

OLIVIER LOCKERT

NHỮNG NGƯỜI TẠO RA HIỆN THỰC

TẬP 2

Vũ Phi Yên dịch
Createurs De Realite, tome 2

NHỮNG NGƯỜI TẠO RA HIỆN THỰC TẬP 2

Nguyên tác: Createurs de Realite, tome 2

Tác giả: Olivier Lockert

Người dịch: Vũ Phi Yên

Phương Nam phát hành

epub©vctvegroup

19-01-2018

Khởi đầu cuộc hành trình vào tâm của chính bạn

Quyển sách này được viết theo kiểu tiểu thuyết và đầy những tình tiết bay bổng siêu thực về các nhân vật chính, tuy vậy nó vẫn chứa rất nhiều những tình huống lâm sàng mà tác giả đã trải nghiệm trong thực tế. Hiệu quả điều trị trên những trường hợp này đã được theo dõi và khẳng định.

Nội dung của quyển sách này được viết nhằm mục tiêu sư phạm, với cách dễ tiếp cận, giải trí. Trước khi thực hiện một trong những kỹ thuật được đề cập đến trong sách này, bạn hãy hỏi ý kiến của một nhân viên y tế hoặc nhà tâm lý. Việc thực hành những điều đọc được thuộc trách nhiệm của độc giả. Tác giả và nhà biên tập của phiên bản sách hiện tại không khuyến khích không tán thưởng việc tự chữa trị bởi những người không có hiểu biết chuyên môn, và chúng tôi không chịu trách nhiệm về những tổn hại tâm lý hay thể lý có thể xảy tới trong trường hợp người đọc tự chữa trị. Nếu bạn là người không đủ thông tin, không được đào tạo chính thức về những kỹ thuật trị liệu đề cập ở đây, bạn cần tìm gặp một nhà trị liệu có thẩm quyền để hỏi ý kiến. Xin nhắc lại rằng đây là một quyển tiểu thuyết với nhiều chi tiết hư cấu.

GIỚI THIỆU

VỀ TÁC GIẢ

Olivier LOCKERT làm việc từ hơn hai mươi lăm năm nay trong lĩnh vực Con người, hướng đến Sức khoẻ, cải thiện Chất lượng cuộc sống và Sự tiến hoá của con người nói chung, dưới rất nhiều hình thức.

Là nhà trị liệu và giảng viên, người sáng lập của Thôi miên nhân văn, giảng viên quốc tế về Thôi miên trường phái Erickson và Lập trình ngôn ngữ - tư duy, Chủ tịch hội Thôi miên Pháp: thôi miên trường phái Erickson và thôi miên nhân văn, ông được tán thưởng bởi sự nhiệt tình, đơn giản và sự thấu hiểu về cuộc đời.

Sách của Olivier LOCKERT hiện đã có mặt tại trên 60 quốc gia.

VỀ TÁC PHẨM NÀY

Những trải nghiệm đa dạng, những suy ngẫm và phát hiện của cá nhân, tổng hoà với những kiến thức cốt lõi truyền đời - đôi khi được soi sáng bởi những kiến thức khoa học hiện đại nhất về vũ trụ và bộ não con người, tất cả được kết hợp để cho ra đời “Core Gem”, triết lý sống nền tảng của quyển sách mà bạn sắp đọc.

Thôi miên nhân văn chính là thế giới quan nói trên thể hiện cụ thể thành trị liệu.

Quyển sách này có hai cách tiếp cận bổ sung cho nhau:

- Khía cạnh trị liệu, với những ví dụ minh hoạ cho những kỹ thuật văn bản của Thôi miên nhân văn (Trị liệu biểu tượng).

- Khía cạnh triết lý, cho phép những độc giả có quan tâm hiểu hơn về cách vận hành của Sự sống và mục đích của nó, tất cả nhằm đến một ứng dụng cụ thể: trở thành Người sáng tạo ra chính cuộc đời mình.

*“Các em nhỏ ời, những chuyện kể đây chính là sự thật mà những dối trá muốn che giấu đi. Sự thật trong câu chuyện này đơn giản, đó là: sự kỳ diệu có tồn tại!” - **Stephen King.***

Tôi gửi tặng quyển sách này cho vợ tôi Patricia. Trực giác, sự nhạy cảm và tính cách mạnh mẽ của cô ấy đã là một nguồn suối vô tận cho tôi được học hỏi, được phát triển, và cho tôi tình yêu.

*Và gửi tặng các con tôi, Alexandre và Maxime, đã giúp tôi ngày ngày
được bước qua những ngưỡng cửa mới, đến với những con đường mới,
những thế giới mới.*

Gửi các độc giả thân mến,

Các bạn không nhất thiết phải tin những điều quyển sách này khẳng định. Nhưng nếu bạn có thể mở lòng và cho rằng những điều này có thể là thật, thì biết đâu cuộc sống của bạn hé mở những cánh cửa kỳ diệu và mọi thứ bỗng chốc trở nên lung linh đến không ngờ.

Trân trọng gửi các độc giả Việt Nam:

“Tôi thật vui vì quyển sách này có thể đến tay các bạn. Nếu những nẻo đường cuộc đời đã dẫn lối cho nó đến với bạn, tôi tin rằng các bạn sẽ từ đó thực hiện những điều tuyệt vời, cho chính mình và cho những người đi cùng con đường với các bạn... Nền văn hoá của tôi và các bạn sẽ có dịp hoà trộn và bổ sung cho nhau để làm giàu thêm đại dương ý tưởng, vốn không ngừng lớn thêm mãi, đem lại điều tốt lành cho tất cả. Chúc các bạn có những cuộc phiêu lưu tuyệt đẹp!”

Lời mở đầu

Viết bởi Marc Martigan

“Mỗi người là một phần của cái tổng thể mà chúng ta gọi là “Vũ trụ”... một phần giới hạn trong thời gian và trong không gian. Ta trải nghiệm chính ta, những suy tư và những cảm xúc của ta cứ như thể tách biệt với phần còn lại – là một kiểu ảo tưởng của nhận thức của nó. Ảo tưởng này như một nhà tù giam ấ, giới hạn ta trong những mong cầu cá nhân, và khiến ta chỉ yêu thương một vài con người gần gũi nhất với ta. Nhiệm vụ của chúng ta là tự giải phóng mình khỏi ngục tù ấy bằng cách trải rộng lòng yêu thương của ta, để ôm trọn tất cả những sinh vật, toàn bộ thiên nhiên và vẻ đẹp của tất cả.”

- Albert Einstein -

“Hôm nay Thế giới đổi thay!

Tôi không nói về thời đại của chúng ta, mà chính xác là nói về ngày hôm nay, về bây giờ.

Chuyện đó đã bắt đầu rồi. Bạn có cảm nhận được không? Bạn đang cầm quyển sách này trong tay và Thế giới, và cuộc đời bạn vừa có một bước ngoặt. Hãy nhìn ra bên ngoài... ngay cả không trung cũng có vẻ khác đi, dường như trong trẻo hơn. Nó *rung động* khác đi.

Nhưng bạn đang nhận thức về điều gì vậy?... Về căn phòng quanh bạn ư? Về những âm thanh?... Thoảng qua về những suy nghĩ của chính mình... Và trong lúc này chuyện gì đang xảy ra trong những ngôi nhà lân cận? Và ở thành phố kề bên?... Bên kia địa cầu, có chuyện gì có tầm quan trọng quyết định đang xảy ra không... và ở trong chính bạn?

Thế giới thay đổi, bạn biết điều đó. Và bạn biết nhiều hơn là những gì bạn hiểu này giờ, vì bạn biết *nhiều* hơn những điều bạn biết... Đó là sự thật!

Vậy thì nếu bạn chờ đợi đọc thấy lại ở đây những điều bạn đã biết, lại nữa, bạn sẽ thất vọng. Ngược lại, nếu những suy nghĩ của bạn tự do, nếu bạn sẵn sàng tin...

Nhưng, thật ra thì bạn sẵn sàng đến mức nào để tìm lại... ký ức? Cuộc phiêu lưu lại tiếp tục. Và Anh hùng lần này... là **chính bạn!**

Tiến lên thôi. Cuộc đời không đợi đâu.”

Phần I

DẪN THÂN

“Bạn cầm trong tay trái–bom–người. Bạn cầm cái chốt của nó, sát bên trái tim. Trái–bom–người là chính bạn, nó thuộc về bạn. Nếu bạn để cho ai đó nắm trong tay số phận của bạn... thì thôi thế là hết.”

- Jean–Louis Aubert -

“Đôi khi, bóng đêm phủ tràn...

Vui lên anh!

Vì đây là lúc các vì sao hiện ra.”

Suyt!... Nghe nào! Thật lạ quá.

Có chuyện gì đó không ổn. Rất, rất không ổn...

Lần đầu tiên tôi được triển lãm ở Hoa Kỳ. Phổng mũi thật! Tôi đi mà không mang theo Lehya và những đứa trẻ. Tôi đã nhớ mấy mẹ con họ rồi... nhưng công việc quả là nhiều thật. Bốn ngày nữa là khai trương, vẫn còn biết bao việc phải chuẩn bị. Bận rộn làm tôi ít suy nghĩ đi... và cũng không có thời gian để stress nữa.

Các công nhân bận rộn làm việc. Nơi đây thật là đẹp. Tôi trầm ngâm nghĩ thế khi thần ra ngắm sàn đá hoa cương ánh lên dưới những tia nắng mặt trời. Mới cách đây không lâu, tôi gần như không là ai cả. Chỉ một thời gian không dài từ đó đến nay mà tôi đã đi được một chặng đường dài biết mấy.

Chợt, tiếng rít ấy... quá quen thuộc... quen thuộc một cách khủng khiếp.

Bên trong tôi, một vết nứt toác. Lệ ứa đầy mắt. Tôi đã biết trước điều này.

Ở thung lũng, tất cả các hoạt động ngừng phắt lại. Đàn ông, đàn bà, trẻ nít, tất cả đều căng tai, mắt ngược lên trời. Không một ai dám thở.

Giữa trời trong xanh, một bóng rộng mênh mang ập đến. Tàn khốc

Tiếng khí rít xoăn, đau buốt, bùng lan rộng hàng kilo mét một cách hung bạo chát chúa. Tất cả chim chóc và côn trùng chết ngay lập tức ngay khi sóng quét qua.

Trái bom.

Thế giới ngừng phẳng phắc. Sốc, choáng váng, tôi gập cả người lại. Nhận ra, là cơn ác mộng đó.

Tâm hồn tôi vọt lên cao, khỏi không gian thời gian. Tìm lại Lehya. Ôm chặt lấy và hôn nàng.

Một cơn rung động xanh nhạt phủ chụp toàn bộ trái đất với một tốc độ không thể tưởng tượng, còn nhanh hơn cả ánh sáng. Trên khắp hành tinh, hàng ngàn, hàng triệu con người đông cứng cả lại như trong một giấc mơ.

Trong một khoảnh khắc, có một sự hòa hợp kỳ lạ giữa họ. Một sự cộng hưởng nhóm lạ lùng. Cả một loài đoàn kết lại theo bản năng sống còn.

Có thể thấy một lưới ánh sáng chọt tung ra bảo vệ lấy trái đất, ức triệu con người cầm lấy tay nhau, hình ảnh ấy tuôn đến như đợt sóng triều, như một sự bùng nổ thực sự mà không âm thanh. Một làn sóng vừa êm ái vừa không gì ngăn trở được.

Là Tình yêu đang hành động. Cường mãnh và hoang dại.

“C– c– c– click”

Một trong những động cơ đẩy của trái bom vừa ngưng, điều đó không may may làm xao xuyến gì hành trình của nó. Trái bom rơi thẳng xuống trung tâm thành phố.

Mặt đất tiến gần nhanh như chớp. Va chạm... Không! Ngay trước khi cỗ máy tử thần khổng lồ kịp nghiêng nát mặt đất, rung động của Tình yêu đã thổi qua nó với một năng lượng không thể tưởng tượng nổi.

Nụ hôn của Marc và Lehya, và của không biết bao nhiêu người khác trên địa cầu này, như thể đường bay của một con bướm di cư vừa tĩnh tại lại vừa nhanh lạ thường, vừa tạt xuyên đường đi của trái bom. Sốc cực lớn đến nỗi trái bom như ngọn nến bị thổi tắt... Tắt phụt.

Chạm! Khối kim loại cắm thẳng vào lớp vỏ mỏng manh của hành tinh, ngay giữa một đại lộ trung tâm thành phố rộng mênh mông. Ngay chính giữa. Cơn chấn động là khủng khiếp, làn hơi chấn động thật kinh hồn...

Phép màu không thể hình dung nổi những gì đã xảy ra, thách thức mọi logic: dòng xe cộ vẫn thường tuôn chảy không ngừng thì ngay lúc ấy lại

hông một khoảng ở giữa, như để dành chỗ cho trái bom rơi xuống... Điểm trung tâm đó dường như trống trải... hoặc gần như vậy.

Tin nhanh đặc biệt – 9:48

“Chúng tôi cáo lỗi đã cắt ngang chương trình bạn đang xem, nhưng chúng tôi vừa nhận được tin là một trái bom vừa rơi xuống New York. Vì một lý do chưa xác định, nó đã không nổ, nhưng đầu tên lửa có kích thước quá to – dài gần chín mươi mét và nặng hàng trăm tấn – đã gây hư hại nghiêm trọng khu vực trung tâm thành phố

Hoa Kỳ này. Chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa tin cập nhật.”

Chương trình thời sự buổi tối – 20:00

“Trái bom sáng nay đã rơi xuống New York mà không nổ đã đánh thức những kỷ niệm khủng khiếp. Trung tâm thành phố gần như bị phá hủy, nhưng hiện chỉ có hai trăm bốn mươi tám người bị thương và bốn người tử vong, con số nhỏ một cách đáng ngạc nhiên so với điều đã có thể xảy ra nếu như bom đã nổ. Sau đây là Mickael Jerbert, phóng viên đặc biệt của chúng tôi:

- Cảm ơn Patrick. Đúng vậy, các chuyên gia khẳng định rằng một quả bom như thế này, được phóng bằng tên lửa, có đủ khả năng xóa nước Mỹ khỏi bản đồ thế giới, và với sóng thần tạo ra trên Thái Bình Dương và Đại Tây Dương, có thể quét sạch một phần châu Âu và châu Á.

- Chúng ta có biết vì sao trái bom không nổ chưa?

- Không, ta vẫn chưa biết được điều gì. Những ê kíp đặc nhiệm hiện đang tìm kiếm ngòi nổ của trái bom, trong khi đó những chuyên gia chất nổ vẫn còn đang dọn dẹp hiện trường.

- Cảm ơn Mickael, chúng tôi sẽ gặp lại anh trong đợt tin tiếp theo trong vài giờ tới... Chúng ta hiện đã biết trái bom này có nguồn gốc từ Hoa Kỳ, đây là một mô đen được bán cho nhiều quốc gia từ nhiều năm nay, và đã được phóng từ một hòn đảo trung lập ở Thái Bình Dương. Chưa có nhóm hoạt động nào đứng ra nhận là tác giả của vụ việc này.”

Tin nhanh đặc biệt – 23:12

“Cuối cùng đã nhận dạng được thi thể bốn nạn nhân của trái bom khổng lồ tại New York. Bốn nạn nhân đã ở trên cùng một chiếc xe hơi, chiếc xe duy nhất lưu thông qua điểm chạm đất của trái bom. Có nhiều khả năng đây là chiếc limousine của Victorio San Monto, ông trùm dầu hỏa nổi tiếng, Giám đốc điều hành của Pharma–World, đã từ lâu vẫn bị theo dõi vì các vụ buôn bán vũ khí. Mỉa mai thay, có thể chính ông đã bán trái bom đã giết chết mình.

Lễ tang của Victorio San Monto sẽ được tổ chức vào ngày mốt, tại Nhà thờ Đức Bà, với sự hiện diện của nhiều nguyên thủ quốc gia.”

Tôi đã chứng kiến. Tôi đã thấy nó đâm xuống vỡ nát! Trái bom ấy... Trái bom của giấc mơ của tôi. Tôi đã thấy nó đâm sầm xuống thành phố, trước mặt mình... Cũng cảnh ấy, cũng ánh sáng ấy... cũng những suy nghĩ ấy... Tôi đã thấy... và tôi đã tìm Lehya.

Chúng tôi đã làm gì cùng nhau?... Dường như chúng tôi rất đông. Tất cả cùng nhau. Hai chúng tôi và toàn bộ thế giới.

Tôi đã nhìn thấy nó nát bét, trái bom ấy, còn tôi vẫn sống. Chúng ta vẫn sống. Nó đã không nổ...

Chúng ta đã thành công thay đổi vận mệnh Thế giới!!!

- Thế đó, một Tạo tác cấp độ hai tuyệt đẹp là đây, Khayr nói với Jonathan.

- Chuyện thổi tắt trái bom à?

- Đúng vậy, tất cả đồng lòng. Vào đúng thời khắc đó, Loài người đã lớn lên. Trong một tích tắc, Ánh sáng đã thắng.

Hai người đàn ông ngồi trước hồ, giữa thung lũng. Trẻ con chơi đùa quanh họ. Ngày đã ngắn đi kha khá rồi, nhưng thời tiết hãy còn ấm áp. Mọi chuyện có vẻ... bình thường xiết bao.

- Thế giới làm như chẳng có điều gì xảy ra vậy, – Jonathan nhận xét. Không lẽ, họ không cảm nhận được điều thần kỳ đã xảy ra hay sao?

- Để làm gì chứ? – Ông già nhún vai, trả lời. Sự cân bằng nội môi hành động ngay tức khắc: sau cú nhảy vọt lớn, tất cả mau chóng đón nhận cân bằng mới; những người còn sống vội vã quen với nhịp điệu cuộc sống mới... cho đến tận nấc thang tiến hóa tiếp theo.

- Dù sao thì cũng kỳ cục thật!

- Thay đổi quá tàn bạo, anh biết đấy. Bao năm yên tĩnh, và rồi: Bùm! Sự trưởng thành không quan sát được bằng mắt thường; trưởng thành cần sự tĩnh tại! Nó được chuẩn bị không thanh không sắc... và Thế giới thay đổi.

- Hòa bình lớn dần lên từ nội tâm, – Elean nhắc lại, và đến ngồi sau Jonathan, đưa tay ôm vai anh.

Jonathan quay lại hôn cô.

- Ở thì dù tất cả có xem như mọi việc vẫn bình thường, tôi vẫn thấy điều vừa xảy ra là màu nhiệm: gần ấy con người kết nối với nhau cùng khoảnh khắc, để làm cùng một điều, ngay giây phút ấy?... Dù đã thật sống qua điều đó, tôi vẫn còn ngần ngại chưa dám tin.

- Cuối cùng thì, – Khayr nói tiếp, một phần của Loài người đã phản ứng như hệ miễn dịch của cơ thể chống lại sự tấn công từ bên ngoài: vô số tế bào cùng đoàn kết để vượt qua hiểm nguy. Điều này là tự nhiên thôi mà.

- Có thể là thế, – Jonathan vẫn nói, nhưng thường thì Loài người hành xử giống một người bị bệnh tự miễn thì đúng hơn: hệ miễn dịch của mình tấn công chính mình! Ông có nghe câu chuyện về hai hành tinh gặp nhau chưa?

- Chưa, – Khayr đáp.

- Một ngày nọ, một hành tinh gặp bạn mình, một hành tinh khác có vẻ đang đau ốm tàn tạ... *Ồ là la, cậu sao thế?* Nó hỏi bạn. *Ồ, mình đang bị nhiễm Loài người*, hành tinh kia vừa trả lời vừa ách xì ách xị. *À, nếu chỉ có thế thì không sao*, hành tinh thứ nhất nói, *sẽ tự khỏi thôi. Loài người tự chết nhanh lắm!*

Ba người bạn phá ra cười ầm ĩ.

Jonathan, Elean và Jewell cuối cùng đã chọn về thung lũng ẩn náu. Đến nay, đã vài năm trôi qua trong an bình và hạnh phúc. Họ có ngờ đâu rằng với mình, giờ thay đổi cũng sắp đến.

Cuộc triển lãm của tôi cũng diễn ra đấy, nhưng với những nhốn nháo hậu-bom-rơi, cánh nhà báo không đoái hoài mấy đến tôi. Nói thực thì tôi cũng mặc xác chuyện ấy. Ai ở đây cũng bị chấn động còn tôi thì mạnh mẽ hơn ai hết.

Tôi chỉ mong sao triển lãm kết thúc để quay về với Lehya và lũ trẻ. Suốt ngày dài tôi lật đi lật lại những cảnh đã qua trong tâm trí mình... Tôi đã không nhận ra ngay từ đầu, nhưng những người công nhân cần mẫn ấy, quanh cảnh thành phố... Tất cả đều giống hệt như trong giấc mơ xưa, vậy mà tôi đã không nhận ra. Nếu tôi nhận ra, có thể tôi đã... Đã thế nào?... Chặn trái bom đừng rơi chẳng?

Nó đã không nổ; đã có điều gì đó xảy đến, rành rành là siêu nhiên, tôi nhớ rất rõ. Thế mà tôi đã hỏi không biết bao nhiêu là người, không ai có vẻ nhận ra điều gì cả - nhưng dù sao chẳng nữa... Tôi đã có thể làm nhiều hơn chẳng? Làm tốt hơn chẳng?...

- Chúng ta không thể hủy đi một điều đã diễn ra, – giọng Lehya trả lời tôi vang lên trong tâm trí, mà chỉ có thể tạo ra giải pháp cho những điều đó.

Có thể vì những sự kiện này khiến tôi dựng hết cả tóc gáy, thần kinh nhạy cảm cùng cực, nên những ngày này tôi luôn nhận được những câu trả lời lập tức như thế.

Lúc về tôi phải hỏi vợ xem nàng có cảm nhận sự liên lạc này với tôi không, tôi nghĩ... Cũng có thể phần nào là nàng cố tình liên lạc tôi nữa ấy chứ.

- Anh đã có thể chinh thời gian theo một hướng thuận lợi hơn cho Sự sống, – giọng nói lại tiếp, vậy đã là rất nhiều rồi.

- Nhưng thế sao không hủy thẳng luôn toàn bộ sự kiện đó? – Tôi hỏi thầm, cũng như hỏi Lehya.

- Bởi vì điều đó là không thể! – Giọng Lehya trả lời. Đó là một nghịch lý thời gian! Anh không thể thay đổi sự việc.

- Anh không hiểu...

- Xem nào, Marc, tất cả những gì anh làm để đáp ứng lại một sự việc mà anh muốn hủy đi chỉ có thể xảy ra sau khi sự việc ấy xảy ra rồi. Ngay cả khi anh làm nhanh hết sức thì cũng vậy thôi.

- Tức là không thể tháo gỡ sự kiện ngay khi nó vừa bắt đầu à?

- Đúng vậy, ngay cả khi nó vừa bắt đầu thì hành động của anh cũng chỉ là một *phản ứng* lại việc anh nhận thức rằng sự việc đã xảy ra. Là một phản ứng thôi, anh hiểu chứ?

- Phản ứng của anh luôn luôn là sau sự việc kia à?

- Chính xác là vậy! Anh chậm hơn nó một hành động! Một hành động sau không thể hủy đi một hành động trước đó. Nó chỉ có thể bị điều chỉnh đôi chút kịch bản và biểu hiện lệch đi hay khác đi một chút, nhưng sẽ biểu hiện thôi.

- Phì... anh chưa từng nghĩ đến điều này.

Tôi đi qua đi lại trong phòng tranh. Vài người thường lăm chiêm ngưỡng tranh tôi. Tôi phân phát đây đó những nụ cười thân ái hết sức có thể. Giọng của Lehya tiếp tục giải thích cho tôi nghe:

- Những lựa chọn của anh nhào nặn nên tương lai. Đó chính là cách để thay đổi thế giới. Điều đó đang xảy ra bây giờ, ngay lúc này, và luôn luôn là như vậy... Những suy nghĩ của anh là nguồn tạo tác, và nếu có những người duy trì bóng tối, thì anh, anh có thể tạo ra ánh sáng.

- Nhưng còn chiến tranh, còn bạo lực?... Anh chẳng hiểu trong lòng con người có những thứ quái quỷ gì mà tạo ra tất cả những điều ấy.

- Chiến tranh đã được sinh ra cùng lúc với Loài người. Chiến tranh là lẽ thường của loài người, từ thuở nào đã như thế... Vậy nay anh phải khác! Cái gọi là hòa bình xưa nay vốn chỉ là khoảng lặng giữa các cuộc chiến

tranh. Hòa bình thực sự là một điều rất mới đối với Loài người, nó còn chưa từng được tồn tại nữa kìa!

Vừa rồi, vừa bị thuyết phục bởi những điều Lehya vừa giảng giải, tôi cảm thấy mình cần vượt qua tất cả những điều này biết bao. Cứ như thể tôi đã bị chôn vùi dưới hàng núi mảnh vỡ sập của tai họa vừa rồi, không còn thấy được ánh sáng...

Đúng thế đấy: ánh sáng! Tôi đã để cho mình gục ngã, dè bẹp bởi tầng tầng mây xám mà không tự biết. Tôi cần phải vượt ra khỏi đó, ngoi lên để thở!

Vậy mà Sự sống nào có rời bỏ tôi một phút giây nào đâu, những Dấu hiệu Vũ trụ vẫn đồng hành cùng tôi... Tối hôm đó, tôi chờ đợi giấc mơ. Tôi muốn được biết.

Con sư tử, vua muôn loài vật... Con sư tử độc tiến bước, một mình. Xa xa dưới những tán cây kia là những con cái mà hăn ngắm nghía, thèm khát đã một đời khá lâu... Đúng là một thiên đường nếu có thể ngự trị ở đây, sinh con đẻ cái... chỉ cần hăn làm được. Và đó, tên sư tử ấy, cái tên kiêu căng đã ba lần đuổi hăn đi, cũng ở đây!

Chỉ khác là lần này cùng đi với hăn là một gã sư tử độc khác. Hăn không biết gã là ai, nhưng gã rất mạnh đấy. Đủ mạnh để có thể cùng hăn hạ đo ván tên kia. Sau đó thì sẽ đủ con cái để chia cho cả hai.

Dĩ nhiên, đám sư tử con kia thì phải giết sạch...

Và hăn tấn công. Hăn biết rằng nếu lần này mà còn thất bại thì một cơ hội đẹp như thế này còn lâu mới trở lại. Hăn phải thắng. Hăn sẽ thắng. Gien của hăn đòi hỏi điều đó, xâm chiếm những suy nghĩ và những giấc mơ của hăn.

Loạn xé giết. Trận chiến thật khủng khiếp. Ngay cả sau khi tên sư tử ngự trị đàn đã ngã xuống, những con cái trong đàn vẫn còn cố bảo vệ nó. Nhưng adrenaline kích thích đến cùng cực những kẻ tấn công. Máu làm cơn khát tình dục thêm tàn khốc. Rõ tàn bạo.

Rồi cũng xong. Đám sư tử cái đã đầu hàng và lũ sư tử con đã chết sạch. Hăn đích thân nhai chúng với cặp hàm của mình, thậm chí ăn luôn một con vì cơn đói. Chiến thắng quả thật làm bụng thêm đói, chẳng phải sao?

Rồi trắng cỏ trở lại yên tĩnh. Chẳng bao lâu nữa, hăn sẽ phải chứng minh cho lũ cái thấy khả năng săn bắt của hăn. Dĩ nhiên chúng đã thấy hăn là chiến binh hùng mạnh ra sao, nhưng hăn có biết mang gì về ăn hay không là chuyện khác nữa.

Chỉ bốn mươi tám giờ sau trận tàn sát, ả cái đẹp nhất đàn đã đến cọ mình vào hăn. Từ khi không còn đám con bên cạnh nữa, ả lại trỗi dậy bản năng tạo lại một gia đình... bất chấp nếu có phải quyến rũ ngay tên hung thủ vừa

giết xong đám con ả và cha chúng nó. Ở ả cũng vậy, tiếng nói của gien vẫn mạnh mẽ hơn hết. Lưu truyền nòi giống.

Marc cảm nhận sự kiêu hãnh của hăn, con sư tử độc. Nay hăn thành công rồi: đến lượt gien hăn sẽ được lưu truyền... Dĩ nhiên, hăn làm sao biết được chỉ một hoặc hai năm nữa thôi, lại đến lượt hăn bị đuổi đi hay giết chết bởi một tên sư tử trẻ trung, ít mập phệ hơn hăn với cuộc sống gia đình ỉ ạch. Bây giờ thì hăn đang hạnh phúc, trên đỉnh quyền lực, ngự trị trên cuộc đời chính mình. Áo tưởng kiểm soát. Kiểm soát mình, đối phương, thế giới, sự sống, và cả cái chết. Tất cả bạo lực vừa qua kể cũng đáng. Những uẩn ức bấy lâu đã tìm được đường thoát. Giờ đây, hăn là chúa tể của cái thế giới nhỏ bé này. Rồi hăn sẽ chèn ép tí đỉnh các láng giềng, thậm chí có thể cho phép mình tỏ ra xấc xược với vài tên. Nghĩ đến thôi đã thấy sướng rồi!

Dạ thức của Marc thấy tởm quá, vì cảnh tượng vừa dự khán ít hơn là vì nhận ra hành vi này sao quen thuộc quá... không phải chỉ ở loài vật!

Cảm giác gớm ghiếc đến phát bệnh!

Dĩ nhiên, động vật tính buộc ta phải lưu truyền nòi giống, phải tự nuôi sống mình, phải bảo vệ lãnh địa. Giết chóc tiếp nối giết chóc là không thể tránh khỏi. Dĩ nhiên, Marc hiểu cảm giác quyền lực kiểu đó giúp trấn an một cách thật hữu hiệu: Cảm giác kiểm soát được mọi vật, mọi sự, cảm giác mình là duy nhất, tự do, độc lập. Mạnh mẽ. Marc thậm chí hiểu luôn bản năng của những con mẹ, của gia đình... Nhưng, dù sao chẳng nữa... Có cần đâm máu thế không.

- Yên nào, người anh em ạ, – Cơn mơ thì trào cùng dạ thức của Marc, chúng sợ, chỉ có thể thôi. Một ngày, những điều này sẽ không còn nữa.

- Nhưng sợ gì cơ chứ, – Marc phản đối. Nhu cầu sinh đẻ, lưu truyền nòi giống, đa dạng hóa nguồn gien hay thậm chí tiến hóa, mong ước thế giới trở nên giống mình và không thể kiềm chế việc tiêu diệt tất cả những gì khác mình... toàn bộ sự tàn bạo này chẳng lẽ chỉ đến từ nỗi sợ thôi sao? Nhưng sợ gì? Sợ tất cả những gì khác mình?

- Marc...

- Sao?

- Bình tĩnh nào.

Có một lòng từ ái mênh mông trong CƠN mơ tỏa khắp, gần như lòng thương xót, yêu thương. Cứ như thế cơn mơ cũng đau cùng cảm giác đang hành hạ Marc. Chính Marc cũng hiểu mình đã lờng lên như thế nào và tự mình trạch xa khỏi câu trả lời mà thật ra mình luôn luôn biết.

- Chúng sợ chết, có phải thế không? – Cuối cùng Marc cũng nói.

Hồn mơ mỉm cười, rồi thì thảo:

- Anh vẫn luôn biết mà.

- Nỗi sợ chết, sợ phải biến mất... Thế ta không làm gì được hay sao?

- Dĩ nhiên là có thể chứ! Anh có sợ chết không?

- Tôi ấy à?... Không. Tôi chỉ sợ đau khổ, sợ mất những người thân.

- Bình thường thôi, còn nếu anh cảm thấy sự sống nơi này bị đe dọa, anh sẽ làm được đến những gì?

Marc chưa bao giờ nghĩ về điều này... Dĩ nhiên là sẽ chiến đấu đổ máu để bảo vệ mạng mình hoặc người thân. Càng sợ chết sẽ lại càng hăng máu. Chính là nỗi sợ ấy đã gây nên tất cả những điều đó sao, ẩu đả, những cuộc chiến tranh?... Vì sợ mình sẽ tiêu biến đi, sợ dấu vết của mình bị xóa mất?

- Nhưng không có điều gì là biến mất vĩnh viễn, anh có biết điều đó không? Hồn mơ lại tiếp.

- Tôi biết, – Marc trả lời, trầm tư... nhưng tôi không biết mình biết đến mức nào... tôi không biết cái gì là mạnh hơn trong bản thân mình.

- Họ cũng không biết. Có thể một ngày nào đó họ sẽ biết, cũng như anh. Còn bây giờ thì họ đánh giết nhau.

- Tôi hiểu rồi, – Marc gửi suy nghĩ đến Hồn mơ.

Hạt giống không thể mọc lên trên đất cứng khô. Vì thế, cuộc đời phải làm công việc cày xới. Nghi ngờ và tìm kiếm... Tâm hồn được chuẩn bị từng tí, từng tí một.

Một nụ cười tỏa sáng trên khuôn mặt người đang say ngủ. Giấc ngủ lại tiếp tục, sâu lắng, và Marc nằm nghiêng, cuộn tròn, tâm hồn thanh thản. Rồi một cơn lốc gia tốc thật cao mở ra, Marc trôi tuột vào một vòng xoáy đầy sao.

Hắn đã có câu trả lời.

Trái bom đầu tự mình phóng lên được, bất chấp chúng nó có kế cho hắn chuyện điêu ngoa gì! Rõ ràng nó đã bị phóng sớm một ngày, lũ ngu ngốc!... Lại đúng lúc ông chủ có mặt tại đường trường nữa chứ.

Là chúng nó đã giết ông ta.

Một mặt nào đó thì mọi chuyện xảy ra thật hợp ý hắn. Bom không nổ, và bọn hắn cũng không lên tiếng nhận tác giả vụ này, sự việc sẽ nhanh rơi vào quên lãng. Thống trị thế giới chẳng phải điều hắn muốn.

Bây giờ thì hắn mới là sếp. Hắn sẽ còn giàu hơn cả trước, được tôn trọng, được ghen tị. Còn đòi hỏi gì hơn nữa chứ? Hắn nghĩ đến đây mà rất mực hài lòng.

Ở đầu kia trái đất, một bà nội trợ đưa tay tắt chiếc ti vi đang phát những tin tức mới nhất. Bà còn phải đi mua nước rửa bát vì nhà hết sạch rồi, còn giặt giũ, nấu ăn, đón đám trẻ lúc 16 giờ 30, ngày của bà sao đầy kín việc! Chưa chi bà đã thấy mệt bã cả người rồi...

Bà có biết là mình vừa thoát khỏi một cái chết gần như chắc chắn không? Bà có giây phút nào lóe lên lòng cảm kích với vận mệnh đã giữ lại cho bà sự sống không?... Chúng ta tưởng bà rảnh rồi lắm à? Xem nào!

Đúng lúc bà nội trợ nôn nả qua đường, một nhân viên văn phòng trung niên đột nhiên tách xe mình ra khỏi dòng xe dài. Mô tơ xe ông ta rít vang. Ghì chặt tay lái, khuôn mặt co rúm vì căng thẳng và kích thích, ông ta vượt phăng phăng những xe đang trước mình, quẹt ngang sát bà nội trợ mà không hề hay biết.

- Ô! Đồ khốn nạn! Sao có thể đi đứng như thế hả? Bà hét vang lên.

Chiếc xe hơi chạy xa dần. Người đàn ông thở ra nhẹ nhõm. Ủ, ta mạnh thật mà. Ủ, ta vượt lên được mà, ít nhất là trên đường phố này. Ủ, ta tự do, ta ngon lành.

Trên hành tinh nhỏ bé tên gọi Trái đất, cuộc sống lại tiếp tục.

“Phải biết tận dụng cả những điều bất hạnh. Ngày ấy, một chàng làm vườn chân chất bảo tôi rằng:

*Nếu trẻ con nhà nông biết trồng hoa bên cạnh hố ủ phân bón bên nhà
Chẳng phải chúng sẽ có những khóm hoa đẹp nhất đời này sao!”*

- Edmond Rostand -

- Giờ đã điểm rồi, – ông lão lên tiếng. Có ai đó đã mở quyển sách ra... Người đó không biết điều đó quan trọng như thế nào với chúng ta và với cả người đó, còn bây giờ thì giờ đã điểm.

Jonathan, Elean, Jewell và một nhóm cư dân thung lũng lắng nghe Khayr. Ông lão có vẻ mặt trầm trọng hơn bình thường.

- Nguyên nhân là trái bom có phải không? – Jonathan đánh bạo lên tiếng hỏi.

- Không, đó chỉ là dấu hiệu bề mặt rõ ràng nhất. Điều này đã bắt đầu từ trước đó một thời gian rồi. Thời này ngày càng u ám thấy rõ... và ánh sáng cũng chưa bao giờ rực rỡ đến thế. Cân bằng mong manh lắm, chúng ta phải góp tay vào thôi.

Gitta tiến tới, bước vào giữa vòng người.

- Các bạn đều biết mỗi nụ cười nuôi dưỡng ánh sáng, cũng như mỗi cảm xúc tiêu cực mở cánh cửa đến sự hủy diệt, bà lão vừa nói vừa nhìn từng người chúng tôi. Chúng ta không phải là những khán giả ngẫu nhiên quan sát được những điều đó ngày hôm nay... Chúng ta không phải là những nhân chứng bất lực trước những sự kiện ở thế giới ngoài kia, mà ngược lại, chúng ta là giọt nước quyết định làm tràn cốc, là nhân tố sẽ khiến cán cân lệch đi về phía Sự sống... Nhân phẩm của chúng ta được thể hiện ở chỗ chúng ta mang trách nhiệm này một cách có ý thức.

Mọi người im lặng, mắt nhìn xuống.

Khayr gật đầu đồng ý với nhận định của Gitta.

- Mỗi người trong chúng ta đều là những chiến binh mang trách nhiệm đối với cán cân lịch sử này, – ông nói. Nếu có một số người đang lao động để Thế giới này tiến hóa bằng cách lay chuyển nó tận gốc, thì chúng ta là những người cần làm việc với Bóng tối, phải xử lý từng mẫu nhỏ của thế giới, thay đổi nội tâm của từng con người...

- Chúng ta phải đi làm nhiệm vụ này ở thế giới bên ngoài, – Jonathan đề nghị.

- Đúng vậy, Jony. Chuyển động rồi nghỉ ngơi, tỉnh rồi lại động... Đất đã được cày xới và bón phân rồi, giờ đã đến lúc gieo hạt.

- Nào, cùng đi gieo hạt thôi! – Jonathan kêu lên giọng vui vẻ, anh thử hâm nóng bầu không khí.

Elean ném cho anh một nụ cười và ngồi thẳng dậy.

- Đúng vậy đấy, cô gái trẻ nói, tất cả sự yên tĩnh này làm tôi mệt mỏi rồi! Bao giờ thì chúng ta đi?

- Chúng tôi tụ mọi người lại để gọi lên đường đấy, – Khayr trả lời, mỉm cười vì sự nhiệt tình của hai đệ tử. Còn anh, Jewell, anh cũng đi chứ?

- Dĩ nhiên, mọi người biết tôi mà! Trái bom có vẻ đánh lạc hướng mọi người ngoài kia khỏi vụ lộn xộn từ phát hiện núi lửa của chúng ta rồi.

- Phát hiện *của anh*, – Jonathan sửa lại.

- Ủ, của tôi, nếu anh muốn. Chúng ta đã thắng được vài điểm cho môi trường trái đất – nhiều chính phủ và công ty đa quốc gia cuối cùng cũng đã tiếp nhận năng lượng mới đó, và những kẻ cầu nhàu ngoan cố nhất cũng bình tĩnh lại dù có hơi bị ép buộc. Bây giờ chỉ cần duy trì hướng đi nữa thôi. Dù sao thì trái đất này cũng là hành tinh duy nhất chúng ta biết có thể sống được trong góc vũ trụ này, trong lúc chờ đợi bằng chứng khác...

- Dĩ nhiên có nơi khác sống được chứ, một chàng trai trẻ với mái tóc dài vàng óng và làn da nhợt nhạt xen vào.

- Đúng, có thể lắm, – Jewell thừa nhận, nhưng lại quá xa... Với vận tốc ánh sáng thì phải nhiều thế kỷ ta mới tới được hành tinh ở được đầu tiên, mà cũng không có gì chắc về việc ta có ở đó được thật không, còn nếu được thì ta sẽ gặp phải những gì ở nơi đó.

- Nhưng những Nhà du hành có thể giúp anh, – chàng trai trẻ tiếp tục nói.

- Dĩ nhiên, – Jewell trả lời một cách kiên nhẫn, nhưng chúng ta đang nói đến cứu hộ ở một quy mô thật lớn: loài người, thực vật và động vật... Tất cả! Không phải chỉ một nhóm ưu tiên có khả năng du hành dựa vào sức mạnh tinh thần.

Chàng trai trẻ ấy rõ ràng là đã quên khuấy mất có những sinh vật sống bên ngoài thung lũng. Anh sửa chữa ngay Ý định của mình, mở rộng Toàn thức của mình, và gửi một ý nghĩ xin lỗi đến Jewell. Nhà núi lửa học, cũng như Elean, đã học được cách nhận biết những cư dân thung lũng và cách giao tiếp khá đặc biệt của họ. Jewell đáp lại chàng trai bằng một nụ cười nội tâm.

- Ở vận tốc ánh sáng hay gần như vậy, – Jewell nói tiếp, cũng mất cả một đời người để có thể đến được một hành tinh có điều kiện sống tương tự như Trái đất, mà theo thuyết Tương đối, ba mươi năm du hành như vậy tương đương với ba nghìn một năm của Trái đất... và sáu mươi năm du hành thì bằng gần năm triệu năm đối với người trên Trái đất! Nói chung ra đi không giải quyết được gì, trừ khi đi để không bao giờ về nữa. Chỉ còn những chuyến du hành tâm thức là khả thi, đúng như anh nói đấy...

- Ủ, cách đó thì hầu như lập tức.

- Đúng vậy, nhưng lại không trong tầm tay của mọi người. Hoàn toàn không.

Mặt trời tỏa sáng huy hoàng thật cao trên thung lũng. Cỏ cây mơn mớn xanh, trĩu đầy trái và những chim chóc đủ màu.

- Vậy là chúng ta bị kẹt trên Trái đất này, – Elean nói. Có lẽ không phải ngẫu nhiên khi những hành tinh ở được lại cách xa chúng ta đến thế, không thể du hành về mặt sinh học được.

- Em nghĩ về khả năng tuyệt vời của loài người là sinh đẻ tràn lan, sục sạo và ăn ruỗng tất cả những gì tìm được trên bề mặt, có phải không? – Jonathan hỏi, đá lông nheo với cô.

- Chính vì thế một lúc nào đó chúng ta phải hiểu rằng chúng ta bắt buộc phải bảo tồn Trái đất.

- Hoặc là nhìn nó tuyệt diệt, – Gitta thêm vào.

- Chúng ta đã chạm đến ngưỡng cuối cùng của vật chất rồi đó,

– Khayr nói. Chiến tranh, bệnh tật, ô nhiễm đã chặn sự phát triển. Dĩ nhiên là loài người muốn sống và muốn những thứ ghê tởm đó biến đi. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đều bất tử và vẫn có khả năng sinh sôi?

Cả nhóm nhìn nhau, không nói nên lời.

- Jony? – Khayr gọi. Anh còn nhớ Philipp không?

- Philipp?...

- Von Hohenheim.

- À! Paracelsus? Nhớ chứ. Một con người lạ thường...

- Đúng đấy, nhờ anh hỏi ý kiến ông ấy xem. Xem ông ấy có suy nghĩ gì về tình hình này.

- Hừm... thế này... Tôi tin là ông ấy nói *“Chúng ta không chỉ được mẹ của mình sinh ra, mà trái đất cũng là mẹ chúng ta nữa và mẹ Đất nuôi ta, thấm nhập vào ta hằng ngày... với tất cả những gì chúng ta ăn vào.”*

- Rồi thì?

- Rồi thì, với những hạn chế của vật chất thì sự tiến hóa sinh học thuần túy của loài người đương nhiên là có giới hạn. Không có chuyện dịch chuyển tức thời nào mà lại bỏ qua cơ thể mình được... còn nếu chúng ta đẹp luôn cơ thể sang một bên... thế thì đến sống ở trần gian này để làm gì mới được chứ? Sự tiến hóa – nói chung – chỉ có thể là về mặt tinh thần: mọi người vươn tới *những vì sao!* Loài người tiến hóa gắn với cuộc sống này, vì chúng ta không sinh ra ở đây một cách ngẫu nhiên. Vậy thì hãy làm những gì cần làm để giữ gìn sức khỏe của mỗi người và hãy cho Loài người có một chất lượng cuộc sống tốt hơn.

Tôi thức dậy với một vị sắt đắng đắng trong cổ họng.

Cái cảm giác đã chia sẻ một khoảnh khắc với những sinh vật khác loài người đang cùng chia sẻ mặt đất này, loài vật, đàn ông, đàn bà... một đêm thật kỳ lạ!

Mà tôi lại thấy mình nhẹ nhàng, thanh thản. Như thể vừa hiểu ra điều gì quan trọng lắm... Như thể đã sẵn sàng cho một đại hành trình. Một hành trình mà tôi có thể một đi không trở lại.

Mà tôi cũng phải chuẩn bị hành lý, tối nay lại bay rồi. Về với vợ và các con.

Từ vụ trái bom rơi, tôi không còn là mình trước kia nữa. Như có điều gì đó đã vỡ từ bên trong... Điều này tự nó không phải là tiêu cực. Trước đây tôi tưởng rằng mình đã đạt đến một mức độ toàn thức nào đấy, giờ lại được khám phá những tầng hiểu biết mới về sự tiến hóa. Đã đến lúc tôi cần được phục sinh. Sang trang! Tôi cảm nhận điều này thật rõ.

* * *

Cuộc sống đôi khi có nhịp điệu thong thả riêng của nó. Tôi cũng không biết nên nghĩ sao về điều này nữa...

Hành lý của tôi đã sẵn sàng để khởi hành, nhưng ngày càng về chiều thì thời gian như càng lúc càng chậm lại. Mọi việc đang chậm rãi diễn ra và như bắt tôi chờ đợi ngày càng lâu... Khó ở thật!

Để khuây khỏa đôi chút, tôi đi dạo một vòng cuối cùng trong thành phố. Tôi ngẫm nghĩ về Lou và những buổi trò chuyện ngày xưa.

- Tin tôi đi, – có một ngày Lou đã nói, chúng ta còn lâu mới là người. Chúng ta thậm chí còn không biết tí gì rằng một con người xứng đáng là người sẽ sống ra sao, sẽ tư duy như thế nào! Cho đến lúc này – dù chúng ta có một vẻ bề ngoài phát triển hơn nhiều loài động vật – hệ thống tư duy và cách ta sống vẫn còn rùng rú vô cùng. Chúng ta còn phản ứng trước những kích thích rất cơ bản, còn bị trói buộc vào những gì nền giáo dục nhồi nhét cho, trong mọi thứ: hình ảnh ta có về cha mẹ mình, nghề nghiệp, cách sống, cách lựa chọn bạn đời... Những suy nghĩ của ta, dù là nhỏ nhất, cũng bị giới hạn bởi tình trạng vận hành của cơ thể vật lý này. Chúng ta quá nhạy cảm đối với môi trường, anh thấy chứ... Chẳng hơn loài vật là mấy, với những thói quen và những phản ứng hoàn toàn có thể đoán trước được. Mà còn là những con vật bị điên nữa chứ!

Tôi thấy những điều anh nói mới hợp thời làm sao.

- Nhưng nguyên nhân của tất cả những điều ấy là gì? – lúc ấy tôi đã hỏi anh.

- Nguyên nhân à?... – anh đã mỉm cười trả lời. Chúng ta đã nói rồi: từ một thời rất xa xưa, chúng ta đã được trao cho Toàn thức... và nó trở thành một vũ khí thật là đáng sợ trong tay những sinh vật như chúng ta.

Thời đó, tin rằng tôi đã có một ý niệm rất rõ ràng về nguồn gốc của sự sống, đó là những suy tư mà thỉnh thoảng tôi lại đắm chìm vào quên cả thời gian. Có khi tôi tưởng tượng ra tất cả những thời đã qua... chẳng có ý nghĩa gì. Vì chúng ta có tiến hóa bao nhiêu đâu kể từ khởi thủy của thời gian? Tôi có cảm tưởng là thế. Vậy thì... tiến hóa ở chỗ nào kia chứ? Chúng ta chỉ biết về khoảng năm hay sáu nghìn năm gần đây nhất – nói cách khác – hầu như chúng ta chẳng biết gì cả. Chúng ta có còn phải đợi nhiều chục nghìn năm nữa trước khi có một thay đổi thực sự hay chẳng?

Hồn mơ... đôi khi tôi có cảm tưởng đây là một thiên thần. Người đã nói cho tôi biết về sự sợ hãi phải bị tuyệt diệt để biện hộ cho bạo lực của cả loài người và loài vật. Nhưng với chúng ta, phải chẳng còn một nguyên nhân khác góp phần vào đây nữa: sự hoảng hốt phải bảo vệ căn tính, bảo vệ cái tôi bé tí của mình bằng mọi giá?

Tôi đã từng có dịp giúp đỡ một vài người lang thang đường phố. Điều gây cho tôi ấn tượng sâu sắc chính là sự gây hấn của họ, cái sức mạnh thô lậu được sử dụng để bảo vệ cái tôi, để khẳng định tầm quan trọng của chính mình, để áp đặt ý họ và áp đặt những giá trị của họ lên thế giới. Họ làm tôi nghĩ đến con sư tử trong giấc mơ, với lãnh địa cần chinh phục và sự hăm dọa cực cần phải lưu truyền nòi giống. Tất cả những điều đó không lẽ chỉ là Tầm quan trọng cá nhân?

Chúng ta đều mang tất cả những điều đó trong lòng. Như những công thức nền tảng.

Tôi khó có thể hiểu mà chấp nhận được tất cả những điều đó. Tuy nhiên, sâu xa trong lòng mình, tôi hiểu rằng mình sẽ không bao giờ bật qua cánh đó, sự thù ghét tập thể: như thế sẽ là tham gia cái trò chơi đó. Tôi từ chối! Còn nhiều câu hỏi khác nữa cũng quan trọng như vậy làm bận trí tôi quá đổi. Có thể tôi nghĩ nhiều như thế chẳng qua để giữ cho mình đầu nhô trên mặt nước không chìm ngụp với tình thế, và giữ cho mình đôi chút lạc quan?

Cũng như, về thời gian, tôi đã hiểu rằng sự đồng thời tương ứng không tạo nghịch lý nào – tôi xem chúng như những sự tương thông không-thời gian tập trung quanh một cá thể... nhưng còn những *tạo tác* thì sao? Làm thế nào giải thích được một thứ đều đặn và có thể tiên đoán trước như tàu điện ngầm lại *luôn* xuất hiện ngay chính lúc ta gọi nó bằng ý nghĩ?... Và ảnh hưởng trên thời tiết, khí hậu nữa? Làm thế nào quan niệm được rằng ta có thể kéo tất cả những sinh vật quanh mình vào thời tiết xấu hay tốt do ta lập trình mà ra?... Có điều gì đó như hoang tưởng tự xem mình là trung tâm ở đây không?

Còn tiến hóa nữa, đây mới là chuyện lớn này: nếu Thời gian chỉ là một ảo tưởng, thế thì làm thế nào một tiến trình như Tiến hóa lại có thể tồn tại, vì tiến hóa hàm ý là có một khởi đầu và... một kết thúc? Tức là cần phải có Thời gian.

Và còn những trải nghiệm về đời sống ở các kiếp *trước*? Ngay cả khi hình dung quá khứ và thực tại là những lớp, một khái niệm như thời gian là

không thể thiếu được cho một cuộc đời dần trải qua... Nhưng nếu thời gian không tồn tại – như được chứng thực (dường như vậy) bởi những trải nghiệm “trên kia” (hay “dưới kia”!) – thế thì làm thế nào được?... Chẳng có gì là hợp lý nữa.

Tôi ngồi trên một băng ghế, đối diện với một vũng nước nhỏ có trẻ con đang nô đùa, thả những chiếc tàu. Một bà mẹ trẻ đến ngồi bên tôi.

- Tôi ngồi được chứ? – Cô hỏi, khoát tay chỉ vào chỗ trống cạnh tôi.

Tôi nói “được” qua một nụ cười, không nhìn kỹ cô ấy.

- Cảm ơn. Anh biết đấy, những câu trả lời ta cần bao giờ cũng đến. – Người phụ nữ ngồi xuống và nói. Cô lại hướng mắt về lũ trẻ, bỏ mặc tôi há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Con quạ trắng đậu xuống một nhánh cây, gần nơi Marc và người phụ nữ trẻ đang ngồi. Đầu nghiêng sang một bên, mắt tinh anh, nó quan sát toàn cảnh. Một tia nắng mặt trời khiến bộ lông nó ánh lên một màu ngọc trai siêu thực. Tiếng la hét của đám trẻ vang vang xa xăm.

- Nói tôi nghe về Core Gem đi. – Tôi nghe thấy mình hỏi cô gái ngồi cạnh.

Tôi hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại hỏi như thế. Không có gì cho thấy là cô gái này biết Core Gem là cái gì!

Cô cười nhẹ nhàng, thậm chí còn không nhìn tôi.

- Anh đã sẵn sàng học những điều hầu như bất khả tri? – Cô nói.

- Đúng vậy. – Tôi trả lời đơn giản.

Cô để vài giây trôi qua. Sâu thẳm trong anh, là ánh phản chiếu của lực hùng mạnh chiếu sáng tất cả. Anh sẽ sớm được biết thôi... Để nó tự đến với anh.

Tôi chưa thực sự nhìn người phụ nữ này. Bây giờ tôi mới ngắm cô một cách kỹ lưỡng. Da cô trắng ngần, hai cánh mũi đang phập phồng nhẹ nhẹ. Cô nhìn xuống, vào đôi tay mình đang khoanh trước bụng. Cô nhàn trán một lúc, và nói tiếp:

- Thường thì ở đường biên giới sẽ có nhiều vấn đề, cũng tương tự như nơi hai dòng sông gặp gỡ nhau, hoặc nơi một dòng sông đổ ra biển. Đó là một vùng gặp gỡ giữa năng lượng nguyên thủy, đang tiến hóa, và năng lượng kia... nói thế nào nhỉ? Sáng rực, đã chuyển dạng... Anh hiểu chứ?

Lần đầu tiên cô ấy nhìn sang tôi. Mắt cô xanh, trong suốt và sâu thẳm. Cô nhìn thẳng tôi ba giây rồi lại cúi đầu xuống.

- Vâng, tôi hiểu. – Tôi xác nhận trong khi vẫn tiếp tục nhìn cô. Thực là vậy. Tôi hiểu điều cô muốn nói. Tôi muốn nói rõ hơn như thế, nhưng không tìm ra lời. Cô lại mỉm cười dịu dàng như cười với chính mình.

- Chính là nơi ấy, bên trong anh, mà sự tiến hóa đang diễn ra.

– Cô giải thích một cách chú tâm, sâu lắng và đầy nhiệt tình. Như một cú rơi mới mẻ... Tất cả diễn ra trong chúng ta, từng giây từng phút.... Điều khó

khăn nhất không phải là đổi khác đi, vì trước đó chúng ta không ổn, sau thay đổi chúng ta ổn hơn... Nhưng mà là phải vượt qua, phải nhảy từ “trước đó” đến ngay “sau đó”. Sự chuyển tiếp này như một cái chết. Một sự sục sôi nội tại, một cơn sóng thần quét sạch tất cả.

- Tôi thấy như mình vỡ nát từ bên trong. – Tôi xen vào.

- Đó là bình thường! – Cô trấn an. Tất cả nháo nhào vào thời điểm đó. Cái cũ đã vỡ tan, còn Cái mới lại chưa kịp thành hình... Đó là điều khiến ta khó chịu, anh hiểu không?

- Tôi hiểu.

Nhưng không lẽ ta không làm gì được để thay đổi điều đó sao?

– Tôi nghĩ, không dám hỏi nhiều vì sợ đánh mất cân bằng mong manh của cuộc đối thoại siêu thực này.

- Giải pháp duy nhất là ngụp lặn vào tâm của dòng tiến hóa. Để chính mình được dòng chảy cuốn đi... Anh càng chống cự thì lại càng mệt mỏi cả tinh thần và thể chất. Chống lại vô cùng khó, và sẽ không có tác dụng, vì anh không thể kìm hãm Sự thay đổi.

- Tôi biết. – Tôi trả lời, trầm ngâm. Nhưng vậy là, mọi chuyện đều từ đó mà ra...

- Chuyện gì cơ?

- Tất cả bệnh tật, rối loạn tâm lý. Tất cả!

- Tôi không biết... Tôi không nghĩ vậy. Có thể nói rằng một trong những nguyên nhân của tình trạng khó ở chính là sự từ chối lớn lên, nhưng dĩ nhiên đây không phải là nguyên nhân duy nhất. Ngay cả nếu nhìn từ một cấp độ nào đó thì tất cả đều có liên hệ với nhau, với Core Gem chúng ta thường xử lý mỗi điều từ tầng thích hợp với điều đó. Không cần thiết nhìn đâu cũng thấy những rắc rối, mà quan trọng là hành động cho thích hợp.

Hừm, tôi đã từng nghe kiểu trò chuyện này ở đâu rồi. Chắc là ở Lou White, còn ai trồng khoai đất này nữa? Cách nói chuyện có vẻ ngoài rất mơ hồ, không đặc hiệu; “có thể đó là loại ngôn ngữ duy nhất mà phần tâm hồn

sâu kín của chúng ta hiểu được”, người đàn anh có ánh nhìn xám xanh đã giải thích như thế.

Người phụ nữ này nói chuyện như Lou White vậy, thật ngộ! Tôi nhìn cô, cô đang nhìn một em gái nhỏ đứng trước chúng tôi chùng chục mét. Mỗi khi em bé hứng chí chạy quá xa, bà mẹ nhẹ cau mày và thế là em bé lại chạy trở lại. Khi ấy, bà mẹ hơi lắc đầu tỏ ý *không được vậy nhé*, và em bé lại chơi ngoan ngoãn bên chúng tôi. Cảnh tượng thật đáng ngạc nhiên, nhưng nghĩ kỹ thì lại không. Tôi biết điều này là lạ thường, nhưng lại *trông* bình thường biết mấy.

- Anh cần tập trung, sau một lát cô nói tiếp. Phát triển một tư duy sắc như laser, thẳng băng, tập trung vào sứ mệnh của anh... Anh có sứ mệnh chứ?

Tôi gật đầu, mà cũng không rõ lắm mình có sứ mệnh gì hay không trong cuộc đời này. Tôi nghĩ là có...

- Tư duy của anh phải trong suốt. Không được lệch lạc, nếu không anh sẽ lạc đấy. Phải biết mình muốn đi đâu... và để dòng chảy cuốn đi. Vậy đó... Nhưng điều đó chỉ có tác dụng khi những suy nghĩ của anh đã được tinh lọc, không có những thứ ký sinh.

Chính xác là thế, tôi vừa có một ý nghĩ xấu – tôi đỏ cả mặt khi nghĩ rằng người phụ nữ này hẳn là đã đọc được. Cô ấy đã vừa trả lời cho cả những ý tôi nghĩ mà chưa nói ra đấy thôi!

Tôi vừa nghĩ: “Suy nghĩ được tinh lọc, không có những thứ ký sinh à? Vậy thì không có mấy người làm được điều đó đâu” và tôi đã nghĩ đến vài gã ngu ngốc mà tôi biết. Câu chữ phải dùng đúng cho chúng là “đần độn”!

Tôi biết, suy nghĩ kiểu ấy không có gì là thông minh. Nhưng rồi sao chứ?

- Anh có lý, tuy nhiên, cô gái tiếp lời lại cứ như đọc thẳng trong suy nghĩ của tôi. Core Gem không hoạt động với những kẻ “đần độn”, không phải vì họ bị đánh giá theo kiểu con người như thế, mà là vì một sự chênh lệch quá lớn về khả năng ý thức. Anh chỉ có thể cộng hưởng với một điều tương đối giống anh. *Chúng ta rung cùng một tông*. Thế đấy... Ly pha lê không thể

cộng hưởng với vai bia được. Một lần nữa, đây không phải là sự kiêu căng – mỗi người một tầng mức, mỗi người một con đường – còn thì họ đều là anh chị em với ta cả. Chỉ khác có *bước sóng*, pha, rung động, ý thức, anh muốn dùng từ gì cũng được. Họ thường không hiểu anh, và điều đó làm họ phát cáu! Dĩ nhiên, họ đâu nghĩ vấn đề là từ họ mà ra, thế là họ trở nên gây hấn với anh.

- Như một kiểu tự vệ? – Tôi thêm vào.

- Dĩ nhiên. Họ muốn giữ cân bằng nội môi của mình, không muốn phải thay đổi.

Tôi gật đầu. Mọi việc bắt đầu sáng tỏ dần trong tôi... và tôi thích cuộc đối thoại này. Tôi không hiểu sao mình lại ngồi trò chuyện thế này về những điều này chỉ sau vài phút ngồi cạnh. Tôi thấy mình bị cuốn đi, và hơi không thoải mái lắm về điều đó.

Để xua đuổi cảm giác ấy, tôi bắt đầu thở sâu. Phía trên chúng tôi, bầu trời bắt đầu nhuộm màu chiều. Thời gian trôi nhanh hơn tôi nghĩ.

- Trước khi anh lại tiếp tục con đường của mình, tôi muốn nói chuyện với anh về hai điều khác nữa, cô gái ném một cái nhìn về phía tôi và nói tiếp. Số mệnh không phải là một câu chuyện ngẫu nhiên. Đó là câu chuyện của những lựa chọn... Đúng là anh chưa thể hiểu hoàn toàn được! Chính sự tự do lựa chọn mà chúng ta mang trên vai khiến cho Hệ thống này sống được. Toàn bộ hệ thống. Nếu không có khả năng lựa chọn thì chẳng có gì đáng được gọi là sống.

Đến đây thì tôi bắt đầu hết hiểu. Tôi đáp lại ánh nhìn của cô bằng một vẻ thắc mắc.

- Anh sẽ hiểu nhanh thôi, cô khẳng định, có thể để trấn an tôi. Chỉ cần nhớ rằng nếu không có khả năng lựa chọn thì Hiện thực mà anh biết đã khác bây giờ lắm rồi. Anh muốn tôi nói anh nghe không?...

Cô ngưng một lát để tôi chú ý hơn nữa.

- Thượng đế tặng mỗi con người chúng ta một lựa chọn: giữa Sự thật và Được yên thân. Thực hiện kỹ lựa chọn này, vì không bao giờ anh có cả hai

cùng một lúc.

- Cô khắt khe quá! – Tôi kêu lên.

- Tôi biết. Nhưng anh biết không, Sự thật kéo anh vào giữa vòng xoáy, vào tâm bão, đó là sự thanh bình của tâm hồn. Sự bình an của người chiến binh.

Tôi nhìn cô. Thật là lạ khi nghe nói thế từ một cô gái trẻ như cô. Tôi hơi căng thẳng, như sự lúng túng thường gặp khi phải mở lòng với một người lạ. Nhưng vì sao cô ấy nói với tôi tất cả những điều này cơ chứ?

- Điều tôi muốn nói với anh là cũng chính những lựa chọn có thể dẫn đến phá hủy điểm này điểm khác của Hệ thống, có thể làm thoái hóa và có khi làm hư hại toàn bộ Hệ thống, dù thường là được che đậy dưới câu: tôi chỉ muốn nó thay đổi tốt hơn thôi. Như thế một khối ung thư!

- Á? Tôi...

- Khoan nào, cô cắt lời tôi. Cũng những lựa chọn có thể cộng hợp với Hệ thống, như chúng ta đã nói khi này, trở thành điểm hòa dòng giữa Nguồn và Khối đã tiến hóa, giúp Tất cả cùng thăng hoa... Ví dụ nhé, điều đó có thể được sử dụng để chặn đứng một lực đi ngược lại Hệ thống, cô nói thêm rất nhanh.

Hử? Tôi đã hiểu ý tưởng về vòng xoáy, vì đó là điểm gặp nhau giữa hai dòng chảy khác nhau, như dòng biển nóng và dòng biển lạnh. Nhưng câu cuối cùng của cô ấy muốn nói gì?

- Cô muốn nói đến trái bom hôm nọ phải không? – Tôi hỏi cô gái. Cô cũng cảm nhận sự hòa hợp của hàng triệu con người...

Tôi không nói được hết câu. Cảm xúc làm tôi nghẹn không nói được nữa. Đó là lần đầu tiên tôi nói về việc này với ai đó.

- Tôi nói rằng Sự hợp nhất thiêng liêng sẽ thể hiện ra thật rõ khi có một điều gì đó có nguy cơ bẻ lệch hướng của Hệ thống...

- *Hệ thống*, là Vũ trụ sao? Thế giới do ta tạo ra? – Tôi hỏi.

- Là Hệ thống. – Cô trả lời đầy bí ẩn. Tôi không nói với anh nhiều hơn nữa được khi anh chưa hiểu.

Đã lâu rồi tôi mới lại được trò chuyện về tất cả những điều này. Lần cuối là với Lou White, tôi còn nhớ.

- Xin lỗi cô, tôi không cắt lời cô nữa. – Tôi bảo. Cô gái nói tiếp vừa gật nhẹ đầu tỏ ý cảm ơn:

- Tôi nói rằng Sự hợp nhất thiên liêng sẽ đạt đến cực đại để chống lại sự lệch hướng của Hệ thống, và bất kỳ sự lệch hướng nào cũng sẽ kích thích Sự hợp nhất. Nó sẽ chống lại điều muốn phá hủy Tất cả.

- Phá hủy cả Nguồn và Khối đã tiến hóa? Cả hai có phải không?

– Tôi hỏi.

Cô lại gật đầu.

Tôi nhớ lại đầy khó khăn những gì Lou từng giải thích về chủ đề này trước kia, vậy là có điều gì đó còn hùng mạnh hơn cả Sự tạo tác... Tôi thật không hiểu được.

- Anh vẫn còn thiếu kiến thức để có thể hiểu tất cả, nhưng anh sắp học được những điều này nhanh thôi. Bởi trong mỗi con người có đầy đủ mọi nhân tố của cuộc chơi của cả Loài người, của toàn bộ Sự tạo tác.

- Những gì dưới này cũng như những gì trên đó.

- Chính xác. Thử nghĩ xem, anh và tôi, hai tế bào nhỏ xíu của một hệ thống lớn, chúng ta đã có khả năng suy nghĩ. Vậy thì Vũ trụ to lớn kia hẳn cũng phải có khả năng suy nghĩ về chính nó... thậm chí có thể nó nhận thức được về anh và tôi, ai biết được?

Ý tưởng này với tôi có vẻ kỳ lạ, nhưng hấp dẫn. Tôi cười và cô gái cũng cười đáp lại.

- Nào, anh đứng lên đi. – Cô gái nói và đứng lên. Không suy nghĩ, tôi làm theo lời cô.

- Tôi có thể đẩy vai anh một chút không, chỉ với những đầu ngón tay thôi?

- Được được, cô cứ việc. – Tôi trả lời.
- Ờ, vậy thì, cô nói và đẩy nhẹ tôi. Anh cảm thấy không?...
- Đầu ngón chân tôi hổng khỏi mặt đất?
- Đúng vậy. Anh nghĩ vì sao lại thế?
- Thì bởi vì cô đẩy tôi!
- Vậy thì anh đẩy lại tôi xem.

Lưỡng lự một giây, tôi đẩy nhẹ cô gái. Cô ấy không nhúc nhích lấy một ly.

- Ồ, là cô cường lại!
- Anh cho rằng tôi vững vàng hơn anh à?

Cô ấy mang giày cao gót, rõ ràng là trông không vững vàng gì. Chắc không phải là chuyện chân hay giày.

- Anh thấy đó, – cô vẫn nói tới. Vậy thì, chuyện gì làm anh mất cân bằng nào?

Trước vẻ lưỡng lự của tôi, cô nói tiếp:

- Anh hiểu gì về *corps-j'aime*^u, về *sự yêu mến cơ thể của mình*?

Tôi ngỡ mình nghe nhầm, rồi một chớp sáng soi rọi tâm trí và tôi hiểu ra. Tôi không hoàn toàn kết nối với chính mình?

- Có thể lắm chứ! – Cô trả lời thành tiếng với suy nghĩ của tôi. Nhắm mắt lại vài giây và nói tôi nghe những ước mơ của anh đang ở đâu.

- Chúng tràn lan ở phía trên đầu tôi, rộng lớn, đẹp đẽ.

- Phía trên anh à?...

- Đúng vậy, tôi trả lời và cùng lúc nhận ra không giấc mơ nào chạm vào tôi cả. Tôi không thể chộp được chúng, không thể ve vuốt chúng.

- Vậy thì, hãy cho chúng hạ xuống với anh... Hít vào... thật sâu... Nếu anh là phụ nữ, tôi sẽ bảo: để cho chúng thụ tinh cô.

Hình ảnh thật mạnh mẽ, ngay cả đối với tôi. Tôi hít sâu liên tiếp, quay đầu sang trái sang phải để hút hết tất cả những ước mơ của mình. Tôi chóng

cả mặt, đầu quay mòng mòng trong những đợt sóng màu sắc rất chi hài hòa.

- Vậy đó, được lắm... tiếp tục đi... Anh có cảm nhận cơ thể mình không?

Sự thực là người tôi đang ngày càng ngã về phía sau nhiều hơn.

- Hãy để cho mình được nâng cánh về tương lai... Về tương lai... Nào!

Suýt thì tôi mất thăng bằng hẳn, chúi về phía trước. Tôi phải tiến một bước. Và tôi hiểu ra điều cô ấy vừa thực hiện! Tôi vừa tiến lên: một bước vật lý nhỏ nhoi nhưng là một bước tiến dài đối với tâm hồn.

- Rồi nhé, tôi lại đẩy vai anh. – Cô gái nói với tôi.

Tôi cảm nhận rõ cú đẩy, nhưng lần này khác hẳn lần trước. Cơ thể tôi vẫn cân bằng, ổn định và vững chãi. Điều này khiến tôi mỉm cười.

- Tốt lắm! Đưa những ước mơ hạ cánh trong chính mình là bước đầu tiên. Hãy nghĩ về điều này khi anh ở trên máy bay, một lát nữa thôi, và cả trong những ngày kế tiếp, để giúp những điều này có thể kết tinh trong anh. Tốt lắm!

Nhịp thở của tôi giờ đây bình hòa đến lạ. Tôi thấy thật dễ chịu. Sau một hồi im lặng dài, tôi chợt nhớ ra là mình chưa hề nói về chuyến bay của mình với cô gái. Tôi mở mắt ra để hỏi làm sao cô biết được tôi sẽ bay chuyến tối nay...

... cô gái đã không còn ở đó nữa.

Cùng lúc đó, một bài đồng ca như của nhà trời vang khắp thung lũng. Mỹ lệ!... Giọng hát và giai điệu như không phải của trái đất này. Ngay cả chim chóc cũng ngừng hót để lắng nghe. Nhịp điệu, độ tỏa rộng... Rền vang, tất cả cùng rung lên, cộng hưởng. Cả không khí cũng như có sóng lượn.

Nhóm người cầm tay nhau, đàn ông, phụ nữ. Hình ảnh họ uốn lượn như không khí, *cùng với* không khí. Trái tim của từng người hòa nhịp với giọng hát thiên thần.

Đột ngột, trong một hơi thở chung, họ cùng buông tay nhau... và biến mất khỏi thung lũng. Đơn giản và trong trẻo.

Biển trôi qua phía dưới chiếc máy bay mang tôi về nhà. Đêm đã xuống nhanh.

Từ một hồi rồi, tôi không còn cảm nhận thời gian trôi. Chắc là tôi có chớp mắt – rồi một điều gì đó đánh thức tôi: ánh sáng lấp lánh bên ngoài! Hiện tượng kỳ lạ vì đáng lẽ chúng tôi đang ở giữa đêm tối. Ngày đang lên. Thì ra chúng tôi đã bắt kịp mặt trời! Tôi tỉnh hẳn.

Vừa ngậy ra quan sát hiện tượng này, tự nhiên như lần đầu tiên tôi được thấy, tôi nhớ lại cuộc trò chuyện với cô gái trong công viên.

Tôi vẫn còn hối tiếc về những suy nghĩ không tốt lành của mình. Phải thú thực rằng tôi đã giảm những suy nghĩ tiêu cực đi hẳn kể từ khi được phiêu lưu cùng Lou White và học được bao nhiêu là điều. Tôi chẳng biết lúc đó mình bị sao nữa. Mọi thứ tử tế thể cơ mà... vậy mà tôi đã có những suy nghĩ xấu xí... chuyện này ám ảnh tôi mãi, dù tôi biết là cũng chẳng quan trọng gì đâu. Đúng vậy, chúng ta không suy nghĩ như nhau, và đúng vậy, tôi không hiểu nhiều người mà tôi gặp trong cuộc sống. Những âu lo, những phản ứng, sự thờ ơ với thế giới và với cái đẹp, sự cảm chốt vào tuyệt vọng và phá hủy, tất cả những điều đó đối với tôi thật nhảm nhí đến đáng ngạc nhiên. Rõ ngu ngốc.

- Vậy thì sao chứ? Lehya mà nghe chuyện này thì sẽ nói thế. Anh biết rõ là anh đang mệt mỏi!

Không, tôi không tự biện hộ như thế được, bạn thấy đấy. Có điều gì đó ẩn sau sự dị ứng của tôi, tôi tin chắc là thế. Có một sự thật cứ lượn qua lượn lại trước mũi tôi, mà tôi giả tảng như không nhìn thấy đấy thôi! Có thể lắm chứ, rằng tôi không tốt đẹp hơn gì so với những con người làm tôi bức bối cùng cực ấy...

Lúc ấy, ánh mặt trời phản chiếu trên sóng nước đại dương khiến tôi bị mê hoặc, và giọng của Lehya bắt đầu trò chuyện với tôi. Và có cả cô gái

trong công viên nữa cũng cùng lên tiếng. Tôi có cảm giác cả hai xúm lại làm áp lực, cố làm cho tôi hiểu ra.

- Những con người *không phải là* những hành động của họ, giọng nói đầy quyền lực ngấm những hùng hậu của vợ yêu của tôi cất lên. Một kẻ ngu ngốc có những hành động ngu ngốc không cần phải xin lỗi vì điều đó; anh ta không ý thức được việc anh ta làm. Điều mà ta nhìn thấy đơn thuần là Ma trận đang hoạt động. Những gì trông thấy cho anh cảm nhận về lượng công việc còn cần phải làm cho sự tiến hóa.

- Ngược lại, giọng cô gái ở công viên bồi thêm, người điên, người ngây thơ và nhà hiền triết *biết* việc họ làm. Anh nắm bắt được sự khác nhau chứ?

- Không. – Tôi thú nhận, giọng thảm thương.

- Một nhà thông thái có trách nhiệm phải sống theo những gì mà ông ta tỏ ra là mình hiểu. – Lehya nói. Làm những điều mình nghĩ và nghĩ những điều mình làm.

Cô gái tiếp lời:

- Người điên và người ngây thơ thì đã sống theo kiểu đó một cách tự nhiên rồi, không cần phải ép mình gì cả. Vậy là con người...

- ... có quyền không bị xem như chỉ là tập hợp những hành động của họ. – Lehya kết luận. Họ có thể phạm lỗi lầm, vì thiếu khả năng hay thiếu nhận thức, và bất chấp tất cả, vẫn có một cái tâm tốt. Ngay cả những sát thủ, đao phủ, những tội phạm chiến tranh cũng thường là những người cha tốt biết chơi đùa cùng con, biết thưởng thức nhạc hay... Xen kẽ giữa những giờ “làm việc” là lúc họ phạm những tội ác tày trời. Đa phần họ làm thế mà vẫn tin mình làm đúng, cho rằng mình đi theo những lý tưởng cao đẹp.

- Chúng ta không thể gọi họ là những người thực sự điên...

- ... và họ cũng rõ ràng không phải ngây thơ hay hiền triết...

Tôi nhắm mắt lại một lúc. Tôi có cảm tưởng hai phụ nữ ấy đều ở trước mặt mình. Cả hai quan sát tôi một cách kiên nhẫn.

- Vậy là, – tôi thôi không đánh giá người khác nữa, tôi đề nghị, tôi cần nhập tâm một điều rằng những hành động của họ có thể khác với cái Tâm của họ, là phần Toàn thức tốt đẹp mà chúng ta đều mang trong sâu thẳm nội tâm, một cách công bằng?

- Đúng thế đấy. Trừ với những người điên, những người ngây thơ và những nhà thông thái.

- Mà những người đó thì không có nhiều trên đời đâu. – Tôi đùa.

Chẳng biết là mơ hay thực, cuộc đối thoại đó đã bắt hoạt một dây đàn thật nhạy cảm trong tôi mà trước đến nay vẫn làm tôi phiền không ít. Đấy đã từng là một góc không chính trực trong tôi. Nay thì tôi thấy nhẹ nhõm hẳn.

Và khi ấy ở chân trời, một trái cầu ánh sáng được sinh ra từ biển cả vươn dần lên. Tôi tận dụng vài giây ngắn ngủi thu hình ảnh đó vào mắt mình trước khi nó trở nên quá chói chang.

Thực tình là đời đẹp quá, tôi ngẫm và cười một mình.

- Đếm xem, bao nhiêu nào? – Lou White lặp lại.

Trời đất quỷ thần cái nhà anh Lou này! Tôi còn chưa gỡ hành lý ra thì anh đã đổ bộ đến nhà tôi rồi. Lehya đã kể là không hề thấy anh trong suốt thời gian tôi đi vắng, chỉ thỉnh thoảng có con quạ Jack đến thăm một hai lần, thế thôi.

Gặp lại anh tôi vui quá đỗi. Chuyến du hành vừa rồi cũng cho tôi học một điều: được ở nhà thật là một điều tuyệt vời! Xưa kia tôi chưa đi du lịch bao nhiêu nên chuyến đi nào cũng làm tôi háo hức, nhưng giờ đây tôi bắt đầu thích ở nhà, với gia đình kề bên.

- Bao nhiêu nào? – chàng Lou già lặp lại lần nữa.

Anh vẫy vẫy bàn tay phải mở rộng, các ngón tay xò ra, dí vào mặt tôi, tí thì đụng cả vào mũi tôi. Tôi lùi lại:

- Ừ thì... năm ngón, tôi trả lời mà biết quá rõ rằng đó chẳng phải loại câu trả lời Lou chờ đợi. Lúc nào cũng có một mẹo nào đấy!

- Anh làm tôi thất vọng quá, chàng trai trẻ ạ. Nhìn kỹ xem... Lehya, cô ấy biết đấy.

- Thật không? – Tôi quay về phía vợ, hỏi. Nàng gật đầu, cười toe toét đắc thắng.

Ngẫm nghĩ một chút, tôi đưa ra một giải pháp:

- Tôi đếm được *năm* ngón tay và *bốn* kẽ tay, cả thảy là chín!

- Có thể chứ! Muốn là tìm ra thôi. – Lou kêu lên và vỗ cái bộp vào lưng tôi. Thế giới không chỉ được tạo thành từ những khoảng đặc. Những khoảng trống cũng quan trọng, nếu không nói là quan trọng hơn.

- Nếu thế thì sao không phải là mười một nhỉ?

- Giải thích xem nào...

- Ừ, năm ngón, và sáu khoảng trống: ở giữa các ngón, cộng với bên ngoài các ngón!

- Tuyệt đấy! Rất có thể, khi chúng ta không dùng vật chất làm khung quy chiếu nữa. Cách nhìn này trên cách nhìn lúc nãy một bậc, có thể nói vậy.

- Chín là một chu kỳ của vật chất, còn mười một là chu kỳ của Nơi khác^[2].

- Nơi khác?

Lehya cười và nhướn mày hai lần. Nàng nhại cử chỉ của tôi! Tôi hiểu rằng lần này mình sẽ không được nghe thêm nữa. Tôi có một đề nghị khác:

- Thế còn hai mươi hai thì sao?

- Hai bàn tay gộp lại à? – Lou hỏi. Đó là xã hội, là Thế giới.

- Có điều gì đó gần như ma thuật với các con số. – Leahya thêm vào. Chỉ có số chín là căn bản, nhưng có thể được tổ hợp và tái tổ hợp lại không giới hạn, từ nó và các số phái sinh từ nó, như những cấu trúc từ những phân dạng. Có muôn vàn kiểu tổng thể khác nhau nhưng bản chất thì như nhau nếu chúng ta phân tích ra.

- Một và tất cả. – Tôi thì thầm.

Tôi đã thiếu vắng những cuộc thảo luận thế này với Lou biết bao lâu rồi. Những năm vừa qua chúng tôi rất hiếm khi gặp nhau. Sự nghiệp của tôi cất cánh và Lou như lùi về hậu cảnh – không phải là quên nhau, hẳn nhiên Lou có một vị trí rất quan trọng trong tim tôi, như một người anh – chỉ là lùi về sau.

Chúng tôi, tôi và Leahya, đã có đủ thời gian để trở thành một cặp đôi gắn bó đến nỗi trước kia tôi chưa từng tin có thể có mối quan hệ nào khăng khít đến thế. Thậm chí chúng tôi chẳng tự hỏi xem có thật chúng tôi đã sinh ra là để dành cho nhau hay không, điều đó hiển nhiên đến nỗi không thể chối cãi được. Chúng tôi vừa là anh em, là chồng vợ, là bạn bè, và dĩ nhiên, là người tình!

Tôi cũng tìm thấy ở Lehya một người dẫn đường không gì sánh được. Bất chấp tôi thường không hiểu rõ những gì nàng dạy, nàng vẫn khiêm nhường và không lợi dụng tình thế để lên mặt chút nào. Ngày ngày được nhìn thấy và nghe nàng nói... với tôi đó là hạnh phúc, ngày nào cuộc đời còn cho chúng tôi điều đó.

Khi tôi hỏi phải chăng nàng đã liên lạc với tôi bằng tinh thần trong thời gian qua, thái độ của Lehya hơi lẩn tránh. Tôi chỉ nhận được một câu mơ hồ rằng “anh biết đó, anh yêu, chúng ta có bao giờ tách xa nhau đâu!”. Thôi thì tôi tiếp tục ôm những ảo tưởng về khả năng thần giao cách cảm của mình, chẳng được biết bà vợ ngọt ngào và dịu dàng của mình có dự phần gì vào chuyện ấy hay không.

- Thế nào rồi, dạo này anh *tạo tác* ra sao? – Lou hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Anh hỏi về tranh của tôi, hay là...

- Về cái “hay là” ấy đấy.

- Cũng được, tôi nói dối trong lúc tập trung lại tinh thần. Nói thật ra thì từ một thời gian rồi tôi không tập trung cho việc ấy lắm. Mọi chuyện cứ thế diễn ra ổn thỏa. Đôi khi, tôi tự hỏi...

- Sao, một đợt khủng hoảng niềm tin à? – Lou nhạo tôi.

- Ờ thì... cũng gần như vậy! Này nhé, mùa đông vừa rồi, Lehya và tôi cùng đi nghỉ một tuần ở miền núi. Khi đến nơi tụi tôi thất vọng thấy rằng trời đẹp quá nên tuyết tan không ít. Không lý tưởng mấy để trượt tuyết rồi!... Tuy nhiên, chúng tôi quá mệt vì nhiều tháng liền làm việc không nghỉ, nên chúng tôi rất cần nghỉ ngơi... Vì thế tụi tôi rất muốn trời tuyết một trận ra trò vào cuối tuần khi mình đến, đủ ngon lành cho trượt tuyết, sau đó trời lại đẹp suốt tuần! Thế thì sẽ là lý tưởng, tôi đã nghĩ thế khi đậu xe ở trước nhà nghỉ.

- Nói thật nhé, – Lehya chen vào, em cũng nghĩ thế, dù chưa nói với Marc.

- Và rồi sự ngẫu nhiên tuyệt vời đã xảy ra, tuyết rơi dày suốt mấy ngày cuối tuần đó đến nỗi không ai nhìn xa quá nổi hai mét! Rồi ngưng và cả tuần sau đó nắng đẹp.

- Bình thường! – Lou kêu lên, nụ cười trên môi.

- Đúng, bình thường, theo cách nói của anh... Thật khoan khoái cho chúng tôi, nhất là kiểu “ngẫu nhiên” đó thường xuyên xảy ra! Nhưng cuối cùng thì tôi không biết mình có đang hoang tưởng không? Tôi đang nói với anh là tôi thay đổi cả thời tiết một vùng, và ép cả ngàn người chịu đựng thứ thời tiết mà tôi chọn, nếu thực sự chính tôi gây ra điều đó. Điên thật chứ chẳng phải đùa!

- Nhưng chuyện đó xảy ra đủ thường xuyên để anh phải chú ý chứ?

- Đúng, lần nào cũng vậy, mọi chuyện xảy ra theo ý tôi đã mơ ước... Tôi không biết phải nghĩ thế nào nữa.

- Anh muốn biết ý tôi à?

- Đúng vậy!

Lehya xích lại gần tôi và đặt một tay lên đùi tôi. Cả hai chúng tôi nhìn Lou chăm chăm, chờ anh trả lời. Nhận thức được sự chăm chú của chúng tôi, anh nhẩn nha một lúc, bắt chúng tôi chờ đợi.

- Thì, coi như anh đã làm được. Anh đã thành công có thể bởi anh là người duy nhất phát ra ý muốn đó. Hoặc cũng có thể là vì điều anh muốn nó cũng tiện cho mọi người. Thế đấy!

- Anh muốn nói là tôi đã thực sự làm được hả?

- Anh đã làm thế, đúng không?

- Nhưng tôi không biết phải chăng là *ngẫu nhiên*...

- Ngưng làm bộ khiêm tốn đi, và hãy nhận trách nhiệm. Anh đã thành công bởi vì không có Ý định ngược hướng nào cản trở con đường của anh. Anh có để ý rằng thời tiết cuối tuần thường xấu không? Biết bao nhiêu người đang làm việc mà lòng cứ vọng tưởng về cuối tuần, và cứ lo âu “nhờ trời mưa thì sao”... Mà nỗi sợ có tác dụng thu hút mạnh mẽ – anh biết mà –

cũng như mọi cảm xúc mạnh khác. Và khi nhiều nghìn người cùng sợ một điều, điều đó có khuynh hướng xảy ra.

- Và cũng có tác động theo chiều ngược lại có phải không? Cứ thứ hai thì trời lại rất đẹp?

- Anh có nghe nói về một trường đại học ở Hoa Kỳ luôn tổ chức lễ phát bằng rất trọng thể ở ngoài trời không? Nếu trời mưa thì mọi chuyện hỏng cả. Thế là đã hai trăm năm nay góc đó của Hoa Kỳ không hề mưa vào ngày buổi lễ xảy ra. Điều này được chứng minh bởi những tường thuật buổi lễ lưu tại trường, cũng như trong kho dữ liệu về thời tiết của vùng đó. Anh thấy có điên không?

- Có! – Tôi thú nhận, cười thoải mái vì đã an tâm về sức khỏe tâm thần của mình.

Vẫn có thể đây là chuyện của ngẫu nhiên... Nhưng màu nhiệm thay nếu có thể nghĩ rằng ta có góp bàn tay vào đó. Tại sao lại tước đi niềm vui đó của chính mình chứ?

Nếu chúng ta không mạo hiểm đi về hướng khác với những vùng logic đã biết, nói chung chúng ta sẽ không thu hoạch được gì cả, Albert Einstein có nói đại loại như thế. Còn như thế này thì chúng tôi sẽ đi về đâu?... Tôi luôn cảm thấy vẫn một lực quen thuộc ấy đẩy mình về phía trước, và những sự kiện gần đây chỉ khiến cảm nhận ấy ngày càng mạnh thêm.

Ừ, chúng ta đang đi về đâu thế nhỉ?

* * *

Jonathan du hành một cách chật vật. Anh nhớ lại những chuyến du hành đầu tiên của mình, được Lehya dẫn dắt, vào thời anh rời thung lũng lần đầu tiên. Lần này anh chỉ có một mình.

Bằng cách tập trung ý chí vào Elean, cuối cùng thì anh cũng gặp được cô. Cô còn có vẻ lạc lối nặng hơn cả anh nữa! Nhưng trong *thế mơ* của mình, như cô thích gọi phần tinh thần của mình là thế, cô mới đẹp làm sao.

Cô gái vốn rất có khiếu trong những chuyến dạ hành của mình. Chỉ là lần này là một chuyến đi rất khác biệt: tất cả cư dân thung lũng đã hợp sức lại đẩy họ đi vượt xa khỏi không gian và thời gian. Giờ đây từng người một phải tự tìm ra con đường cho mình, và vững bước trên con đường đó không để bị chệch hướng. Mỗi người sẽ được thu hút đến một góc của hành tinh này, nơi người đó có điều gì đó cần hoàn thành; như Khayr đã giải thích cho cả nhóm: bị hút như nam châm cực mạnh hút những magnet nhỏ nhoi.

Cho tới lúc này thì cả Jonathan lẫn Elean đều không biết họ đang đi đến đâu. Tìm được nhau đã là quá tốt rồi... Đột ngột, trong không gian vô tận quanh họ xuất hiện một điểm sáng xanh: Trái đất!

Jonathan và Elean quá biết rằng những gì họ thấy quanh mình lúc này chỉ là ý tưởng của chính họ về không gian, được hiện thành hình. Đó là một không gian được trang trí bởi sao trời, trông na ná một bầu trời đêm hè. Trong thế giới tinh thần, rất cần có những cột mốc. Và các ý tưởng của họ thì đủ mạnh, đủ quan trọng để được hiện thành hình, ý tưởng nào cũng có khả năng đó, tốt cũng như xấu! Chính vì thế họ phải vô cùng cẩn thận, để không tạo ra ngoài ý muốn đủ loại chướng ngại vật, hoặc những bệnh tâm thể khổng lồ, hoặc tệ hơn nữa, những thiên đường giả hiệu mà họ có thể dính mắc vào, và lạc lối luôn trong đó suốt phần còn lại của cuộc đời.

Những gì vừa hiện ra trước họ lúc này có vẻ thuộc về *Hiện- thực-được-chia-sẻ* của rất nhiều người: cả một thế giới. Chắc có lẽ đây đúng là Trái đất thật rồi.

Khi tiếp cận hành tinh nhỏ bé, họ thấy một viền tối màu vây lấy nó, tựa như một làn mây ô nhiễm.

- Thế giới đang trải qua một thời kỳ đen tối, – Jonathan suy tư, nhưng đó không phải chỉ là một cách nói văn vẻ đâu... Ngay cả khí quyển cũng tối màu đi kìa!

Những cảm nhận thoáng qua ào đến tâm trí họ, như những tia chớp thông tin: trong khoảng chưa đến năm mươi năm, ánh sáng đã giảm khoảng mười phần trăm trên toàn bộ bề mặt trái đất – một số vùng trên địa cầu bị ảnh hưởng nặng hơn, như châu Á, nước Mỹ, châu Âu.

Có một chấm đen ở châu Á thu hút sự chú ý của họ. Đó là Hồng Kông. Độ sáng ở đây đã giảm kinh khủng: gần bốn mươi phần trăm!

Hai nhà du hành tâm thức ôm lấy nhau. Bất chấp không có thân hình vật lý, những gì vừa trông thấy vẫn làm họ rùng mình.

Không gian quanh họ như lạnh đi, đột ngột. Trong cùng một cú phóng, Jonathan và Elean ném mình về hướng lớp mây xám đen. Khí quyển tràn vào tâm thức họ như chất độc.

... Thế giới tối tăm mù mịt. Một quyền lực đen tối đang ngự trị. Những người tốt bị săn đuổi. Có một nhóm nhỏ trong số họ đoàn kết lại, có đàn ông và phụ nữ. Họ mang hai đứa trẻ theo cùng đoàn. Một bé tóc vàng, xinh đẹp và tươi tắn, mắt sáng, cả nhóm đều yêu. Bé kia đen nhẻm bụi bặm với đôi mắt sầm tối. Nó náu mình trong những nếp quần áo quá rộng, áo trùm đầu che kín mặt. Thậm chí người ta còn không nhìn thấy chân nó đâu. Đứa trẻ đen không thốt một lời. Và cũng chưa ai thấy mặt nó. Nó toát ra vẻ buồn thương... một nỗi sầu bi bất tận. Cả nhóm bảo vệ nó.

Những kẻ trốn tránh chui nhủi trong những đường ngầm dưới lòng đất, những đường cống và những hang ngách bí mật. Quyền lực bóng tối vẫn theo đuổi họ - nói trắng ra là tất cả đều có cảm giác là kẻ thù muốn tìm đứa trẻ đen... Những rắc rối của họ là từ nó mà ra.

Thời gian cứ thế trôi và ngày nào cũng như ngày nấy: trốn chạy, bị săn đuổi. Những cuộc chạy trốn lúc nào cũng đưa đến một ngõ cụt hay một hang hốc nào đấy mà cả nhóm nép vào, run rẩy, bị bao quanh bởi những bóng đen của sự Ác.

Quyền lực bóng tối ngày càng gần.

Marc giật nảy mình, chồm dậy, cả người toát mồ hôi lạnh. Cơn ác mộng vừa rồi ghê khiếp đến nỗi anh không dám nhắm mắt lại nữa.

Elean nhận thức được địa ngục đầu tiên mà cô và Jonathan đã đắm đầu vào. Cô lay tỉnh thần của anh thật mạnh để lôi anh ra khỏi lớp Ánh-sáng-tối dày cộp mà anh đang mắc kẹt.

Lại lao về phía trước, họ cố gắng tiếp cận trái đất lần nữa. Giữa lớp ô nhiễm và mặt đất còn một lớp xám đen nữa. Hai người đang ở giữa hai lớp này: ở dưới lớp ô nhiễm mà họ vừa xuyên qua đây khó khăn, và ngay trên lớp thứ hai, còn đen tối hơn lớp thứ nhất.

Cả hai đều không muốn nhảy vào đó.

- Nào, ta làm gì bây giờ? – Jonathan hỏi.

- Như trong những *giấc mơ*, chúng ta cần giữ tinh thần thật vững vàng về một điểm: tất cả những gì ta trông thấy đều là một ảo tưởng, hoặc một cách diễn dịch từ tâm tưởng của ta mà ra thôi.

- Nhưng cái hồi này ta đắm đầu vào bên trên kia là thật mà. – Jonathan vừa nói vừa chỉ về lớp mây đen trên đầu họ.

- Có thật, chắc chắn! Nhưng không phải theo hình dạng ta thấy đâu...

- Chúng ta tự tạo ra một bộ phim, có phải thế không? – Jonathan hỏi. Để ta có thể hành động mà tinh thần không bị hoang mang đến nỗi đứt cầu chì, đúng không nào!

Cô gái im lặng, bận tâm quan sát thứ đang chuyển động phía dưới họ. Lớp Ánh-sáng-tối đó cứ như là sống thực vậy.

- Ta đi nào. – Cô kêu lên sôi nổi. Chần chừ lâu nữa thì chúng ta có thể bị kẹt ở đây mất.

Cô cầm tay - nếu có thể nói vậy - của Jonathan và kéo anh nhảy vào cái lớp dày xám đen.

* * *

... Thế giới chỉ còn là một cảnh tàn phá trôi dạt khổng lồ. Cứ như thể một cuộc chiến tranh đã phá nó tan hoang, những đường phố bị bỏ hoang, đầy rác thải. Bầu trời xám hoàn toàn chết chóc ngự trị bên trên tất cả.

Họ tìm cách chạy, nhưng chẳng có đường.

Những người lang thang khắp khiêng, tê tái. Không thấy người trẻ nữa. Con người vô sinh từ lâu vì hậu quả của ô nhiễm. Thế giới già chỉ còn đợi ngày chết đi.

Họ bước đi... Kia là một mái vòm vườn cao. Bụi đen đã làm công trình ấy trở nên bẩn ố, nhưng dường như bên trong có sự sống... Đó là một trung tâm tiếp nhận... Họ tiến tới gần... Mùi mẽ xông lên như có dịch hạch, không thể chịu đựng nổi!... Bắt đầu nhìn thấy được những hình dạng... Không! Không thể được! Khủng khiếp quá!

Cô gái che mắt lại, giấu đầu mình vào cánh tay của bạn trai. Bên trong lúc nhúc những sinh vật chẳng ra hình thù gì, lở loét vì hậu quả phóng xạ. Cô gái thấy có những sinh vật đang bò... như những con côn trùng to lớn... không, giống những con sên hơn, bụng to ềnh, người đầy mủ. Thật vô nhân!

Hiển nhiên, không ai có thể sống trong cái thế giới này nữa, độc chất ở khắp nơi. Những người sống sót hiếm hoi chiếm lấy những trung tâm tiếp nhận như thế này, sống trong đó như loài vật.

Cặp đôi kia lại chạy. Đã từ lâu lắm rồi, cuộc hành trình dường như biết bao bạo lực và thù địch... Nhiều năm tháng trốn chạy, không có tận cùng. Không chút hy vọng.

Tại sao ta lại còn cố sống làm gì? – Người đàn ông tự hỏi.

Bởi vì chúng ta rất quý giá. – Cô gái trả lại anh một ý nghĩ.

Nhưng, chúng nó tởm lợm, độc ác, biến thái. – Người đàn ông vặc lại. *Anh không sống như thế này lâu được nữa đâu.*

Họ bệnh, dị dạng... còn chúng ta thì lành. Chúng ta khác biệt, vì thế họ ghét ghen cũng như thèm muốn. Họ nhìn thấy ở ta sự sống sót.

Không! – Tinh thần người đàn ông rú lên.

Anh vừa thoáng thấy những hình ảnh hãm hiếp, tra tấn,... ăn thịt.

Lần này thì Marc nhảy dựng dậy mạnh đến nỗi đánh thức luôn Lehya đang ngủ bên anh.

- Không ổn hả anh? – Nàng hỏi, lo âu.

- Không sao... chỉ là một cơn ác mộng thôi... Đêm nay anh bị làm sao ấy, không biết nữa. Chắc anh dậy luôn đây, không thể ngủ được nữa.

- Em ra với anh nhé? – Nàng đề nghị.

- Không, ngủ đi em yêu. Không sao cả mà.

Marc hôn vợ. Tâm trí đã đi nơi khác rồi. Anh cảm thấy Elean đang gặp nguy hiểm. Nguy hiểm nghiêm trọng!

- Đón tiếp hay gói! – Jonathan kêu lên trong lúc vội vã chạy lui ra khỏi cơn ác mộng thứ hai. Anh không đủ can đảm để thử xuyên lớp màn đen nữa, chạy ngược lại khoảng giữa hai lớp vỏ đen.

Elean theo sát anh. Cô cũng đầu óc rối bời!

- Anh không muốn nhúng chân vào đó nữa đâu nhé! – Jona- than nói.

- Nhưng vậy thì chúng ta làm sao đây?... Ta không thể ở mãi đây được.

Hai người thấy mình lạc lối. Nhìn lên lớp đen dày trên đầu, họ cũng không thấy một lối ra nào.

Họ nắm lấy tay nhau, thần ra ở đó, quan sát lớp mây đen cuộn cuộn dưới chân.

Rất gần và lại rất xa họ, Marc đang cố xua đi ký ức về những cơn ác mộng kia. Anh lật đi lật lại trong tay hòn đá lấp lánh mà Lou White đã cho anh, đã từ lâu rồi.

Đột nhiên nổi hứng, anh bật radio lên, vừa bật vừa nghĩ đến Elean. Anh muốn khuây khỏa bằng cách nghe vài bài nhạc thời cũ thường hay được phát sóng vào giờ này. Nhưng từ radio, bài hát phát ra lại là thế này:

... đêm tối cho ta những lời khuyên... và tôi biết... những tâm tối mà họ đã gây ra cho chúng ta...

Marc tuy đã rất quen với kiểu Dấu hiệu vũ trụ như vậy, nhưng cũng không khỏi há hốc mồm. Rõ ràng quá rồi, anh phải làm gì đó để giúp cô bạn cũ, dù cô đang ở đâu và dù anh có phải trả giá điều gì!

Hít một hơi dài, anh chàng họa sĩ đang gặp thời Marc nhắm mắt lại, và tìm cách tìm lại những cảm nhận du hành mà anh từng một thời thực hiện cùng Lou White.

Cùng lúc đó, Elean hiểu ra lớp mây đen ô nhiễm đó thực ra *chứa đựng* điều gì, bao quanh cả trái đất. Hồi nãy nó có như thế không? Không chắc!

Giờ thì một bức tường thành đen khổng lồ lại đã thay thế toàn bộ không gian đầy sao, thay thế bao lấy họ, như bên trong một hang đá vô tận... Phải có một kẽ nứt ở cái trần địa ngục này chứ, hay một cái giếng tròn mà qua đó, ánh sáng rớt xuống, huyền diệu. Ánh sáng, một màu trắng không thể mô tả nổi, lại ánh xanh dịu dàng và lấp lánh Sự sống. Ánh sáng như thiên thần, linh thiêng, chiếu xuống một dòng nước tuôn trào từ lòng Trái đất. Khi được ánh sáng chiếu đến, dòng nước có sự sống ngay, chuyển thành một màu xanh ngọc bích sâu lắng.

Jonathan và Elean nhìn theo dòng nước, dẫn ra khỏi hang động ở một góc xa. Nơi đó, thảm thực vật mỹ lệ tắm ánh nắng mặt trời rực rỡ và ấm áp.

- Vậy là chúng ta đã vượt qua, – Jonathan nói với Elean, anh hiểu hơn rồi.

- Anh hiểu sao? – Cô hỏi.

- Chúng ta không thể làm khác được...

- Sao anh nói thế?

- Thì đó, em nhìn đi: Ánh sáng. Thung lũng của riêng chúng ta tràn đầy ánh sáng. Chúng ta từ thung lũng đến...

- Em không nghĩ chỉ có Thung lũng của chúng ta là có Ánh sáng, Jonathan à. Ánh sáng này quá mênh mông vĩ đại... Đó, như ở đây này, anh nhìn xem. Nguồn sáng tỏa thành hàng triệu tia sáng chiếu khắp Trái đất, trên bao nhiêu điểm đẹp xinh.

Một giọng nói vang lên phía sau họ:

- Ủ, đúng vậy... Mỗi tia sáng soi rọi một mái nhà, một gia đình, một ngôi làng, hay một con người.

Jonathan và Elean cùng quay lại ngay: đó là Marc! Bạn họ đã tìm ra họ *trong mơ*.

- Marc, anh làm gì ở đây? – Elean reo lên. Gặp lại anh vui quá. Nhưng làm sao mà anh đến được tận nơi này?

- Chắc là anh ấy đi theo Ánh sáng. – Một giọng nói khác cất lên phía bên trái. Chỉ có sức mạnh đó thì mới xuyên qua Bóng tối được thôi.

Lần này đến phiên Marc nhảy căng lên, vì giọng nói đó là Lehya!

- Chứ sao! – Nàng nói với Marc. Anh tưởng em để anh đi một mình sao?

Jonathan vui quá khi gặp lại người bạn đầu tiên nơi thung lũng. Lời lẽ không còn cần thiết nữa, cảm xúc của bốn người bạn hòa vào nhau, tạo thành một khối nhân ấm sáng như mặt trời nhỏ, lấp lánh ở ngõ ra của hang động đen.

Elean cầm lấy tay Lehya. Người này cầm lấy tay người khác. Bộ tứ quay lại nhìn về phía chấm xanh lấp lánh Trái đất. Họ ở rất gần lớp mây dày đen, như những người trong cơn mộng du đứng một chân bên bờ vực thẳm. Chợt Jonathan thấy ngửa mặt hốc mắt, một cảm giác vô vàn lạ lẫm! Là một cơn tuôn trào Ánh sáng... Anh mở mắt! Giờ thì anh chiếu sáng cho cả nhóm từ phía sau. Những tia sáng xuyên qua *thế mơ* của cả bốn người. Một âm thanh trầm đục cực mạnh bắt đầu rền vang trong tai họ, đến khi họ rung bần bật đến cả những tầng sâu nhất. Điều đang xảy ra vừa vô cùng cổ xưa lại cũng vừa mới sinh ra... mạnh mẽ vô vàn!

Cơn lũ ánh sáng ập vào đêm tối. Ánh sáng vạch đường cho họ đi, như dẫn thẳng đến một đường băng sẵn sàng cho họ hạ cánh.

Cả bốn cùng lao một lượt về phía trước.

Được dẫn bởi ánh sáng, họ lao mình xuyên vào Nguồn, và đem nước đến cho Đứa trẻ Mới sinh đang khát cháy.

Phần II

TÔI

“Những phần riêng lẻ thích được thuộc về hệ thống của nó, vì bằng cách đó chúng có thể quên đi sự không hoàn hảo của riêng mình.”

- Léonard de Vinci -

- Xảy ra một loạt bao nhiêu là chuyện, lại trong một thời gian ngắn ngủi như vậy!

Lou White lắng nghe câu chuyện của tôi với một vẻ cực kỳ ng- hiêm túc. Người khác thì đã chạy ngay sau khi nghe vài câu đầu tiên.

- Suốt bao nhiêu năm an ổn, rồi đột ngột trái bom mà tôi từng thấy trong mơ rơi xuống, ngay vào lần triển lãm quốc tế đầu tiên của tôi... Rồi, tôi gặp lại Elean và anh chàng Jonathan này... Cũng may Lehya là một phụ nữ hơi đặc biệt, nếu không làm sao tôi giải thích được với vợ chuyện hai người ấy thành linh xuất hiện như từ không trung như vậy chứ?

Tôi vừa hoàn hồn chút đỉnh sau những cuộc phiêu lưu về đêm đó thì một trong những người ngưỡng mộ tranh của tôi cho tôi một phòng tranh ngay giữa Paris để trưng bày... Và hai tiếng sau đó thôi, tôi nghe tin người quản lý của tôi, người chuyên tổ chức các buổi triển lãm cho tôi, bỏ tôi để về miền quê Larzac chăn dê! Thả tôi tự do và độc lập! Rõ ràng là quá nhiều chuyện xảy ra phải không?

- Phì!... – Lou nhún vai trả lời đơn giản, theo kiểu người đã thấy quá nhiều chuyện trên cuộc đời này. Sông có khúc, đời có lúc.

- À, nhưng hơi chóng mặt đấy! Tôi đã thành công tìm được một nhịp sống an ổn như du thuyền trôi chậm chậm... Giờ thì stress quá: cả ngàn thứ bấn tôi cùng một lúc.

Anh bạn tôi thậm chí có vẻ thú vị.

- Thế anh có biết tại sao mọi thứ lại ào đến một lúc như thế không? – Anh hỏi.

- Để không cho tôi rơi vào lối mòn chứ gì? Để tôi vẫn giữ được cái nhìn thú vị về Thế giới?

Tôi đã nói câu vừa rồi với một giọng mỉa mai. Nói thật ra là tôi bị kích thích quá rồi, mệt mỏi về tinh thần lẫn thể chất, và không có chuyện gì xảy

đến có thể xoa dịu tôi. Tôi cảm nhận mình đang trở nên cay đắng, gớm ghét loài người, và điều này không tốt lành tí nào cho tôi. Khốn nạn thân tôi!

- Nói về kỹ thuật nhé, anh nghĩ anh tạo nên cuộc sống của mình như thế nào?

- Tôi phải nói rằng tôi chẳng biết mình có tạo ra được tí gì không nữa...

Không phải tôi vừa nói quá đâu. Công việc tôi thuận lợi và tôi vừa tìm được một phòng tranh cho riêng mình. Đáng lẽ tôi phải thấy mình hạnh phúc tràn trề mới phải!... nhưng tôi không thấy hào hứng chút nào. Chỉ thấy quá nhiều phản bội, quá nhiều thù hận, quá nhiều mặc-kệ-chúng-bây trong thế giới loài người này.

- Khi một người đã mở ở mức độ như anh, không thể chối được nữa là ta tạo ra tất cả những gì xảy đến với ta. Anh đã bỏ xuống tấm giáp dày xưa kia, từ lâu lắm rồi. Thế giới của anh đã khác rất nhiều so với của những người bình thường ngoài kia. Vậy, thay vì ngồi đó mà thút thít, đi mà học cách sử dụng những khả năng của mình đi.

Nói thì dễ lắm, tôi nghĩ, không thể ngăn mình không nghĩ thế.

- Quan trọng là anh có ý chí làm gì thôi. – Lou White đáp lại ngay. Hạnh phúc là một quyết định rằng ta sẽ hạnh phúc bất chấp chuyện gì xảy đến với ta. Tôi chưa bao giờ nói với anh điều đó là dễ dàng... Thôi, quay lại chuyện thời gian, về chuyện tại sao tất cả xảy đến cùng một lúc: anh hiểu gì về nghệ thuật và phương pháp tạo ra cuộc đời của chính anh?

Tôi thấy ngay là nhà thông thái già đời này có ý đồ gì đó ẩn sau câu hỏi.

- Ở thì, đây là một chủ đề rất rộng... Nói kỹ thuật một chút thì tôi cố gắng gieo vào tương lai những hạt giống cho cuộc đời mình.

- Đúng như tôi nghĩ! – Lou trả lời. Hệ thống thì tốt...

- Anh dạy tôi vậy mà. – Tôi nói.

- Có thể, nhưng cần gieo hạt với một *tinh thần đúng*, và tôi nghĩ là tinh thần anh có trong đầu thì hơi khác đấy.

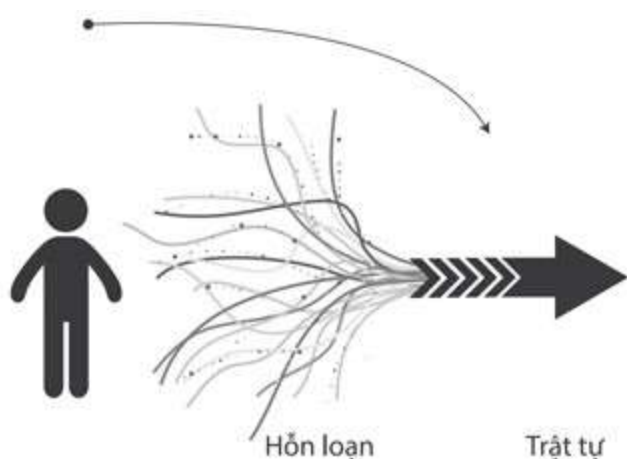
- Vậy là sao?

- Tương lai quá khó tiên đoán... Nó có hàng ngàn con đường, con đường nào cũng duy nhất và cũng có thể xảy ra. Khi anh chọn một trong số chúng, anh có thể hưởng cuộc đời anh theo các ước mơ của anh.

- Và tạo ra những sự vật, những cuộc gặp gỡ...

- Điều đó đúng. Chỉ trừ một việc là anh hạn chế mình lắm khi làm như vậy. Thay vì nhất định nặn ra một tương lai, sao không cho phép những lực của Sự sống cứ thế tuôn về phía anh, và tạo ra điều tốt đẹp nhất cho anh... điều này khác lắm nhé!

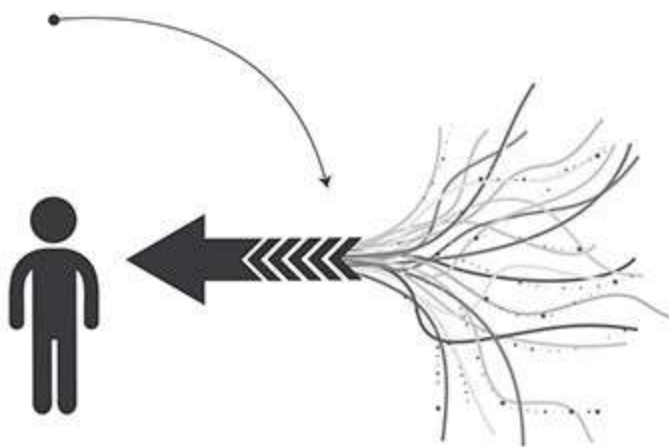
- Hừm... Anh vẽ tôi xem có được không? Tôi đề nghị.

- Thế đấy, anh mơ mộng như thế này, đúng không? – Lou giải thích sau khi vẽ phác hình giải thích này. Anh cho rằng khi gieo Ý tưởng của mình về tương lai, *chính nó* sẽ trở thành sự thực, sẽ tự thực hiện?

- Thì đúng rồi, hồi xưa anh giải thích với tôi thế mà.

- Tôi đã giải thích cho anh tiến trình, không phải chính xác cách nó được thực hiện! Để anh hiểu hơn và *Tạo tác* tốt hơn, giờ tôi giải thích chuyện gì thực sự xảy ra nhé:

... ý nghĩ của anh tạo ra một *bộ lọc*, và chính là Bộ lọc Tạo tác này nhào nặn những dòng tương lai đang đến với anh, để tạo thành Hiện thực hiện tại của anh. Đó là cái gọi là một Hiện tại luôn luôn đang hình thành!

Thú thực là cách giải thích của Lou có vẻ logic hơn. Lou nói tiếp:

- Đó là vì sao giữ lòng tin là điều rất quan trọng! Giữ sự lạc quan... nếu không, ta sẽ làm hỏng bộ lọc và cũng vượt luôn khỏi tay tương lai!

Quá khứ là một khoảng không trống hoác, Tương lai là những khả năng. Chỉ có hiện tại là Hiện thực. Và cảm nhận hiện tại của anh tạo ra Thế giới của anh!

- Nhưng, tôi hỏi, thế thì giải thích thế nào việc mọi thứ ập đến với tôi cùng một lúc: những con người, những sự kiện, những câu hỏi nát óc... và những câu trả lời!

- Thì đây, anh thấy rõ chưa nào! Ý định của anh gọi Tương lai tập hợp lại theo anh. Vì thế nó đến trong Hiện thực của anh thành từng chùm như vậy đấy.

- Đó có phải là thứ *nút thắt thời gian* nổi tiếng mà đôi khi người ta có nói về?

- Chính xác! Và cả loài người làm như thế đối với tương lai chính mình. Tương tự như những vì sao quần tụ thành thiên hà, tương lai đến với ta theo từng cụm... như cửa hàng mới trống trải đây thôi chợt đầy kín một lượt khách hàng... những sự kiện cuộc đời cũng tương tự.

Thực ra không phải Jonathan và Elean đã chọn đến ở nhà Marc. Cô gái thì dĩ nhiên vui vì gặp lại người bạn cũ – và cũng mong rằng ở đây sẽ có dịp gặp Lou White thường hơn – nhưng cô cũng biết rằng Jonathan và Marc không thực sự gọi là biết nhau. Dù rằng họ bổ sung cho nhau, như hai cực của một thanh nam châm, nhưng phải nói rằng sự gặp gỡ cũng có khiến gây ra đôi chút cọ xát!

Hình như Marc có cảm nhận điều đó thì phải, vì ngay sáng sớm anh đã đi ra khỏi nhà...

Sự tình nghịch nào của số phận đã dẫn họ đến đây vậy nhỉ? Thế giới này rộng lớn đến thế kia mà, Elean trầm tư... Tất cả những chuyện này hẳn phải có một ý nghĩa nào đó.

Đột nhiên, một rung động mạnh mẽ khiến Elean giật nảy mình. Một làn sóng tích cực khiến cô vừa rùng mình vừa nhột như bị ai cù.

Người phụ nữ lớn tuổi đã không có lại cảm giác này từ nhiều năm nay!

Bà nhìn khắp quanh mình, trên lề đường, trên lề đường bên kia... Chẳng có gì, chẳng có ai có thể vừa gây ra cơn rùng mình vừa chạy qua bà. Vậy mà!... Cảm giác ấy khiến bà nhớ lại nơi chốn lạ lùng đó, như một thiên đường đã đánh mất mà trong một giấc mơ thời tuổi trẻ bà đã từng được khám phá. Một giấc mơ vô cùng lạ lùng... về một thung lũng nào đó.

Và rồi bà đã thay đổi hoàn toàn, không bao giờ còn giống với bà trước đó.

Dĩ nhiên, tất cả đều được bà giữ kín trong lòng, bí mật. Nói ra thì ai có thể tin cơ chứ?

Vậy là họ không cô độc nơi đây!

Elean chạy nhanh đến cửa sổ. Cô vốn là dân của thành phố này mà. Vì sao trước đây cô chưa từng bắt được rung động như thế này?

Bên ngoài: không có gì cả.

Trên đường, một chiếc xe quảng cáo chạy qua trước mắt cô. Một tấm áp phích lớn trên xe vẽ hình một em bé nhảy lên về phía mặt trời. Tinh tú của ngày và đứa trẻ con loài người, tình cờ ngộ ngộ. Elean mỉm cười.

- Nào, chàng trai của em, chúng ta sẽ không ru rú cả ngày ở nhà đâu nhé!
– Cô đột ngột cầm tay và nói với Jonathan. Đi nào, ngoài kia có cả một thế giới đang chờ ta khám phá.

Thuở xưa Jonathan Mac Roy từng là một nhà khảo cổ. Bây giờ anh đã trở thành gì, là ai? Anh cũng muốn khám phá điều đó. Cả hai ra ngoài, tay trong tay, như tụi thiếu niên trẻ trung.

Cửa đóng lại sau lưng họ.

- Chúng ta cần phải nói chuyện lại về những dòng chảy Thời gian. – Lou White vừa nói vừa nhảy thoát lên rìa vệ đường.

Chúng tôi đã trở về khu tôi ở trước kia, nơi tôi đã học bước những bước đầu tiên – một kiểu ví von thực là hợp cảnh – thăng bằng trên mép vệ đường.

Tôi thường không hoài nhớ gì quá khứ, nhưng việc trở lại nơi đây cũng làm tôi thấy bồi hồi thế nào. Một cảm giác gì mơ hồ đã giục tôi tiến bước và quên đi những ngày xa xưa.

- Thật dễ đi trật đường, – tôi nói lớn, mắt nhìn mơ hồ vào khoảng không. Cuộc sống ngày thường tũn mủn bấy ta, những nghi ngờ của ta, những niềm tin giới hạn nấp sâu trong lòng ta...

Lou White đi trước tôi, im lặng. Chợt anh đảo người một cách thật nhẹ nhàng khó hình dung được ở một người cao lớn như anh, và thoáng cái đã đi ở phía sau lưng tôi.

- Từ đây tôi nghe anh rõ hơn, – anh nói. Nói tiếp đi...

- Ừ thì, tôi có cảm tưởng là mình đã xóa được hết Tâm quan trọng cá nhân của mình, thế rồi tôi có những giấc mơ, sau vụ trái bom.

- Anh không lấy câu chuyện đó ra khỏi đầu được nhỉ?

- Trái bom ấy à?... Đúng, thú thực là tôi nghĩ đến nó suốt.

- Điều đó đang cản trở anh tiến lên đấy. Anh có nhận thấy không?... Anh bị cột chặt vào một sự kiện đã thuộc về Quá khứ. Nếu anh tiếp tục ôm trái tạ đó, nó có thể kéo anh chìm sâu xuống đáy nước.

- Nhưng làm thế nào để buông nó ra? Tôi không làm được...

- Tào lao! Anh từng làm được chuyện khó hơn nhiều. Đó, đó là biểu hiện của Tâm quan trọng cá nhân! *Tôi đáng thương lắm, tội nghiệp tôi hết sức!*

- Tôi có than thở đâu! – Tôi la lên với một giọng tức giận hơn là tôi muốn.

- Vậy thì quăng cái thứ nhảm toét ấy đi! – Người đàn ông mắt xám xanh hét trả, mặt bừng đỏ.

Tôi giật bản mình, dừng sững trên vệ đường. Không chỉ là tác dụng của ngôn từ, tiếng la của Lou đã cắt gánh nặng đó khỏi tôi. Nhưng tôi từng sợ buông nó ra lắm lắm: phía dưới quá cơ man nào là cảm xúc.

- Anh bị những cảm xúc hút máu bám đầy mình, hử?

- Đúng vậy. – Tôi thú nhận. Tôi thấy trong mình có sự oán hận và giận dữ.

- Anh có thể thêm một tí cảm giác tội lỗi, một liều tự thương xót và thế là quá đủ công thức nhé.

- Và sự bất an nữa. Tôi không còn thấy điều gì là an toàn nữa.

- Chính sự không ổn định lại là ổn định, chàng nhóc ạ. Tin tôi đi, anh có thể dựa trên sự bất bênh mà tìm điểm tựa... và vọt lên!

- Tôi không hiểu...

- Anh đã đi tìm cái bóng của mình trong vùng tối tăm đủ rồi đấy. Quay về ánh sáng xem, anh chẳng còn thấy những cái bóng nữa. Mắt anh bắt đầu thấy, và anh đi theo những gì mình thấy... Thay đổi không có nghĩa là tự cắt đi tay chân mình hay phải trốn tránh.

- Mà là lớn lên. – Tôi thì thạo.

- Đúng vậy, lớn hơn là anh tưởng... Core Gem của anh...

- Sao cơ?

- Không phải như anh nghĩ... Nhiều hơn tất cả những gì anh tưởng tượng được! Con đường đã ở trước mặt rồi, anh còn chờ gì?

Tôi suy nghĩ một giây về những gì Lou White nói. Khá lạ, dù tôi không hiểu đến một nửa những gì anh nói nhưng tất cả âm vang trong tôi một cách tích cực. Tôi quyết định làm như thể tôi đã hiểu, vô thức tôi hiểu!

- Có bài học gì tôi cần học ở đây, phải không?

- Dĩ nhiên! – Lou xác nhận. Ví dụ, nếu anh chữa trị ai đó mà chỉ đơn thuần đuổi đi những gì làm người đó đau khổ, thì những điều tương tự sẽ trở lại – và ở đây tôi đang không nói đến sự thay thế triệu chứng bên phía tâm lý đâu nhé. Mỗi điều đến trong đời là một bài học. Từ chối, trốn tránh, lờ nó đi và rồi chắc chắn nó sẽ trở lại, dưới hình thức này hay hình thức khác, hết lần này đến lần khác.

- Thế còn những người đã từng có một thời thơ ấu bất hạnh thì sao? – Tôi đột ngột có cảm hứng, liền hỏi.

- Không thể bào chữa gì. – Lou White trả lời. Lý luận để biện bạch, viện cớ, có nghĩa là từ chối phát triển... Anh có thể hình dung theo kiểu trước khi một người sinh ra thì người đó đã lựa chọn “trò chơi” cho mình. Nếu anh chấp nhận ý nghĩ đó, thế thì cuộc đời bỗng trở thành một thử thách cần vượt qua!... Mà tiện nói luôn, chuyện này là thật đấy.

Chúng tôi dạo bước một lúc lâu trong im lặng. Tôi rất trầm ngâm. Như thể có một bộ máy đã bắt đầu vận hành trong tôi, kết thật nhiều mối liên quan giữa những điều Lou nói và những trải nghiệm của tôi trong cuộc đời.

Nếu tôi hiểu đúng, thì phần *tối* của chúng ta cũng cần được quan tâm đến? Những nỗi sợ, sự nghi ngờ, những *tối* tăm của tâm hồn cũng có điểm hữu dụng của chúng.

“Thường thì những gì chúng ta ghét nhất hay sợ hãi nhất lại chính xác là những gì chúng ta mang trong lòng mình, được chôn thật sâu.” *Bị đè nén*, những nhà tâm lý gọi như thế. Tôi đã đọc điều này trong một quyển sách.

- Đây là một bài tập mà anh có thể làm, – Lou White đề nghị, cắt ngang sự im lặng. Khi về đến nhà, anh sẽ lấy giấy bút, và viết ra mười điều mà theo anh là quan trọng nhất thế giới này, ví dụ như tình yêu, sự tự do, sự tôn trọng, sự chung thủy, những điều đại loại thế. Rồi sau khi đã đủ số rồi, anh viết tiếp bốn hay năm điều mà anh ghét nhất, bạo lực, sự đạo đức giả, sự độc ác không lý do hay sự hờn hĩnh chẳng hạn. OK?

- OK, tôi có thể làm... Rồi sao nữa?

- Lần tới tôi sẽ nói những điều đó có ý nghĩa gì đối với anh. Làm nhé?

- Làm!

Tôi ngẩng đầu lên vừa đúng lúc thấy ngay cánh cửa nhà mình, Lou đã dẫn tôi về nhà như thường lệ mà tôi không hay biết. Cứ như thời tốt đẹp xưa kia!

- Sự hài hòa không phải là hoàn toàn trắng toát, lại càng không phải toàn đen, – Elean giải thích. Hài hòa là sự cân bằng giữa mọi điều chúng ta làm.

Jonathan gật đầu đồng ý. Anh đi theo cô đã gần một tiếng đồng hồ. Cô vừa đi vừa chơi trò đi thăng bằng bên mép vệ đường, mắt nhìn mơ màng về nơi nào xa xăm.

Thời tiết xam xám cuối cùng cũng chịu sáng sủa ra, và ánh nắng lấp lánh phản chiếu trên mặt đường còn ướt bởi cơn mưa đêm trước. Gió xua đi những đám mây còn la cà sót lại, và không khí khá lạnh. Nhưng cô có vẻ không cảm thấy sao cả.

Nhà khảo cổ thì từ một lúc rồi anh đã không suy nghĩ gì nữa! Những sự kiện dẫn dắt anh đi, dẫn anh đến thung lũng, đã dạy anh Trực giác thường là một quân sư tốt đến bậc nào.

- Em nhìn gì đấy? – anh hỏi cô bạn gái, không rõ vì sao mình lại hỏi.

- Nhìn tay em nữa xem nào, nào anh.

Elean nhắm hắt mắt lại và để cho anh dẫn đi.

- Khi em *nhìn* như thế này, Thế giới là một mạng nhện khổng lồ màu xanh nhạt... phớt xanh thôi, Elean giải thích. Nhưng nếu em giảm độ nhạy cảm xuống, em không thấy gì nữa.

Vì cô ngưng không nói tiếp, nên Jonathan hỏi:

- Và vậy thì có tốt không?

- Tồi, vì em sẽ nhìn rõ hơn... những đỉnh... những người “cao” hơn hoặc có thể gọi là sâu sắc hơn mức trung bình... Họ xuất hiện, như những chấm ánh sáng nhập vào nhau, xoay cuộn... Đỏ hoặc xanh... Em không thấy mình như lúc bình thường nữa...

Hành vi của Elean làm người đồng hành của cô hơi lo âu. Anh chưa bao giờ thấy cô trong tình trạng như thế này. Như thế một người đang xuất thần.

- Xung quanh có vẻ nhiều năng lượng hơn trước, – cô nói thêm. Hay là vì em có nhiều năng lượng hơn nhỉ?

- Chúng ta ở thung lũng cũng khá lâu, – Jonathan gợi ý. Có thể là vì vậy chăng?

- Nhưng còn anh? – Cô hỏi và mở mắt nhìn Jonathan.

- Ờ... anh thì không thấy có gì đặc biệt lắm. Em biết đó, anh đâu có ở trình độ như em... Còn nữa, anh là một *Người tạo tác* hơn là một *Người du hành*.

Câu trả lời có vẻ làm cô gái hài lòng, cô liền nhắm mắt lại và tiếp tục bước. Cô đã từng *mơ* về vũ điệu quán quýt của những tia lửa xanh này trong những lần làm bài tập bên Lou White, nhưng chưa bao giờ rõ nét như hôm nay, và cũng chưa bao giờ cô tự mình du hành được như thế này.

Chắc chắn là có điều gì đó đã được đánh thức trong cô. Thịnh thoảng, Jonathan và cô gặp những kiểu bọ cam, thậm chí rục đỏ. Một con người bệnh hoạn. Hiếm hơn, cô thoáng thấy từ xa một vệt xanh da trời lấp lánh: một trong những con người thuộc tầm cao khác thường.

Nếu họ được đến gần người đó hơn, hoặc người đó đi ngang đường của họ, Elean thậm chí còn cảm nhận được người “được thắp sáng” ấy đang cảm nhận gì trong lòng. Tiếc thay, trong lòng họ đa phần đều chỉ là những suy tư vụn vặt, và sự cô đơn... Bao nhiêu con người mang trong chính mình những khả năng đầy tiến hóa nhưng không tự biết?

Cuối cùng, cô cũng tả được cho Jonathan nghe những gì trải ra trước mắt cô.

- Nhưng nếu chúng ta kết nối thường trực như thế, chúng ta có thể bị spam mất! – Nhà khảo cổ nhanh chóng kêu lên.

- Bị spam là sao? – Elean hỏi.

- Trên internet, điều đó nghĩa là nhận được những thông điệp không mong muốn. Hầu hết là quảng cáo hoặc từ những trang web khiêu dâm.

- Vậy thì, đúng, chúng ta có thể bị spam, – cô gái xác nhận. Thậm chí còn có thể bị dính virus hoặc những phần mềm gián điệp. Nè, thử lấy ví dụ một cô gái xinh đẹp đi dạo trên phố. Bao nhiêu lần cô ấy bị ve vướn bởi những ánh nhìn nham nhở của những gã đàn ông hơi có vấn đề? Vậy anh nghĩ điều gì xảy ra vào lúc ấy, về mặt năng lượng?... Sự chú ý sẽ làm mối liên hệ mạnh thêm. Có khi giữa hai người hình thành một kiểu dây nối, và theo nguyên tắc của những bình thông nhau, năng lượng bên nào cao hơn sẽ chảy về phía bên thấp hơn.

- Phải chăng là vì vậy mà phụ nữ tạo thành trái tim của Vũ trụ? Thông qua những kết nối mình tạo nên... Anh đã từng trò chuyện với Lehya về điều này.

- Họ kết nối, đúng. Nhưng tất cả mọi người đều kết nối với nhau, bằng cách này hay cách khác. Một người nghĩ đến anh là họ đã kết nối với anh. Nếu người ấy nghĩ tốt thì tốt rồi, nhưng nếu theo hướng xấu thì...

- Thì kệ họ! – Jonathan đùa. Ủ, nhưng hỏi thật nhé, nếu kết nối tiêu cực thì chúng ta không làm gì được cả sao?

- Thật may là có thể chứ. Anh nói về virus, kiểu như mạng máy tính. Thì ở đây cũng tương tự, anh cần đưa ra một *bức tường lửa*, một tiến trình nội tâm đầy ánh sáng có khả năng chuyển hóa mọi thứ đến với anh thành những điều tốt lành, cho anh và cho thế giới xung quanh.

- Vậy là tin học cũng đâu phát minh ra cái gì quá mới đâu nhỉ? Còn có loại anti-virus nào không?

- Tất cả những điều đó là một câu chuyện về toàn thức. Cũng như những phần mềm anti-virus kia, không nhận diện được virus thì không diệt được. Nếu anh không nhận biết được bóng tối thì anh không thể soi sáng nó được. Vậy phải rèn luyện khả năng cảm nhận của anh. Từ đó, anh sẽ phát hiện được nhiều điều lắm!

- Hừm... Jonathan trầm ngâm. Và rồi, một người như em phải chăng có thể trở thành một *máy chủ hệ thống*: một nguồn truyền ánh sáng, một điểm cho phép kết nối với Ma trận?

- À ha! – Cô gái *du hành* trả lời với một nụ cười nhẹ bí ẩn.

Bà nội trợ bận rộn ấy biết rằng mình có một năng khiếu trời cho.

Thế mà bà không sử dụng nó. Không có thời gian!...

Vậy mà, khi bà còn trẻ hơn, bà đã trải qua biết bao thời gian mơ mộng về những điều đó. Như một cô công chúa nhỏ.

Những con người thường ngày, bà nghĩ, thuộc đủ dạng từ xấu xa nhất đến tốt đẹp nhất. Bà không biết điều đó, mà bà *cảm thấy* điều đó. Tự thuở nào đến giờ bà vẫn luôn có khả năng cảm nhận những điều như vậy. Chỉ cần xao lãng một tí, mơ mộng một tí. Thế là bà trượt khỏi thời gian... Nhưng bây giờ thì thời gian là thứ bà chẳng có nữa. Nhà cửa, con cái, đức ông chồng - ông ấy đã thay đổi biết bao kể từ thời mới quen biết. Không còn là cùng một người đàn ông ấy nữa.... Cuối cùng, điều bà vẫn thường sợ hãi và căm ghét đã đến, họ đã trở thành một cặp đôi tắt ngúm, ngập mặt trong những thói quen và những âu lo vụn vặt. Đời họ tràn ứ những sự tầm thường, những điều bắt buộc phải làm để... Ồ, mà để được gì mới được chứ!

Sự giận dữ gặm nhấm hồn bà. Bà tự thấy mình già nua đi, quá nhanh.

Elean có thể thấy ánh sáng của bà run rẩy, yếu ớt.

Một số người tương tự như bà ấy đã tập hợp sức mạnh và bỏ thời gian để phát triển năng khiếu của mình. Thầy bói, đồng cốt, dạng như thế. Hay có khi là nhà vật lý trị liệu. Họ làm việc trong một sự tập trung cao độ, một trạng thái xuất thần như thôi miên... khi đó năng lượng của họ biến đổi, chuyển hóa.

Nhưng sức mạnh này không ổn định. Chỉ trong những khoảnh khắc nhất định, họ tập trung được vào một trạng thái ngày thường vẫn ngoài tầm tay với. Họ là những mắt xích nối loài người với *những người đột biến* đầu tiên.

Tôi nhanh chóng viết ra danh sách những giá trị quan trọng của mình, như Lou đã bảo – và cũng viết một vài *phản-giá trị*, vì cần phải viết. Bài tập đó làm tôi chợt nổi hứng muốn vẽ!

Đó là một điều tôi đã học được. Trong những giai đoạn đầy biến động như lúc này, chỉ cần những điều nhỏ nhất cũng đập vỡ cảm hứng sáng tạo. Nhưng cũng có thể chỉ cần một cú hích nhẹ, một giúp đỡ nhỏ, hoặc một ít yên bình để rồi những tích cực lại lớn dần như *hòn tuyết lăn*. Khởi đầu có thể nhỏ nhoi thôi, không được chú ý tốt nó có thể tan nhanh như nắm tuyết trong tay... Ngược lại, đặt nó yên ổn xuống đất, nơi sườn đủ dốc, hoặc đẩy nhẹ một cú, nắm tuyết sẽ to phồng lên và có thể thành cả một trận lở tuyết.

Trò chuyện có thể kết tụ năng lượng của sự thay đổi, nhưng cũng có thể làm tiêu tán nó đi. Nói về những năng lực mới đạt được, về những kết quả mới có thể là điều làm ta háo hức, nhưng – theo kinh nghiệm của tôi – thường lại làm cho tiến trình dừng lại.

“Tầm mức của thành công không phải là ở những hành động có tính toán kỹ, mà thuần nằm ở cảm giác.” Lou đã từng giải thích tôi nghe như vậy. Lúc đó tôi chưa có đủ *Quyền lực cá nhân* để có thể trò chuyện thẳng thắn về những điều tôi cảm nhận trong lòng mà không làm vỡ đi động lực đưa đến thành công...

... Thế là, tôi vẽ! Vẽ giúp tôi có thể để mặc cho những lực của Sự sống mở tôi ra và cấu trúc tôi mà không can thiệp phá phách gì vào điều đó.

Vì thế trong những bức tranh của tôi có nhiều điều xảy ra hơn là tôi có thể tả lại được.

Lehya đã ra ngoài. Hình như Elean và Jonathan cũng vậy. Cả nhà chỉ còn có mình tôi. Thế là tôi kẹp máy nghe nhạc vào thắt lưng, đeo headphone vào tai và bày ra toàn bộ đồ nghề vẽ của mình. Cũng có thể Elean sẽ cùng vẽ với tôi bức này, ai biết đâu đấy?

Một ngày nọ, tôi đã tự hỏi làm thế nào để sống trong khi biết rõ rằng mình đang ở trong Ma trận, một nhà hát cực lớn đã được mở ra cho chúng ta diễn cuộc đời mình? Và câu trả lời đến với tôi đơn giản và thành thực: phải trở thành một triết gia!

Thực thế, sao phải lẩn tẩn? Thay vì thế, ta có thể ném món này và món nọ, lần lượt, chẳng phải rất hay sao! Sô-cô-la và va-ni. Sao lại phải tự giới hạn mình? Tôi chưa thành thạo chi mấy món Ma trận này, nhưng dù chỉ biết một ít thì tôi cũng đã xoay sở được đời mình rất khá. Điều này nuôi lớn trong tôi một nhu cầu về những điều phi thường, những điều màu nhiệm.

Khám phá những điều phi thường trong chiều sâu của những điều tầm thường hàng ngày, chuyện đó làm tôi khoái chí! Rồi cứ thế đứng giữa Ma trận này mà căn ngập rằng một trái cây ngọt lịm mọng nước, bởi vì như thế mới ngon làm sao.

Nếu có một điểm giao nhau giữa những cao vời thanh khiết và sự thỏa mãn vật chất, tôi muốn là một ví dụ điển hình cho điều đó. Và chắc tôi không thể là người duy nhất muốn điều này! Bởi vì chắc phải có người này người khác đang đi thăng bằng trên những vệ đường ở đâu đó, hai mắt nhắm nghiền. Hẳn phải có nhiều người mà khả năng nhào nặn Hiện thực của họ được người xung quanh - có khi cả chính họ nữa - gọi là sự may mắn!

Cả một cộng đồng chẳng biết nhau, mạnh ai nấy sống trong góc của mình, có những người cô độc hoặc tự cho là mình cô độc, ai nấy đều khiêm tốn và kín đáo. Những người “vô hình”. Làm một bộ phim giật tít thế này cũng được ấy nhỉ!

- Vậy mà, rõ ràng là họ ở đây! – Một giọng nói cất lên phía sau tôi.

Tôi vội tháo tai nghe ra. Elean và Jonathan đã trở về. Cô gái vừa đọc được suy nghĩ của tôi.

- Biết bao nhiêu là hạt mầm sẵn sàng nảy cây, sẵn sàng thay đổi Thế giới.
– Cô nói tiếp trước khi tôi kịp mở miệng. Và anh cũng là một trong số đó.

- Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, cô nàng thân mến ạ, – tôi trả lời. Sao, hai người đi dạo hả? Vui không?

Tôi bước đến bắt tay Jonathan, nhưng tôi hơi có cảm giác kỳ cục với anh chàng này. Tôi hy vọng là đó chỉ là một chút ghen tị lạc chỗ của tôi thôi: tôi biết rõ thời trước mình từng cảm thấy người này *cuốn đi* Elean của mình như thế nào. Trong khi đó, tôi biết Elean luôn cho rằng tôi và cô ấy không dành cho nhau... Trong khi đó, tôi thật mãn nguyện và hạnh phúc với Lehya, đó là sự thật – còn hơn cả những gì tôi từng mơ ước.

Vậy thì khi tôi bắt tay Jonathan, cảm giác đáng bực mình này từ đâu tới vậy? Tôi quý anh ấy cơ mà. Không phải chuyện ác cảm...

- Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, đúng, – Elean nói tiếp, với điều kiện là phải gặp nhau cái đã. Còn nữa, một số rung động bổ sung cho nhau có thể được cảm nhận như có điều gì đó mâu thuẫn, điều này khiến các cuộc gặp gỡ trở thành không mấy dễ dàng.

- Em đang nói về ai thế? – Tôi hỏi, mang máng thấy có sự ám chỉ.

- Dĩ nhiên em chẳng nói ai, – cô trả lời và nháy mắt với tôi.

Nào, anh pha trà cho chúng ta nhé? Tụi này có muôn vàn chuyện muốn kể.

* * *

Nhân viên văn phòng trung bình này thực ra là một *người đột biến* thực thụ. Một trong những sinh vật mới, đang sống trong màu nhiệm hằng ngày, giữa đời thường. Nhưng anh không nhận biết điều đó. Anh chỉ thấy những bất lợi, những triệu chứng, trong khi thật ra đó chỉ là những dấu hiệu rằng anh đang học hỏi. Anh hoàn toàn cho rằng mình bình thường, cho đến một ngày một tấm hình chụp Kirlian^[3] của anh cho thấy một hình ảnh hoàn toàn khác lạ: ngày thường anh đã luôn sống trong trạng thái của một bà thầy bói lên đồng!

Dĩ nhiên giờ đây anh cũng chưa làm được điều gì phi thường cả. Anh cần nhận thức về chính mình trước đã. Đó là bước khó khăn nhất: là bước mà không ai giúp anh được. Cần sự trưởng thành, cần can đảm.

Mà anh có sẵn sàng để nghe câu chuyện kỳ lạ này hay không đã?

- Thật kỳ cục, phải không? – Tôi thốt lên, khoát tay.

-Ồ, anh biết mà, sự thật thường ẩn sau những nghịch lý. – Lou vặc lại tôi với giọng cau có quen thuộc của anh.

Chúng tôi ra ngoài cùng đi dạo, Lehya, Elean, Jonathan và tôi. Sáng nay, quạ Jack đã xuất hiện, khép nép hơn thường lệ, tôi đồ rằng đó là do sự hiện diện của Elean. Sự thực là trước kia tôi chưa bao giờ thấy Jack xuất hiện cùng lúc với cô, mỗi khi cô hoặc Lou xuất hiện là nó kín đáo biến mất. Lần này, nó tiến lại gần, nhìn dáo dác bên phải bên trái, đi dáng khệnh khạng làm tôi buồn cười. Mà nó lại có vẻ rất nghiêm trọng!

Elean dụ nó lại gần, cuối cùng thì nó bay lên đậu vào vai cô, từ đó thao láo nhìn tôi như thể cảnh tượng này là tự nhiên nhất trên đời. Mà cũng là lần đầu tiên chúng tôi tụ tập cả bốn như thế này, không biết nó nhìn cảnh tượng này thì nghĩ thế nào... Rồi, nó cất cánh bay đi mất.

Ba giây sau, những tiếng gõ cửa trầm đục vang lên cho tôi biết Lou đến. Tôi nôn nóng gấp lại anh để biết lời giải cho bài tập mình đã làm. Nhưng anh chẳng bao giờ báo trước khi nào mình sẽ đến...

Thời tiết lại xám xịt và ẩm ướt, mùa đông đã rất gần rồi. Thiên nhiên sắp nghỉ ngơi, đã hết một chu kỳ. Lá đã xuống sắc trên cây. Mùa hè đã lướt qua quá nhanh.

Nhóm nhỏ chúng tôi nhanh nhẹn bước đi, mỗi cặp ở một bên Lou White. Anh đã trùm một cái mũ len sát đến tận mắt, chỉ thò ra ngoài một tí tóc muối tiêu. Niềm vui được tề tựu khiến lòng ấm áp, và cả bọn trò chuyện như bắp rang. Theo thói quen, chúng tôi đi mà chẳng để ý mình đi đâu – có lẽ chỉ trừ Lou ra. Và trong khung cảnh đó, tôi kể cho Lou nghe danh sách những giá trị quan trọng của đời mình.

- Rồi, giờ anh muốn nghe tin tốt trước hay tin xấu trước? – Lou tiếp lời sau đoạn độc thoại của tôi.

- À thì, nghe tin xấu trước đi, – tôi trả lời, bối rối. Nghe xong cho nó rồi...

- Can đảm thế là tốt đấy. Này nhé, tin xấu là chúng ta thường đưa lên đầu danh sách những gì quan trọng nhất đối với ta, nhưng lại chính xác là những gì ta thiếu nhất!... Nói cách khác, sự tự do yêu dấu mà anh để đầu bảng cho thấy hiện nay năng lượng của anh bị hút vào điều gì nhất: đoạt về quyền tự do.

- Nhưng tôi rất tự do cơ mà, – tôi trả lời, quay nhìn Lehya.

- Ờ, rồi anh lại đưa tự do lên đầu danh sách, trên tất cả mọi thứ tồn tại trong cuộc đời này... Tôi tin rằng một khi một điều gì đó đã được thỏa mãn, nó hòa nhập vào trong ta, và ta sẽ không nghĩ đến nó nữa.

- Có thể anh có lý, – tôi bối rối thừa nhận.

- Nào, Lehya sẽ giúp anh duyệt qua danh sách này bằng trực giác.

Nàng gật đầu đồng ý. Tôi nhìn nàng. Hẳn nàng đã làm bài test này rồi... vậy mà chẳng nói gì với tôi.

- Được rồi, nếu những giá trị quan trọng nhất ở đây nói lên tôi thiếu thốn điều gì nhất, vậy thì tin tốt là gì?

- Tin tốt là những gì anh ghét chính là những gì anh mang trong lòng, những xung động dơ bẩn mà anh giấu kín, sợ nó trào ra ngoài... đa phần là giấu giếm cũng chính đáng thôi.

- Cái này mà gọi là tin tốt sao? – Tôi kêu lên, thất vọng. Nếu tôi ghét những điều đó thì là vì tôi không muốn mình có những điều đó!

- Nhưng nếu anh không mang sẵn chúng trong anh, anh sẽ chẳng nghĩ đến chúng khi làm bảng danh sách này đâu. Điều gì làm cho một người hướng sự chú ý của mình vào điều xấu xa ghê rợn nào đó của cuộc đời này? Vì sao chuyện này khiến anh khó chịu hơn những điều khác? Bởi vì ở ngay đó có một điểm nhạy cảm. Bởi vì chính điều ấy đã bị giam cầm, bị nỗ lực vùi chôn trong chính anh.

- Điều anh vừa nói ghê quá đi!

- Không, ngược lại là khác: khi biết rằng những giá trị chính là những điều anh cần phát triển hay hướng đến, cũng như khi biết thăng hoa những phản giá trị, anh sử dụng được đầy đủ cả hai mặt của chính mình. Vậy là anh tiến được một bước dài đến sự Hòa hợp!

Lou thường có cái thú đóng đinh tôi tại chỗ như vậy. Không tìm ra lý lẽ nào để cự cãi Lou, tôi đành trầm tư. Elean nổi lời, cô kể lại chuyến đi dạo thành phố với đôi mắt nhắm mà vẫn thấu suốt của mình.

- Vậy là có tồn tại một cách tự nhiên một kiểu cộng đồng những người như thế? – Cô hỏi.

- Có thể nói như vậy, – Lou White trả lời, với diễn tiến tự nhiên của sự việc. Những người giống nhau cảm nhận được nhau, nhận biết nhau và vẫn giữ mình vô hình với thế giới còn lại.

- Hê, hôm nọ tôi cũng nghĩ y như vậy đấy, – tôi kêu lên, ra khỏi dòng suy nghĩ của chính mình.

- Thật kỳ lạ hả? – Lou White nhăn mặt giễu tôi. Cô hiểu rồi chứ? – Anh quay sang hỏi Elean.

- Đúng vậy, chúng ta đều thuộc cùng bước sóng! – Cô nói.

- Vậy đó. Không có cộng đồng theo nghĩa vật lý của từ này, không có nhóm, không có hội họp. Nhưng có những người cùng bước sóng này, kết nối với nhau từ mọi miền trái đất. Tất cả cùng một con đường...

- Và cũng vì vậy mà Core Gem không được dạy ở trường, hay trong các khóa học... Chỉ cần có tinh thần, có cách nghĩ, và sau đó học ở Quyển sách lớn Cuộc đời, thế là đủ.

- Điều đó cũng đúng. Nhưng dù nhiều người được thắp sáng rất sớm, rất ít người có thể giữ được ngọn lửa sau đó. Chúng ta đều sinh ra với chớp lửa cần thiết, nhưng nếu chúng ta không biết thổi lên đúng cách, ngọn lửa sẽ tắt mất. Có biết bao nhiêu người được vấp phải Sự thật vào một ngày nào đó, rồi đứng dậy, lánh xa nó ngay, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra cả?...

- Chúng ta đều có một lựa chọn, giữa Sự thật và Được yên thân, – tôi thêm vào, lặp lại lời người phụ nữ trẻ ở công viên New York.

- Nhưng ta phải lựa chọn rất cẩn thận, – Jonathan, từ này giờ vẫn chưa cất lời, kết luận.

Sự thật là chúng tôi kết nối với nhau, tất cả. Cảm giác hạnh phúc này khó tả bằng lời. Sự hài lòng, bình an có thể đọc được trên gương mặt chúng tôi, ngay cả với Lou White, con người sấm sét đó!

- Còn những người ở thung lũng, – Jonathan hỏi, họ thực sự là có cộng đồng mà?

Mọi người đều quay lại nhìn Lehya.

- Tôi không biết, – nàng trả lời, hơi ngần ngại. Nhóm người ít ỏi thực sự của thung lũng, hình như sống ở đó từ rất lâu rồi... Nó như thể một cái nôi, nơi mà một số đến để sạc năng lượng, và từ đó ra đi những tâm hồn tươi mát sáng khoải sẵn sàng nuôi dưỡng sự tiến hóa của Thế giới. Nhưng tôi không biết bằng cách nào mà họ đã có ở đó, cũng như những người khác đến đó bằng cách nào, như anh, Jonathan. Điều này phải hỏi Khayr.

Nàng im lặng một chút, khép hờ đôi mắt, như người cố lắng nghe một âm thanh rất khẽ.

- Chuyện gì xảy ra thế? – Jonathan thì thầm để không quấy rầy cô.

- Có điều gì đó liên quan đến nước, tôi nghĩ vậy, hay đến sự hợp dòng của những ngọn núi lửa. Có thể là cả hai, thật ra là cả hai.

- Chuyện đó không quan trọng, – Lou White khẳng định một cách nhẹ nhàng, chúng tôi không muốn phiền cô.

- Không có gì. Chưa bao giờ tôi tự nghĩ đến điều đó. Mọi người biết đấy, ở đó đời sống đơn giản biết mấy. Chỉ cần hạnh phúc là đủ.

- Đối với mọi người thì cũng chỉ cần thế thôi, – tôi thêm vào giọng vui vẻ. Nhân tiện nói về những bí ẩn, Jonathan này, anh có biết chuyện gì xảy ra với bạn anh không? Anh Serguey mà anh đã đi Kamchatka để tìm gặp ấy... Có tin tức gì không?

- Ồ, Serguey Tchersky là một nhà khảo cổ lấy lòng và là bạn tôi. Anh ấy bảo tôi đến gặp mình gấp, ở Petropavlovsk... Người ta nói với tôi anh ấy đã

tìm thấy Core Gem của mình. Lúc đầu tôi chẳng hiểu gì cả. Rồi tới phiên tôi mất tích... ít nhất là về công việc! Rồi tôi đã không còn như tôi trước đó nữa. Tôi không biết mình có tìm thấy Core Gem chưa, chắc là chưa, nhưng tôi nghĩ mình đang đi đúng đường.

- Thật ra anh không biến mất, mà anh *hiện ra* thì đúng hơn!

Cả nhóm cười vang. Chính thật là với những xáo trộn đi kèm những khám phá của Jewell Smith và những hội thảo khắp thế giới sau đó, không thể nói rằng không ai biết đến Jonathan - bất chấp bây giờ anh không còn làm việc khảo cổ nữa.

- Còn bây giờ anh định làm gì với đời mình?

Tôi biết câu này hơi táo bạo vì chính tôi cũng vừa mới tìm ra con đường của mình chưa lâu. Nhưng tôi không cản được miệng mình!

- Tôi không biết, – Jonathan nói. Cuộc sống sẽ hướng dẫn tôi, phải không nhỉ?

- Anh có đồng hành tốt mà, – Elean nói và ôm lấy lưng anh. Anh nghĩ thế nào Lou?

- Tôi nói thẳng nhé, Jonathan, đã đến lúc anh chui ra khỏi cái chuồng của anh rồi!

- Tôi không hiểu, – đương sự hơi cau mày nói.

- Đó chỉ là ý của tôi thôi, dĩ nhiên. Nhưng tôi cho rằng anh không muốn làm một người phật lòng.

- Ai cơ chứ, trời đất!

- Phải chăng, một thuyền trưởng nổi tiếng?

Bắn trúng đích! Nhìn mặt Jonathan có thể biết ngay Lou đã bắn trúng điểm yếu.

- Ông nội tôi à? – Cuối cùng Jonathan nói. Tôi không thấy có gì...

Lou tiếp luôn:

- Chúng ta đều nhận được sự dạy dỗ hữu ích để lớn lên, dĩ nhiên rồi, nhưng có khi nó trở nên giới hạn đối với một số người trong chúng ta - với

anh chẳng hạn. Nó tạo thành một cái chuông thủy tinh, vô hình, nhưng giới hạn không gian tự do của chúng ta, thành quỹ đạo khó thoát... Chui ra khỏi cái chuông đó, anh sẽ giống như chiếc máy bay xuyên qua được tầng trời đầy mây để bay phía trên, nơi đầy ánh nắng mặt trời. Và có phần nào đó trong anh biết rằng điều này *không dễ chịu tí nào* với những người yêu bóng tối! Thế ta tự đá dít chính ta, ta xoay sở thế nào để mình luôn luôn ở lại trong cái chuông. Nhưng...

Lou tự ngưng câu và không nói tiếp. Anh đợi.

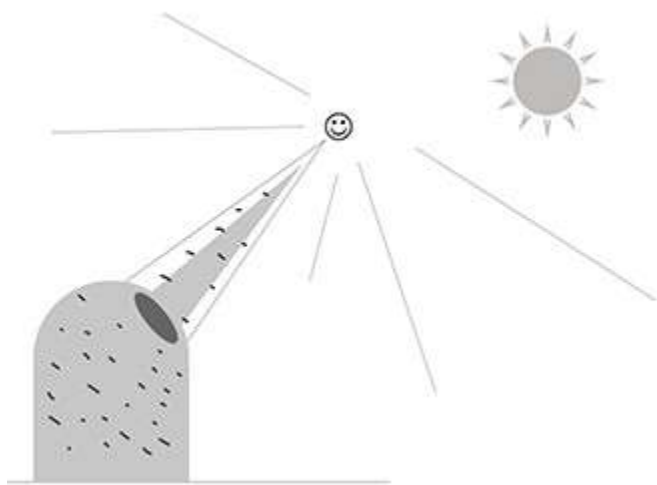
- Nhưng sao nữa? – Cuối cùng Jonathan cũng hỏi.

- Nhưng khi anh ra khỏi chuông, bóng tối mà anh chiếu xuống tầng mây bên dưới - nhờ vào mặt trời ở bên trên anh - sẽ trở thành một kiểu đường hầm, một đường thoát an toàn cho những người cũng ở dưới cái chuông, họ sẽ theo anh vượt được biên giới... mà còn không tự biết!

Lou White lại ngưng một khoảng đầy kịch tính nữa. Anh thích gây hồi hộp cho những người lắng nghe anh. Mắt anh lấp lánh tinh quái.

- Và khi anh nhúc nhích, – anh tiếp, bóng tối di chuyển và những kẻ bên dưới anh lộ ra dưới ánh mặt trời, tự do. Anh đã giải phóng họ bằng cách giải phóng chính mình. Chẳng cần phải làm gì khác ngoài việc chính anh vượt thoát ra với mặt trời.

Là một “người đánh thức” chính là như thế đó.

“Định mệnh không phải một sợi dây trói, mà là hướng để ta bay lên.”

- Alessandro Baricco -

Nó mơ... Một nhịp điệu xa xưa xoay tròn trong nó. Nguyên thủy. Cường mãnh.

Từ một thời gian rồi, những tiếng kêu của trẻ em xuyên đêm tối, như những lời hãy còn lấp lắp. Nhịp điệu vẫn luôn ở đó, dĩ nhiên... ừ thì, lúc này còn như vậy. Một lớp bụi mỏng bao lấy nó; trong vài hạt có giấu một mặt trời, vài hành tinh. Sự sống.

Nhưng Nó là ai?

- Con người chẳng qua là Tự nhiên tự nhận thức lấy chính mình, – Lou White tuyên bố. Anh yêu cuộc sống à? Vậy thì đừng phí thời gian, bởi nó chính là điều quý nhất của cuộc sống dưới này. Anh có hiểu không?

- Tôi hiểu, – Jonathan xác nhận.

Marc, Lehya và Elean đã để yên hai người với nhau. Dường như Lou muốn làm một thí nghiệm gì đó với Jonahan. Một *Vòng tròn thiết kế*, như anh đã giải thích. Vì thế ba người bạn đã kín đáo rút đi. Đi uống sô-cô-la nóng có vẻ sẽ rất tuyệt. Lehya và Marc đã rủ Elean cùng đi. Dù sao thì Jonathan cũng biết đường, muốn thì anh cũng tự đi tìm họ được.

- Tôi chưa từng lãng phí thời gian trong đời mình, – Jonathan nói, vậy mà thời kỳ tôi đang trải qua kéo dài đến nỗi tôi không biết mình đang đi đâu nữa...

- Nhiều người khác đã trải qua một thời kỳ như thế, – Lou trấn an anh. Những mục đích của cuộc đời anh sẽ dẫn những bước chân anh. Nếu không có mục đích thì anh hẳn cũng sẽ đi đến đâu đó, nhưng không chắc là anh sẽ thấy thích nơi đó đâu... Ngay cả tôi cũng phải xem lại những mục tiêu cuộc đời mình, thường khoảng hai năm một lần. Chúng ta thay đổi, điều đó là hạnh phúc đấy. Vì thế, tôi luôn ghi chép chúng lại, và hai năm sau đọc lại, tôi thường ngạc nhiên thấy rằng tôi đã đạt được thậm chí có khi vượt xa những mục tiêu đó, đó là một sự xác nhận rằng tôi đã đi đúng đường. Thế là tôi lại lập những mục tiêu khác... Trò chơi mà tôi sắp chơi với anh sẽ giúp anh định hình tốt Sứ mệnh mới của mình. Anh muốn chơi không?

- Tôi muốn! – Người đã từng là nhà khảo cổ khẳng định. Trò này chơi đúng à?

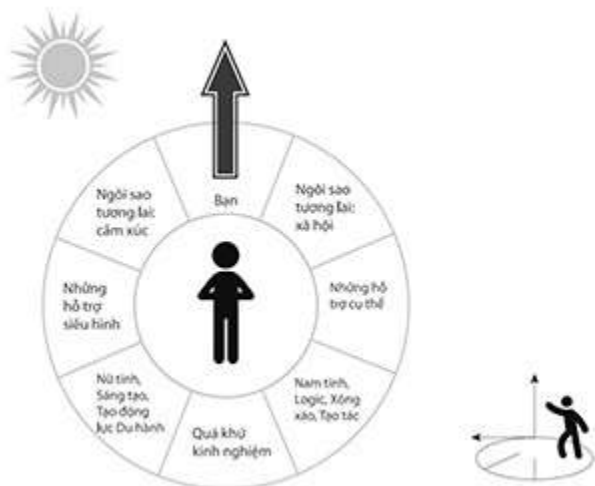
- Đúng vậy. Anh vẫn đứng thẳng, luôn luôn và bất chấp điều gì xảy tới! Chắc anh biết câu châm ngôn Nga này chứ: *Thẳng tiến! Dù là thất bại có đợi anh! Dù có ngã cũng phải ngã đứng!*

- Không, tôi không biết câu đó, – Jonathan mỉm cười thú nhận, nhưng câu này hợp với anh ghê!

- Nào, bắt đầu nhé?

- Bắt đầu!

Lou White dẫn anh vào một quảng trường nhỏ nơi họ có thể được yên tĩnh. Anh vạch trên nền đất sỏi hai vòng tròn đồng tâm...

... rồi anh bảo nhà khảo cổ bước vào tâm.

- Anh đã *du hành* đủ nhiều nên tôi khỏi phải nói anh cũng biết cách để cho Ý định của mình dẫn dắt trải nghiệm này.

Jonathan không kìm được một nụ cười rộng ngoác. Anh run lên vì thích thú. Tất cả những điều này gợi anh nhớ lại những học hỏi đầu tiên ở Thung lũng.

- Chúng ta bắt đầu nhé, – Lou White hỏi lại, để đảm bảo sự tập trung của chàng trai.

- Tôi nghe đây, – anh chàng trả lời và nhắm mắt lại.

Lou White giải thích vai trò kích hoạt của từng vị trí trong vòng tròn bao quanh Jonathan: phía sau, là *trải nghiệm* cá nhân của anh, cả có ý thức lẫn vô thức; bên phải và bên trái là những hỗ trợ đủ kiểu, dù là *cụ thể* hay thuộc *thế giới vô hình*, nếu người ta chấp nhận được ý niệm đó. Những ô chéo tương ứng với sự kết nối với những khía cạnh khác nhau của Tạo vật.

Những ô chéo phía sau là Nguồn, phân cực với Âm - phần sáng tạo và *Du hành* mà chúng ta đều mang ở sâu thẳm trong hồn, và Dương - phần logic và tạo tác mà chúng ta đều có thể biểu hiện. Ở phía trước, hai ô chéo tạo thành một kiểu vòng cung kết nối giữa bên trái - khía cạnh *cảm xúc cá nhân* của sức mạnh tái tạo, Ngôi sao hay Cái mới, và bên phải - khía cạnh *xã hội*. Hai khía cạnh này không tách rời, mà kết nối liên tục với *Ta* ở chính giữa, và ở tương lai gần, và tương lai xa.

Lou kết luận:

- Tất cả không nằm ngoài chúng ta, nhưng tỏa ra từ chúng ta, như ngôi sao tám cánh. Anh chỉ cần hướng tinh thần của mình về phía cánh mà anh muốn khám phá để nhận được những câu trả lời từ đó. Và gục đầu xuống ngực để kết nối mình với những trải nghiệm của chính mình.

- Trải nghiệm... của quá khứ, phải không?

- Tôi không biết Thời gian có thực sự tồn tại hay không. Thôi thì cứ nói là *trải nghiệm* theo nghĩa rộng đi... mà anh muốn nghĩ sao thì cũng được.

- OK, vậy là quay đầu về bên phải, trái, sang hai bên để kết nối tôi với những mặt mà tôi muốn khám phá, và cảm chạm ngực để nối với trải nghiệm của tôi bất kể thuộc thời gian nào.

- Hoàn hảo! Bây giờ, trước tiên anh cần phải có một Ý định: một câu hỏi mà nó sẽ thu hút các câu trả lời.

- Tôi đang đi đâu?

- Đó không phải một câu hỏi, mà chỉ là một sự tò mò cá nhân. Nếu có những câu trả lời thì có hữu ích gì cho anh không?

- Hơ... thì lúc ấy tôi biết nơi mình sẽ đi, chứ chẳng phải sao?

- Vậy anh không muốn biết *làm cách nào* đi đến đó à?

- Dĩ nhiên! Nhưng nếu tôi không biết mình đi đâu thì sao?...

- Vậy anh tưởng chúng ta có thể biết được những điều như vậy à? Ta thường chỉ xác định được một phương hướng và lòng mong muốn hành trình ấy sẽ diễn ra như thế nào. Vậy thôi. Hiếm khi ta đến đúng nơi mình đã

hình dung lúc ban đầu, mà như thế lại càng tốt! Tầm nhìn hiện tại của ta thường là bé nhỏ hơn tiềm năng của ta.

- Thực vậy, – Jonathan thì thầm, nghĩ đến quãng đời anh đã sống trước khi cất bước đi Kamchatka.

Lúc đó anh mở mắt ra nhưng cơ thể anh thở thật sâu và hai mi mắt anh tự đóng lại. Đó là một tín hiệu mà anh đã biết. Trong anh có điều gì đó nôn nóng...

- Nào, Ý định của tôi là: *Hãy hướng dẫn cho tôi*, – cuối cùng Jonathan thốt lên.

- Tốt lắm. Hãy hướng dẫn cho tôi, – Lou White lặp lại như tiếng vọng... Vậy hãy để cho Ý định của anh dẫn anh đến những Hỗ trợ cụ thể trong cuộc đời ở đây, những con người, những sự việc. Ý tưởng đầu tiên đến với anh là...

- Tôi thấy Jewell, anh bạn núi lửa học của tôi.

- Jewell Smith? Tôi biết anh này lắm!

- Thật à?... Tôi thấy anh ấy. Cứ như thể anh ấy đã tìm thấy Core Gem của mình. Anh ấy hướng dẫn cho tôi, thật đấy.

- Và dẫn đi đâu, anh có biết không?

- Ồ, anh ấy nói tôi hãy đi gặp một trong những người bạn của anh ấy... Tôi không hiểu gì hơn... Chỉ có hình ảnh một chàng thanh niên, và màu xanh trái khế.

- Anh thích chứ?

- Vâng, tôi thích lắm.

- Vậy thì, hãy cho phép tâm hồn anh giữ lấy một mối liên hệ với người đó... một trong những nhánh đầu tiên của ngôi sao của anh... Hãy xem anh cũng có thể trở thành một tia sáng cho người mà anh còn chưa gặp ấy hay không... Anh biết đấy, vạn vật tuần hoàn.

- Vâng, – Jonathan thì thầm rất nhẹ.

Mi mắt của anh có những cú giật nhẹ vô thức, dấu hiệu rằng anh đang hình dung. Hơn xa một sự tưởng tượng, anh như một cái modem tí tách khi đang nhận rất nhiều thông tin.

Khi Lou White nhận thấy chàng học viên trẻ đã sẵn sàng tiếp tục cuộc thí nghiệm, anh yêu cầu Jonathan hướng tâm trí mình sang phía trái.

- Ở đó có rất nhiều tia sáng lấp lánh màu xanh nhạt, – Jonathan nói. Như là những người ở thung lũng... nhưng, ở đây rất đông... họ ở khắp nơi!

- Anh biết đó là gì không? – Lou hỏi.

- Vâng, tôi biết... Thật lạ... Tôi biết, nhưng lại không thể nói ra... A, thật kỳ lạ!... Nhưng tôi biết mà... tôi *cảm nhận* được.

- Cứ vậy đi, vậy là tốt rồi. Và anh cảm nhận được họ có thể giúp anh ra sao chứ?

- Vâng, họ luôn ở mọi nơi cùng tôi... tôi không biết tại sao.

- OK, vậy hãy cho phép tinh thần anh - nếu anh đồng ý - tạo những mối liên hệ với tất cả những nguồn sức mạnh đồng hành này. Được chứ?

- Vâng, được rồi! – Jonathan thốt lên.

Người đàn ông với đôi mắt xám xanh để cho Jonathan khám phá những trải nghiệm quá khứ một cách ý thức, trong khi chính mình thì vẫn trò chuyện không ngừng với vô thức của Jonathan để *tái kích hoạt tất cả những nguồn lực sâu kín chưa được khám phá*. Đó là những câu rời rạc không đầu không đuôi mà Jonathan không hiểu gì cho mấy, nhưng có tác dụng ru anh rất êm. Cơ thể Jonathan bắt đầu rung động sang trái, sang phải, trong khi vẫn hoàn toàn giữ được thăng bằng bằng một cơ chế nội tại bí ẩn nào đó.

Điều cuối cùng Jonathan nhận thấy là một mệnh lệnh khá mạnh từ Lou White. Một mệnh lệnh khó hiểu:

- Xa hơn nữa!

Và mọi thứ đảo lộn.

* * *

Tôi đang cùng vẽ với Elean thì việc ấy xảy đến.

Lehya thì ngồi trong chiếc ghế bành cũ màu xanh của tôi. Nàng nhìn chúng tôi một cách lơ đãng, bận bịu với những suy nghĩ khác.

Đầu tiên, tôi vẽ một cách khó khăn. Tôi có cảm giác tinh thần mình tê liệt. Điều đó thậm chí làm tôi thấy sợ, cứ như thể mọi sáng tạo đã bỏ tôi mà đi... Nhưng ngồi sau tôi, Leahya đã chinh những suy nghĩ của tôi chỉ bằng vài lời “ý tưởng sáng tạo có phải từ anh mà đến đâu!”. Đơn giản và trực tiếp. Thực thế, tôi quên mất điều đó. Câu nói đó làm thư giãn điều gì đó trong tôi, và *máy móc* bên trong bắt đầu khởi động. Cứ như bếp lò được thông vậy!

Sau khoảng một tiếng rưỡi, Elean đến vẽ cùng tôi, không nói một lời. Đó là lần đầu tiên chúng tôi cùng vẽ. Tôi đã mơ thấy điều này từ nhiều năm trước. Tôi đã không còn là con người thuở xưa, nhưng sự hạnh phúc thì vẫn ở đó, dù dĩ nhiên có hơi khác một chút. Yên ả hơn. Rộng lượng hơn.

Một trái cầu ánh sáng đã hình thành bao lấy ba chúng tôi, tôi hầu như thấy rõ nó. Nó làm tôi nghĩ đến một kiểu máy giúp tập trung năng lượng. Thật đấy chứ, những nghệ sĩ là những cục pin thực sự có tần số riêng, năng lượng riêng, có thể nạp để rồi lại phát. Và đây, chúng tôi đang hoạt động hết mình, mọi thứ cứ là sôi sục trên mặt tranh...

Tôi nghĩ những nhà điêu khắc, những vũ công, ca sĩ hay nhạc sĩ... cũng thế - tất cả những người gọi lên một thực tại vô hình, và biến nó thành cụ thể hữu hình, trong sự hạnh phúc của tất cả những người chia sẻ cùng tần số, cùng nhu cầu, cùng sự khát khao.

Rồi đến một lúc, dường như năng lượng trở nên quá tải. Dễ chịu, nhưng rất rõ là quá tải. Tôi lập tức nghĩ đến Lou.

- Xa hơn nữa? – Elean quay lại hỏi tôi với một nụ cười.

- Jonathan cũng được quyền du hành chứ! – Lehya trả lời và cười vang.

Đó cũng chính là điều tôi cảm thấy. Sự thật là tất cả chúng tôi đều kết nối với nhau!

- Ôi, Mặt trời sao lại xuống Trái đất này mà chi, nơi người ta thiêu cháy những kẻ dám mang ánh sáng?

Mắt Jonathan giật nhẹ. Giọng nói vừa cất lên không phải giọng anh. Một giọng phụ nữ... Tâm hồn anh đã đi du hành.

Anh đã quay Ý định của mình về phía Âm của Nguồn. Nơi đó có một sức mạnh khiến cả cơ thể anh run rẩy.

- Ai chia cắt, ta sẽ nối liền, – một giọng nam trả lời.

Đầu Jonathan quay thật mạnh về phía phải. Cử chỉ vừa rồi hết sức bạo lực, nhưng may mắn thay, cả cơ thể anh tràn đầy một năng lượng có khả năng đệm cho anh cú đó.

Đầu anh lại quay về phía sau và phía trái. Khuôn mặt Jonathan biến đổi cực nhanh khiến ai quan sát thấy sẽ phải rất ngạc nhiên. Đôi mi mắt khép toát ra một sự kiêu hãnh cao vời, gần như quý tộc, một điều vốn không có ở nhà khảo cổ.

- Ta chia cắt cái Cũ để sinh ra cái Mới, – giọng nữ nói. Sinh ra...

- ... trưởng thành và chết đi, ta nằm trong tay điều đó, – phần Nam của Nguồn nói tiếp, lại khiến đầu Jonathan quay về bên phải.

Sau một đổi, hai mặt cuối cùng mới hòa vào nhau, cuối cùng cập nhật được quan điểm chung. Những hình ảnh phân chia tế bào bùng sáng trước mắt Jonathan; anh nhận ra được cùng lúc đó cái Toàn thể, mục tiêu của tất cả những tế bào: một hoạt động hợp nhất, sự hợp tác nhịp nhàng, hướng đến sự lớn lao mà từng tế bào riêng biệt không thể tự thực hiện được. Một mức độ tồn tại tối hậu vượt quá tất cả những gì có thể tưởng tượng được, là kết quả của sự kết nối của hàng tỉ hàng tỉ trí thông minh nhỏ bé: một con người! Là hình ảnh vi thể của một vũ trụ phi thường.

Hơi thở của Jonathan yên ả dần, đôi mắt nhắm chặt bình thản. Có vẻ anh đã bình yên.

- Và bây giờ... Hãy để Ý định của anh hướng về Toàn thức, kết nối với Tương lai, cái chưa từng tồn tại, và để cho nó dạy dỗ anh.

- Cuộc đời là một vở kịch, tất cả chỉ là một vở kịch... chỉ có điều là chúng ta đã quên mất điều đó.

Đầu anh nghiêng về phía trước, bên phải nơi có ô Xã hội của ngôi sao.

Nhà khảo cổ nói lớn tiếng:

- Và nếu chúng ta đã đặt mình vào một kịch bản, do chính chúng ta viết ra, và mục đích là giúp cho Ma trận nguồn tiến hóa, thì sao? Dù rằng sau đó một khi đã ở giữa vở kịch rồi thì chúng ta lại quên mất đi điều đó...

Trông có vẻ như anh nói với chính mình. Mà có phải là chính anh nói đó không? Anh lại tiếp:

- Nếu sự thực là thế thì: liệu chúng ta có thể kiểm soát kịch bản đó từ trong chính mình không? Nghĩa là... sống như một Tạo vật hoàn toàn ý thức, trong suốt cuộc đời hàng ngày?

- Ý anh nói là như *chúng ta trước kia*? – Lou White thêm vào, từ này đến giờ anh vẫn im lặng. Còn anh, Jonathan... anh sẽ làm gì khi đã có ý tưởng này trong đầu?

Chàng trai mỉm cười.

- Không phải là toàn trắng hay toàn đen, anh khẳng định, mà là trắng và đen. Chỉ có lý trí chúng ta cố gắng dán nhãn mọi thứ và khổ sở vì mọi thứ không hoàn toàn theo như mình phân loại... Va-ni và sô-cô-la. Đó chính là nguyên tắc của Cuộc sống.

- Như là biểu tượng của Âm và Dương, Lou thêm vào, một bánh xe xoay mà giữa tâm của phần này nảy sinh phần đối lập.

- Là một dòng chảy... một lực hấp dẫn.

- Nó cũng là một nguyên tắc của những người tham ăn, va-ni và sô-cô-la!

Hai người cùng cười.

Marc ngạc nhiên khi thấy Jonathan dùng vài câu nói mà mình thường nói. Jonathan lớn nhanh. Nhưng ai kéo theo ai cùng lớn lên nhỉ?

Không biết có phải vì Jonathan đã được học cùng Lou White cũng như tôi hay không, nhưng khi thấy anh quay lại tôi đã rất vui. Anh dường như lúc này đã trở thành một phần của “gia đình”.

Elean và Lehya đã chuẩn bị một bữa tối rất đơn giản mà ấm cúng, và mọi người vui vẻ tề tựu quanh bàn.

- Lou không muốn cùng ăn với chúng ta à? – Lehya hỏi.

- Không, anh ấy để tôi tiêu hóa trải nghiệm của mình, còn anh ấy thì biến mất.

- Vậy mới là Lou, – Elean nhận xét.

Chúng tôi không hỏi han về trải nghiệm của Jonathan cùng Lou White, nhưng thực lòng thì ai cũng muốn biết thêm... Chúng tôi đợi, và anh nhanh chóng bật đèn xanh:

- Một người thật là kỳ lạ đấy nhỉ, – nhà khảo cổ đột ngột nói, vẫn nhìn chăm chăm đĩa ăn của mình.

- Đúng vậy, anh ấy rất khó đoán, – tôi thừa nhận.

- Anh có biết anh ấy làm nghề gì không? – Jonathan ngẩng lên nhìn tôi, hỏi.

- Không, – tôi nhún vai.

- Có thể gọi anh ấy là một Người đưa đồ giữa các thế giới, – Elean giải thích. Ta gặp anh ấy khi ta không ngờ, anh ấy giúp ta mở những cánh cửa. Và rồi, anh ấy biến đi, bí ẩn cũng như khi đến.

- Tôi đoán anh ấy có hai con, – tôi thêm vào. Hẳn anh ấy có vợ...

- Và hình như mọi kiểu phiêu lưu trên đời này anh ấy đã đều trải qua rồi. Lĩnh vực nào anh ấy cũng có chuyện để kể.

- Anh ấy cũng là một kiểu nhà trị liệu tâm lý nữa, có phải thế không? – Jonathan hỏi.

- Không chính xác là thế, – Elean nói rõ... Anh cứ nói thế với anh ấy xem, anh ấy cầu nhàu ngay. Lou không tự cho mình là một nhà tâm lý hay cái gì đại loại như vậy. Anh ấy không nhận tư vấn. Nhưng nếu anh cần giúp đỡ, anh ấy sẽ giúp... Và anh ấy có những phương pháp riêng.

Jonathan và tôi cùng gật đầu một lúc. Những phương pháp đặc biệt riêng của riêng anh ấy! Đó là điều tối thiểu có thể nói được.

- Và hình như anh ấy có biết Jewell thì phải, – Jonathan hỏi tiếp.

- Thế à?

- Hình như vậy, – Elean xác nhận.

- Mọi người không cảm thấy gì à? – Lehya đột ngột hỏi, nãy giờ nàng vẫn chưa lên tiếng.

- Cảm thấy gì chứ?

- Không thấy anh ấy *toát khí* của người thung lũng sao? – Nàng vừa nói vừa quay sang nhìn Jonathan.

- Có chứ, tôi cảm thấy thế hoài. Bên anh ấy tôi luôn nhớ lại những bài học đầu tiên của mình với cô và Khayr.

- Có kỳ lạ không chứ, – Lehya khép lại câu chuyện với một nụ cười thoang thoảng.

Một phút im lặng, cả nhóm chỉ nghe thấy tiếng nĩa khua lạnh canh. Rồi Jonathan lại cất lời:

- Tôi đã nhìn thấy dáng một người đàn ông trong khi làm bài tập lúc nãy với Lou. Một người đàn ông bao phủ ánh sáng màu xanh, như ánh phản chiếu của vùng nước sâu.

- Và anh biết điều đó nghĩa là gì không?

- Tôi không biết tí gì... tôi chỉ hiểu là có điều gì đó liên quan đến sứ mệnh của tôi.

- Với điều anh phải làm trong đời mình? – Lehya hỏi.

- Thì... đúng... ít ra đó là điều lúc ấy tôi cảm thấy.

- Vậy thì, hãy nhắm mắt lại, hai giây! Anh cần được biết chắc... Kết nối trở lại với người đó đi.

Jonathan đặt muống nữa xuống và nhắm mắt lại. Đôi mắt anh hơi rung giật những nhịp thất thường.

- Sao rồi? – Lehya hỏi.

- Tôi thấy nước... rất nhiều nước. Chắc là đại dương. Rộng mênh mông. Đầy sự sống.

- Đúng là có liên quan đến nước thật, – Lehya xác nhận, như thể nàng đã biết được điều gì rồi. Đi tiếp đi... xa hơn nữa!

Đầu Jonathan ngửa hẳn về phía sau. Elean tiến nhanh đến và giơ tay định đỡ vai Jonathan. Lehya ngừng cô lại bằng một ánh nhìn. Elean hiểu rằng mọi chuyện đều ổn cả, cô hơi lùi lại, dang rộng tay ra lơ lửng quanh người đàn ông của mình.

- Nước... tất cả là nước, – Lehya nói khẽ, êm ái.

- Tôi muốn bay lên, – Jonathan thì thầm.

- Anh có thể bay... bay đi! Bay lên... hoặc lặn xuống!... Tìm đến nguyên tố của anh... Anh đã biết điều đó mà. Hãy lắng nghe...

- Anh sẽ không tìm tôi nếu anh chưa tìm thấy tôi từ trước.

- Ai nói thế? – Lehya hỏi.

- Nước nói với tôi.

- Nước à?

- Đúng vậy, chính từ đó mà tôi bay lên... Từ nước... Ma trận nguồn của tất cả chúng ta.

- Delphys? – Lehya nói.

Tôi và Elean cùng nhìn nàng dẫn dắt Jonathan. Khi nói *Del-phys*, nàng muốn nói đến điều gì?

Khuôn mặt nhà khảo cổ rất kích động.

- Tôi là *Người giúp đỡ*, – anh thì thầm.

- Người giúp đỡ? – Lehya lặp lại. Ai nói thế?
- Những con cá heo, dĩ nhiên rồi.
- Cá heo nào? – Lehya hỏi nữa.
- Cá heo, – Jonathan khẳng định lần nữa. Những con cá heo sống trong Delphys, Ma trận...

Lehya mỉm cười. Dường như nàng hiểu những điều Jonathan nói.

- Delphys trong tiếng Hy Lạp nghĩa là *Ma trận*, – nàng nói với chúng tôi, và cư dân nơi đó là cá heo, phải vậy không?

Jonathan gật đầu.

- Và chúng nói rằng anh là... *Người giúp đỡ*... Phải thế không?
- Đúng, – anh trả lời đơn giản.
- Và anh hiểu điều đó có nghĩa là gì?
- Không... chỉ hiểu là điều đó có liên quan đến việc tôi bay lên... Không, với Sự bay lên. Với sự tiến hóa. Một từ đến với tôi...

Sự tái tạo.

- Sự tái tạo à? Jonathan lại gật đầu.
- Như thế... tôi cũng không biết nữa... Như thế... Một kiểu phép màu... Phép màu của sự sống... Điều đó nói với tôi là dù tôi không làm gì được về điều đó, nhưng tôi lại có thể tạo ra phép màu đó. Thế này nhé: điều đó xảy ra thông qua tôi, chứ không phải xuất phát từ tôi...

- Anh hiểu điều đó không?
- Hiểu. Chúng ta có thể phá vỡ cấu trúc của cái Ác và chuyển hướng những lực đang có... tác động lên Ma trận... bằng cách sống trong nó... Nhưng...

- Sao cơ?
- Chúng ta không thể tạo ra Sự sống! Đó là sự mầu nhiệm... Còn sự tái cấu trúc tạo nên cái Thiện... điều đó được thực hiện thông qua chúng ta.
- Vậy anh làm gì trong tất cả những chuyện đó?

- Tôi không biết nữa...

Anh chàng tội nghiệp có vẻ mất định hướng dữ dội! – Leahy ra hiệu cho Elean tiến lại gần anh hơn. Cô đặt tay trên anh, giúp anh định hướng lại. Cuộc biểu diễn thật kỳ lạ! Tôi ngồi xem mà há hốc miệng! Tôi đã từng trải nghiệm điều tương tự, nhưng chưa bao giờ nhìn từ bên ngoài.

Jonathan là nhà trị liệu ư? Ai mà ngờ được chứ?

Chàng nhân viên văn phòng trung bình vừa phát hiện ra con người khác con vật ở chỗ nào... Từ nơi làm việc về nhà, ý tưởng chợt đến với anh, bất thần như một nguồn cảm hứng đột ngột: chỉ loài người mới giết nhau vì những ý tưởng. Trong khi những con vật đánh nhau để đưa gien mình vượt trội và trường tồn, thì con người gây chiến tranh để giành phần thắng cho những niềm tin của mình!

Trước kia anh hy vọng mình sống sao cho không giống loài vật... Còn bây giờ thì, anh cũng không biết nữa... Mà còn nữa, vì sao anh lại suy nghĩ về tất cả những điều này nhỉ? Chuyện gì xảy ra trong đầu anh vậy? Những ý tưởng này từ đâu mà tới?...

- Chúng tôi phải lên đường thôi, – Jonathan và Elean cùng cất tiếng, hầu như cùng một thời điểm.

Sự đồng điệu này làm tôi và Lehya mỉm cười.

- Hai người đi đâu? – tôi hỏi anh bạn mới.

- Tôi không biết nữa, – anh trả lời. Nơi nào nước gọi tôi...

Tôi bị ấn tượng mạnh bởi sự tương quan giữa nước, cội nguồn của sự sống, và Ma trận, theo như Lehya nói. Bị ảnh hưởng rõ bởi điều này, Elean và tôi đã hoàn tất bức tranh, và tuy nó rất trừu tượng như phong cách thường thấy của tôi, nó cũng gợi rất rõ ràng đến một cảnh đại dương thời nguyên thủy. Có lẽ chúng tôi đã bắt được những suy nghĩ của bạn mình. Rất tự nhiên, tôi tặng anh bức tranh ấy, vì nó hiển nhiên là được vẽ cho anh. Anh hồ hởi nhận lấy, dưới ánh nhìn đùa cợt của Elean đang đánh giá xem Jonathan sẽ đem món quà to tướng ấy đi như thế nào!

Lehya nói với Jonathan lúc mọi người nói lời tạm biệt:

- Anh biết không, anh cũng là một nhân vật kỳ lạ đấy. Tôi cũng không biết xếp anh vào nhóm Người du hành hay Người tạo tác nữa, có thể nói là 40-60. Gần ở giữa, hơi nghiêng về hướng *thực hiện*; dù sao chẳng nữa thì mặt nam tính của anh cũng phải thể hiện mạnh. “Cấu hình” như vậy là tuyệt đấy, đối với một người chọn làm người giúp đỡ người khác tìm ra những câu trả lời họ cần.

- Thế à... tôi cũng không biết có chắc là tôi được sinh ra để làm điều đó hay không nữa.

- Không ai có thể mơ về hạnh phúc của anh dùm anh được, anh biết chứ? Có những lúc anh phải nhúc nhích, tiến lên dù đường đi chưa thấy rõ.

- Điều đó thì tôi biết.

- Thế đấy! Nàng kêu lên, ôm anh để tạm biệt - tôi sẽ nghĩ về anh nhiều, tôi có lòng tin ở anh.

Chúng tôi đều xúc động trước cuộc chia ly mới này, nhất là Jo- nathan và Elean rõ ràng là đang đi theo số mệnh của mình mà không biết rõ điều gì đợi họ ở phía trước. Tôi chẳng muốn ở vào địa vị của họ tí nào!

Chia ly rồi hội ngộ... Con đường của Core Gem đòi hỏi lòng can đảm, niềm tin và sự bền chí. Và một niềm lạc quan mênh mông nữa. Tất cả những điều này sẽ dẫn chúng tôi đến đâu đây?

Ngay giữa một núi lửa đang phun. Một người quan sát bên ngoài có thể trả lời như thế nếu được hỏi vùng sơn cước đơn lẻ này giống cái gì: vách đá của miệng núi đúng thực là đang bốc khói!

Dạo này những cư dân thung lũng tụ tập cùng nhau thường xuyên hơn. Dĩ nhiên, công việc của từng người vẫn tiếp nối như thường, nhưng *không* khí có vẻ khác trước. Nó rung động khác với thường khi.

- Mọi sự bắt đầu sôi động đây, – ông già Khayr nhận xét với Melvin. Hai ông nhìn sững vào khoảng không.

Người quan sát bình thường thì hiểu gì được cảnh này chứ?... Làn khói mà người ấy thấy bốc lên từ miệng núi thật ra chẳng phải khói, mà chính là những ý tưởng tỏa chiếu.

Cặp sách bức tranh, Jonathan và Elean đã đi tìm được một khách sạn nhỏ dễ thương. Sau một hồi lo âu cho người yêu đã lao theo anh vào cuộc phiêu lưu, cuối cùng Jonathan đã bị tinh thần của Elean khuất phục. Để dọa được Elean không phải dễ! Lòng tin của cô vào cuộc đời lớn đến nỗi cô chấp nhận được sự không chắc chắn và những tình huống bất bênh một cách rất dễ dàng, như kiểu cuộc hành trình này chẳng hạn.

Một ngày nào đó họ cũng sẽ phải ổn định... Trong lúc chờ đợi đến lúc đó, đường dưới chân trải ra thì họ cứ đi, dẫn họ đi mỗi ngày mỗi xa thêm một ít.

Phòng trọ của họ nhỏ nhưng dễ chịu, nhất là sau cả buổi chiều họ đi bộ. Vận động thể lực làm đầu óc thanh thản đi và chuẩn bị cho họ đón những gì sắp tới. Họ biết điều đó, nên họ chẳng bàn bạc gì nhiều. Bất chấp tiết trời màu xám, họ đã đi dạo không mệt mỏi bao nhiêu vì không mang nhiều hành lý, bức tranh cũng nhẹ, chỉ bao quanh đơn giản bởi lớp nilon có bong bóng bảo vệ. Vừa nhìn thấy khách sạn xuất hiện xa xa, được quảng cáo đơn giản bằng câu “khách sạn tốt nhất trên con đường này” viết trên một tờ giấy dán ngay mặt tiền, cả hai đã biết ngay đây là nơi họ sẽ nghỉ đêm nay.

Cuối cùng, mặt trời lặn hẳn. Nhiệt độ xuống thấp, và máy sưởi cũ kỹ của họ đọng vào thấy vẫn lạnh như băng.

Thấy người yêu run rẩy vì lạnh, Jonathan xem xét lò sưởi xem có chỉnh được gì chẳng! Vặn vặn con vít mà anh tưởng để chỉnh lọc khí, Jonathan vô tình làm vỡ ống nước. Chiếc vít vượt khỏi tay anh, kéo bay tung cả vòi nước. Họ ở trên lầu bảy, áp lực nước rất cao.

Chỉ cần ba giây thôi thì Jonathan đã ướt sũng từ đầu đến chân. Phản xạ khiến Jonathan bịt ngón tay để ngăn nước phun, và may cho anh là mùa đông chỉ mới bắt đầu thôi, nếu không thì nước sẽ nóng đến nỗi anh phỏng tay ngay lập tức mà vẫn chẳng ngăn chặn được dòng phun.

- Eleaaaaaan! – Jonathan rú lên từ bên máy sưởi. Help me!

Cô gái đang trong phòng tắm. Đó là lần đầu tiên cô nghe thấy anh gọi cô bằng tiếng mẹ đẻ của anh, tiếng Anh. Chắc là có sự cố gì! Cô nhảy bổ ra phòng chính để thấy chàng trai của cô đứng giữa vũng nước đang dâng lên.

- Chuyện gì thế? – Cô la lên, cũng hoảng hốt không kém.

- Mọi thứ vỡ tung. Anh chỉ muốn làm cho máy sưởi chạy thôi mà...

- Đừng nhúc nhích, để em gọi anh chàng tiếp tân!

Cô chạy ra khỏi phòng, để lại Jonathan giữa mênh mông là nước.

Chưa bao giờ đối với anh thời gian lại trôi chậm đến thế! Như cả thiên thu trôi qua trước khi chủ khách sạn xuất hiện cùng với Elean. Ông ấy đã cắt nước toàn tòa nhà, nhưng động tác đó hình như chẳng cải thiện tí nào tình hình... Cả hai chạy loạn trong phòng để tìm một công tắc khóa dòng nước chảy vào, họ đặt giả thiết là có một cái khóa như thế.

- Chúng ta có thể gọi cứu hỏa được chẳng? – Jonathan đề nghị, anh nhắm mắt đứng dựa vào thành máy sưởi.

- Đã gọi rồi, Elean đáp trong lúc vẫn chạy quanh tìm kiếm. Gọi ba lần. Họ không muốn tới... Nói là chẳng liên quan gì đến họ, tự chúng ta phải lo lấy.

- Nhưng anh không chịu được thế này lâu đâu!

Thực thế, Jonathan bắt đầu run cầm cập dưới tác dụng tổng hợp của cái lạnh, quần áo ướt sũng và sự mệt mỏi.

- Lần cuối em gọi, họ đập máy vào tai em, – Elean giải thích. Em thế chỗ cho anh nhé? Anh run quá rồi.

- Không sao, không sao... Còn người lo hệ thống sưởi của khách sạn thì sao?

- Tôi đã gọi, – người tiếp tân nói. Mười lăm phút nữa anh ấy có mặt.

- Anh chịu được không? – Elean hỏi.

Jonathan gật đầu ra hiệu được, nhưng gương mặt anh đã xanh giờ chuyển sang tím.

- Nào, anh ra khỏi chỗ đó đi. Nào! – Cô gái kêu lên.

Jonathan phải lùi trước sự cương quyết của cô, dù sao cũng thấy nhẹ nhàng vì được thế chỗ. Nước lại phun có vòi, Elean cho ngón tay cái vào bịt lại.

- Anh thay em bất kỳ lúc nào em muốn, – Jonathan vừa nói vừa vươn mình và nhăn mặt. Cả người anh run cầm cập. Anh bị hạ thân nhiệt rồi. Anh chàng tiếp tân đã xuống đất để đón người sửa chữa. Jonathan tận dụng lúc đó để thay vội quần áo. Rồi anh lao xuống xem kỹ thuật viên tới chưa.

Họ nói là mười lăm phút à? Có dễ đến ba lăm phút đã trôi qua!... Mà vẫn chưa thấy ai đến. Họ không thể buông ra không chặn nước vì như vậy thì căn phòng sẽ ngập đầy sau vài phút thôi, và sàn không chịu nổi sẽ bục xuống. Nếu Elean buông tay thì phải sơ tán cả khách sạn mất. Vậy mà chẳng ai quan tâm cứu giúp!

- Có ai đụng đến cái gì không thể? – Elean la lên khi Jonathan trở lên tìm cô. Áp lực nước giảm rồi.

Anh vừa leo đến phòng bằng thang bộ bằng những bước hồi hải. Elean rút ngón tay ra, nước chỉ còn chảy với áp lực như của một vòi nước thông thường.

- Người sửa máy sưởi đến rồi à? – Cô hỏi.

- Anh không biết, – Jonathan đáp, nhưng sau lưng họ đã vang lên tiếng lịch kịch của người kỹ thuật viên xiết bao trông đợi.

Khi cuối cùng Elean cũng rời được cái máy sưởi ra, hai giờ địa ngục đã trôi qua. Jonathan ôm chặt cô trong tay, biết ơn. Nếu không có cô ở đó, với tình trạng hồi nãy anh có thể chịu được bao lâu? Rồi sau đó thì sao? Ngập lụt à? Có khi là tai họa thật sự nếu người sửa chữa không đến kịp trước khi sàn sập xuống vì không chịu nổi sức nặng. Chẳng ai muốn đến giúp họ. Họ bị bẫy trong một tình huống không đảo ngược được. Họ phải kiên trì với điều mình làm đến cùng.

Chỉ mãi một lúc lâu sau, trước khi ngủ, Jonathan mới hiểu *tại sao* lại có vụ ngập nước vừa rồi:

“Anh đã mở van ra”, một giọng nói thì thầm trong đầu anh. “Anh sẽ phải xử lý áp lực xảy tới. Lần này anh gặp may đấy, vì cô ấy có mặt ở đây. Không phải lần nào cũng may thế đâu.”

Cuối cùng sự nghỉ ngơi cũng đến, ngập tràn những gợn sóng, những dòng chảy và cuộn xoáy.

Tôi nhớ Elean và Jonathan rồi, dù họ đi chưa được bao lâu.

Tôi tự hào về bức tranh vẽ cùng Elean, cũng muốn giữ nó lại cho mình để ngắm nghía thêm. Nhưng mà thôi... tôi cũng vui vì đã tặng nó cho họ. Có thể nó đem lại may mắn cho họ lắm chứ? Thậm chí biết đâu nó có thể giúp Jonathan tìm ra con đường cho mình?

Dù sao chẳng nữa, những sự kiện gần đây cũng giúp sự sáng tạo trong tôi hồi sinh, giờ đây tôi lại bắt đầu một bức tranh mới. Tự ý tưởng đến với tôi, và tôi rất lấy làm hài lòng về điều đó. Nếu tôi giữ được nhịp sáng tác này vài tháng thôi thì chẳng bao lâu tôi sẽ lại sẵn sàng cho một cuộc triển lãm mới. Giờ đây tôi đã có nơi triển lãm của chính mình, tôi trưng bày cái gì tôi muốn khi tôi muốn. Chuyện này mới quá đến nỗi tôi chưa quen với suy nghĩ theo cách ấy được, một sự tự do mà tôi chưa từng có bao giờ.

Nếu biết trước thì tôi đã chẳng cần vẽ vời nhiều dự án cho tương lai đến thế... Ta không thể nào biết trước Cuộc đời dành cho ta những gì vào ngày mai, phải thế không? Không biết tại sao, tự nhiên tôi gọi Lou White trong tâm trí, tôi muốn trò chuyện, tôi muốn hỏi anh vì sao chúng ta lại luôn là người kiến tạo sự tiến hóa của chính mình? Biết được điều này bằng lý trí là một chuyện, còn sống với nó thực sự và có ý thức lại là một chuyện rất khác.

Y như rằng, Jack xuất hiện, lần nào cũng thế khi tôi nghĩ đến Lou White! Khó mà quen được với sự tình cờ kỳ lạ như vậy... ờ mà tôi cũng gần quen rồi!

Tôi đi theo Jack, con quạ lông trắng xà cừ kỳ lạ. Lehya đã ra khỏi nhà từ trước, nên tôi khóa cửa nhà mình. Tiếng khóa cửa của chính tôi, kỳ lạ, làm tôi chú ý. Nhưng nó cũng không đánh động được tôi, tôi vẫn chưa nhận thức được là mình vừa bước vào điều gì. Dù chúng ta là người tạo ra sự tiến

hóa của chính ta, thường ta vẫn tiến về phía trước trong mò mẫm, không hề hay biết điều gì sắp xảy ra.

Lou White đã ở đó đợi tôi...

Tôi lại đứng trước ngã tư đó, nơi nhiều lần trước đã đến đây và đã thay đổi. Anh ấy đứng đó, trầm ổn, đội mũ trùm tai và hai tay đút trong túi áo. Tôi băng qua đường, cảm giác gai gai, biểu tượng mà tôi đã quen gặp vào mỗi lần tôi chủ động vượt lên khỏi chính mình một chút. Và lần nào cũng với cảm giác không chắc chắn về tương lai như thế này.

Hôm qua, tôi còn nghĩ là mình không muốn ở vào địa vị của Jonathan và Elean tí nào, hôm nay tình thế của tôi giống y như họ!

- Chào chàng trai, – Lou White kêu lên khi tôi đến gần. Anh làm gì ở đây thế?

- Tình cờ đi qua thôi, tôi trả lời bằng cùng kiểu giọng đùa cợt, trong lúc đưa mắt tìm Jack. Con quạ lại đã biến đi đâu mất.

- Đi dạo chứ?

- Đi thôi!

Chúng tôi đi cả hơn mười phút trước khi Lou bắt đầu cất lời. Mặt trời chơi trò trốn tìm giữa những đám mây, và có được vài tia nắng chiếu giữa những tòa nhà xám thì cũng là đẹp lắm rồi. Cây cối hai bên đường chúng tôi qua đã mất đi ít nhiều lớp áo lá từ mùa hè. Càng gần trưa xe cộ hằn càng đông đúc, nhưng tôi chỉ chuyên chú đi mà không mấy chú ý đến điều đó. Không có gì làm xao động tôi. Tôi cảm thấy như thể từ lẽ đường mọc lên một loại cột vô hình dựng thẳng lưng tôi lên, như một loại cột sống thứ hai. Điều này thật dễ chịu; đã từ lâu tôi không tập lại bài tập đơn giản này và giờ tôi mới thấy mình thiếu nó ra sao.

- Chúng ta không luyện tập đủ những điều đơn giản, – Lou White nhận xét.

- Tôi cũng vừa nghĩ tới điều đó.

- Biết bao người cứ đổ xô đi tìm những điều ngày càng phức tạp, mà lại không làm chủ được những điều nền tảng đơn giản nhất.

- Trở lại với những điều cốt lõi?

- Thực hiện điều cốt lõi, đơn giản vậy thôi. Vậy là có vẻ như điều này không phải là bản năng tự nhiên đâu - tại sao tôi lại phải làm đơn giản chứ?

- ... trong khi tôi có thể làm chuyện đó phức tạp hơn nhiều! – Tôi kết lời.

Chúng tôi lại cùng im lặng một lúc nữa, rồi tôi bắt đầu nói:

- Thời gian đuổi theo chúng ta.

- Còn tùy vào ta nhìn việc đó như thế nào. – Lou White đáp. Chúng ta là những chất xúc tác rất mạnh, dù ta không biết điều đó. Những Ý định của ta, phóng về Tương lai, tham gia vào sự Tạo tác. Nhưng nếu phóng nó vào Quá khứ...

- Thì thế nào? – Tôi hỏi để anh tiếp tục giải thích.

- Thế này, thời gian là một dạng năng lượng đặc biệt, nó chỉ chạm tới và nhào nặn một số tầng của sự tồn tại thôi.

- Như sự tồn tại của chúng ta?

- Không nghi ngờ gì nữa. Ở đây, chúng ta nằm trong dòng chảy thời gian. Vậy là sẽ có tác động của Hiện tại, của Tương lai, và của Quá khứ... Ý định của anh có thể ảnh hưởng đến một người hay một vật ở hiện tại. Nếu được hướng về Tương lai, nó sẽ có khả năng tạo tác, nhưng hướng về Quá khứ thì: Quá khứ là một Vực sâu, một chân không năng lượng, có khả năng hút rỗng, làm tiêu tan những lực hướng về nó thay vì dùng để làm việc khác. Cứ hướng Ý định về quá khứ và thế là anh đánh mất mình.

- Sao, đánh mất mình là thế nào? – Tôi hỏi, rất tò mò.

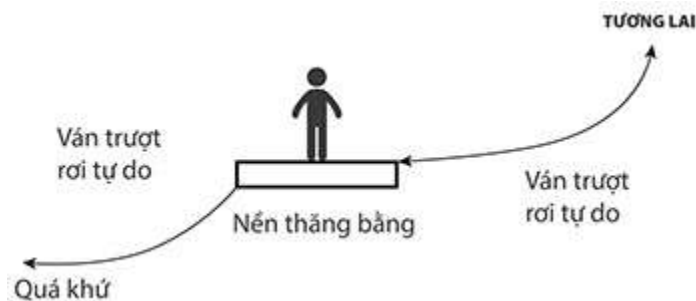
- Quá khứ lấy mất sức mạnh của anh. Nó hút đi năng lượng sống... gần như theo nghĩa đen! Như cái giếng không đáy, Quá khứ hút đi ngày càng nhiều suy tư của anh khiến anh chẳng còn bao nhiêu Ý định hướng về Tương lai, vậy là Tương lai sụp đổ. Triệu chứng dễ nhận thấy lắm: đó là sự trầm cảm. Có những người sống năm này qua tháng khác theo kiểu đó.

- Cứ nghiêng về phía quá khứ đi, anh có nguy cơ rơi tõm vào đó, Coluche nói.

- Đúng vậy, và còn tệ hơn nữa! Anh quay mặt về Quá khứ, nó sẽ nhảy xổ vào mặt anh và nhai sống anh. Những người nhạy cảm hiểu điều này lắm: lập tức toát mồ hôi, lên cơn mệt, rồi nhịp tim, nóng bừng, buồn nôn, có người nôn luôn. Nó sẽ khiến họ rơi, họ trượt dài.

- Vẽ tôi xem được không?

- Anh có thể hình dung Quá khứ như chân không. Một vùng trống bất tận. Hiện tại thì như một ván trượt trên vùng trống ấy, đang bị đổ dần vào quá khứ, có một lũ quái vật nhỏ tham lam từ quá khứ nhai ngấu nghiến từng mẫu hiện tại. Hướng Ý định quay về quá khứ sẽ khiến anh trượt về quá khứ, rơi vào tay lũ quái vật ấy.

Anh đang đứng trên một ván trượt ở giữa không trung đó. Anh có thể đứng yên, chẳng nhìn đi đâu, và thế là cuộc đời không tiến đi đâu. Hôm nay cũng giống hôm qua, và ngày mai cũng chẳng khác gì!

Chỉ khi anh gọi Tương lai đến, ngày nào cũng gọi, thì nó mới đến tràn trề trong anh. Phải gọi, thì ván trượt của anh mới được kéo về một cuộc đời càng ngày càng tốt hơn.

- Vậy làm sao tôi biết tôi đang ở trong tình trạng nào?

- Anh có thể cảm thấy điều đó... Đang lên, đang trượt dài, hay đang bất động chờ dẫn. Nếu anh thấy mình rơi, hãy đổi hướng suy nghĩ của mình, và anh sẽ cảm nhận sự thay đổi hầu như ngay tức khắc. Hiệu quả tích cực có thể thấy rõ chỉ cần đợi vài phút sau đó.

- Vậy thì, nếu tôi đưa ý định của mình hướng về sự bất động...

- Thì anh dừng lại. Ba lăm tuổi đã chết, bốn chục năm sau mới đem chôn.

- Ui... Còn nếu tôi cứ đổi hướng suy nghĩ một cách ngẫu nhiên?

- Anh sẽ khi thì thấy hào hứng về tương lai, khi thì bị trầm mặc thu hút vào nội tâm, bị vò xé hút máu vì quá khứ.

- Khi đó tôi lại đổi hướng!

- Ừ, nhưng nhớ là đang trượt dài thì hơi khó leo lên trở lại đấy nhé! Anh sẽ mất vài tiếng để đổi được hướng...

Trong lúc Lou White nói, có lúc tôi thoáng nghĩ về thời thơ ấu của mình. Một dòng thác hình ảnh đến với tôi, vui có buồn có; tôi mỉm cười. Dù khá dễ chịu, nhưng... tôi cảm thấy đầu gối mình giảm độ dẻo dai và bụng tôi buồn buồn nhạt nhạt. Mất sức sống sao? Tôi không thực sự buồn nôn; nhưng tựa như tôi bị moi ruột đi trong lúc đang sống nhăn... A! Suy nghĩ gì mà khủng khiếp. Tôi chuyển ý định của mình thật nhanh về suy nghĩ trước đó. Lờ mờ tôi thấy như có một cánh cửa mở ra cho mình - phía trước, có ánh sáng, nhưng nó vẫn còn rất xa tôi.

Tôi chưa từng quan tâm đến hướng suy nghĩ của mình về đâu.

Bây giờ thì tôi thấy quá hiển nhiên: dĩ nhiên tôi sẽ hướng ý định của mình về Tương lai. Tôi cũng có thể tin Lou mà không phải tự trải nghiệm lấy! Nhưng, không còn nghi ngờ gì nữa, việc đã xảy ra cho tôi học điều cần phải học... Tôi lắc mạnh đầu mình để sắp xếp các ý nghĩ lại cho trật tự.

- OK tôi hiểu rồi, cuối cùng tôi nói. Tôi thích hướng về Tương lai. Nhưng tôi cũng có lúc trượt hố rồi, phải không?

- Ừ đấy, bây giờ thì anh cảm thấy rõ rồi đấy. Nếu chỉ nghe tôi nói thôi thì sẽ không thể hiểu rõ như vậy.

- Cảm ơn anh!

- Nào, vận động nhé? – Lou đổi giọng, đề nghị.

- *Vận động*, là sao?

- Ừ, bây giờ anh đã hiểu rồi, anh có thể đi... xa hơn nữa!

- Ố la, tôi không thích khi anh nói thế đâu! – Tôi vừa đi tiếp vừa kêu lên. Anh sẽ lại đẩy tôi, có phải thế không?

- Người ta chỉ có thể đẩy những người thiếu tập trung hoặc chưa đi đúng đường. Còn bây giờ, với anh, tôi cần anh hợp tác.

- Ghê thật luôn nha! Có thật vậy không!

Tôi cứ cố chơi trò nói sốc Lou, nhưng thật ra thì tôi khá là hài lòng.

- Một khi anh đã chính trực, đi đúng đường rồi, – Lou White nói tiếp, anh tự chủ - điều này có lợi mà cũng có hại...

- Anh nói sao?

- Luôn luôn là vậy: anh đã có thể làm những điều anh muốn, nhưng bây giờ lại khó giúp đỡ anh từ bên ngoài hơn. Rất khó làm dao động một người rất đam mê hoặc một người rất tự tin, cũng như khó quyến rũ một trong hai người đang yêu nhau tha thiết, vì họ dồi dào năng lượng và người này chỉ quan tâm đến mỗi người kia thôi.

- Ví dụ đẹp đẽ quá! – Tôi đùa.

- Và là sự thật! – Người đàn ông đôi mắt xám xanh vẫn nghiêm túc. Khi anh đẩy một người đang mất cân bằng, anh lôi người ấy ra khỏi hiện thực lệch lạc của anh ta để đưa anh ta về nhà. Còn thì không thể lay chuyển một người đã ở nhà người ấy rồi.

- Phân cách và hòa hợp, – tôi lẩm bẩm, như nói với chính mình.

- Nào, giải thích xem...

- Không, không có gì, – tôi thú nhận bằng một giọng lớn hơn một chút. Điều anh nói làm tôi nhớ đến một cái gì đó, nhưng tôi chưa biết rõ là gì.

- Lý trí phân tích, tách và mổ xẻ, – Lou White giải thích. Đó chính là chữ *dia-bolein* lúc khởi thủy, và từ này được lấy để gọi Quỷ dữ^[4]. Chính là sự phân cách. Điều này cũng thường đại diện cho sự phá hủy, sự hỗn loạn.

- Thế còn sự tiến hóa sẽ là gì? Ngược lại chẳng?

- Anh có thể gọi là sự đảo ngược, hay cũng có thể gọi là tiến triển logic của vấn đề. Chia cách rồi sẽ hòa hợp, từ lý trí tiến triển đến trực giác. Như

trong các truyện cổ, ẩn dụ, nghệ thuật, thơ ca... Những điều đó kết hợp con người, giúp họ hòa hợp: *sum-bolein*. Sự hòa hợp đến từ những Biểu tượng, là những điều mang sự thật khó diễn tả bằng lời. Core Gem hoạt động dựa trên sự biểu tượng hóa, chính vì vậy nó hợp nhất những người thực hành nó.

Mặt trời đã thành công đuổi đi các đám mây, lúc này trời ấm quá so với nhiệt độ thông thường của mùa này. Tôi đã quen với những chuyển đạo chơi mà chỉ Lou mới biết là đi đâu và để làm gì. Tôi đã học được cách chú tâm đến thế giới quanh tôi: gió vờn trên mặt, không khí tràn đầy lồng ngực, âm thanh và các loại mùi hương của thế giới tự nhiên nay tôi có thể cảm nhận rõ ràng hơn của thế giới con người - nếu muốn, những dòng chảy của cuộc sống, dòng người trong những lòng đường - trên những vệ đường, gió, một cánh chim vụt qua. Thỉnh thoảng, những chớp lóe màu sắc. Chúng tôi vừa trò chuyện về thời gian và về những biểu tượng...

- Tâm thức không chấp nhận sự thiếu thống nhất, – đột nhiên Lou White tuyên bố. Đó chính là bí quyết.

Tôi đợi một phút để được nghe phần tiếp theo. Đúng vậy, Lou nói tiếp:

- Nếu anh đưa vào cuộc sống của anh một thành phần mới - chẳng hạn như một hình dung tương lai xán lạn - ngay lập tức thì nó sẽ không hợp thời vì nó khác với hiện tại của anh. Tâm thức sẽ sửa chữa những mất hòa hợp, không logic. Bộ não của anh sẽ điều chỉnh toàn bộ Hiện thực của anh để cùng với yếu tố mới đó tạo thành một tổng thể hòa hợp.

- Thế thì...? – Tôi lên tiếng để thúc Lou nói hết những câu cuối cùng.

- Thế thì: hãy gieo những hạt tương lai! Ngày nào cũng gieo!

Anh đã biết *tạo tác* rồi đấy, và như tôi đã từng nói với anh, hãy gửi những ước mơ của anh đến tương lai. Chúng sẽ quay lại với anh, trở thành hiện thực. Nhưng để thực hiện điều đó, không được giữ chúng. Rất cần tung chúng về tương lai!

- Tôi biết tất cả những điều đó, Lou. Tôi vẫn thường làm thế...

- Nhưng?

- Nhưng thú thật là tôi khó mà tin được những điều đó có thể xảy ra.

Lou White để tôi tự suy ngẫm một lúc về điều tôi vừa nói. Tôi biết là chúng tôi không nên quan tâm và không bàn về *tại sao và như thế nào*, thậm chí vốn cũng không quan trọng lắm cái việc vì sao những chuyện ấy lại là có thể...

- Nếu đòi hỏi phải hiểu hay làm chủ *bằng cách nào*, Lou lên tiếng - hoàn toàn đáp lại suy nghĩ của tôi, thì cũng là anh muốn mình hiểu được và làm chủ cái điều tạo ra toàn bộ Sự sống, Khỗi Nguyên thủy, Toàn thức.

- Ừ thì tôi đâu có...

- Tất cả những gì chúng ta cần làm là đừng có cản trở Sự sống vận hành, – Lou tiếp luôn không cho tôi nói hết lời. Mà dù sao đi chăng nữa, chúng ta cũng không ngăn chặn dòng chảy của nó được đâu!

“Ừ, nhưng vậy thì tôi phải làm sao?” – Tôi nghĩ.

- Để làm được điều đó, – Lou giải thích, để có thể *buông* thành công, đơn giản anh hãy nghĩ rằng *tất cả đều có thể*, tập trung nghĩ về Ma trận và giữ ý thức thường trực rằng mọi điều anh cảm nhận đều là ảo. *Chắc chắn* anh cần có đầu óc phiêu lưu một chút, và gạt đi cách suy nghĩ bình thường, cũ rích mà anh đã học trước đây.

Một câu chuyện minh họa chợt nảy ra trong đầu tôi, một chuyện tôi gặp cách đây không lâu.

Người đưa thư đưa cho bà một lá thư, mở ra, bà thấy điều mình tìm kiếm đã từ lâu.

Bà nội trợ ấy ngạc nhiên quá đỗi. Sau lưng bà, ti vi tiếp tục lải nhải về một ngàn lẻ một nỗi khổ đau của loài người, mà lại có vẻ khoái trá khi làm thế. Nhưng bà đã không nghe nữa.

Trùng hợp gì mà lạ thế nhỉ!... Mà bà có kể với ai nghe về chuyện này đâu?

Bà đã nghe loáng thoáng về cái máy này. Dĩ nhiên là không có nó thì cũng không sao, nhưng nếu có để xài thì... vui thích biết mấy. Hình ảnh cái máy cứ lớn vồn trong đầu bà mãi. Nhưng vấn đề là: mua ở đâu bây giờ. Bà chẳng biết địa chỉ để đi tìm. Khổ chưa!

Có thể là một kiểu quảng cáo nhắm vào khách hàng mục tiêu gì đó, bà có nghe người ta nói thế. Nhưng mà, gì mà trùng hợp đến mức ấy! Người đưa thư đưa tận hộp thư của bà, lá thư đề tên bà rõ ràng trên phong bì, bên trong có chi tiết về cái máy ấy. Sao người ta lại biết địa chỉ của bà chứ?

- Mọi thứ không từ trên trời rơi xuống được! – Lou nói. Cần phải có phương tiện để hiện thực hóa nó chứ.

- Tôi hiểu mà, nhưng chuyện này cũng ngộ thật chứ hả.

- Cũng như chuyện trong lúc thôi miên, cánh tay của thân chủ có thể bay lơ lửng ấy mà. Một người quan sát bên ngoài, một bác sĩ chẳng hạn, thì có thể thấy lạ, thậm chí cho là có bệnh gì ở đây nữa. Thật ra có gì bí ẩn đâu, cánh tay không bay, mà được giữ trong không trung bởi những lực của các cơ cân bằng lẫn nhau... Điều này hoàn toàn là sự thực, đồng thời thì cảm giác cánh tay nhẹ bồng mà thân chủ cảm thấy cũng hoàn toàn thực. Dù giải thích ra sao, mà lúc nào cũng có cách giải thích thôi, thì cánh tay cũng bay lơ lửng! Và điều gì thúc đẩy hiện tượng đó? Chỉ là những từ ngữ được chọn lọc cẩn thận và được nhà thôi miên nói ra đúng cách thôi, nói cách khác, chính là một Ý định.

- Hừm... đúng. Và nếu hỏi cách giải thích nào đúng hơn: lực cân bằng của các cơ hay là câu ám thị thôi miên? Xin thưa, cả hai đều đúng.

- Tất cả các hiện tượng tâm lý đều có nền tảng vật chất của nó...

- Và ngược lại!

- Đúng thế! Ví dụ, ngày nọ một người bạn của anh nhận được quyển sách mà anh tặng, anh ấy ngạc nhiên một cách hạnh phúc. Anh đã đóng vai phương tiện vật chất biến ước mơ của anh ấy thành hiện thực. Một lúc nào đó sẽ có ai khác làm cho anh điều tương tự...

- Đúng vậy, bạn tôi đã từng nghe radio giới thiệu về cuốn sách nhưng không tìm mua được trong các nhà sách. Còn về phía tôi, tôi tình cờ thấy nó và tự nhiên mua mà chả hiểu lắm tại sao lại mua... Rồi tự nhiên tôi nảy ra ý sẽ tặng anh ấy. Người ngoài nhìn vào thì chỉ nói là “chuyện tình cờ quá nhỉ”!

Tôi lại trầm ngâm. Vậy là chúng ta có thể làm bạn với sự tình cờ, bằng cách hỗ trợ cho nó. Từ xưa đến giờ tôi cho rằng mọi thứ thần kỳ đều có cơ chế của nó, cũng như những *mánh* của nhà ảo thuật. Thế thì hóa ra tôi đã đúng, nhưng không hoàn toàn chính xác như đã nghĩ trước đây.

Có nhiều người cho rằng nếu sau lưng có *mánh khéo*, có cơ chế gì đấy, vậy thì toàn cục thành ra chẳng có ý nghĩa gì cả - thế là họ cho là sự *thần kỳ thực sự* không tồn tại, hoặc ít ra họ cũng không thấy *những điều đó* là thần kỳ thực sự.

Thế thì cái gì mà chẳng có cơ chế của nó, tôi vừa hiểu thêm nhờ Lou. Những cử động co phức tạp của các cơ cánh tay, những giờ lao động miệt mài của nhà ảo thuật, những máy móc phức tạp mà ông ấy sử dụng để khiến người ta tin là ông thực sự cắt người bạn diễn xinh đẹp ra làm đôi; nhưng cũng còn có sự lạc quan và sự kiên trì khiến những dự án đi được đến cùng, sự chuyển biến thần diệu của cuộc trị liệu vào đúng lúc đúng chỗ thích hợp - giúp thân chủ khỏe lại, hay

Ý định được sử dụng chính xác để giải phóng cho ta một chỗ đậu xe.

Đúng vậy, *mánh khéo* hay cơ chế vẫn luôn luôn có, điều này chẳng khiến cho kết quả thần kỳ bị kém đi chút nào.

Với những người khẳng định cho rằng *sự thần kỳ thực sự* ng- hĩa là: tôi không làm gì cả và sung rơi thẳng vào miệng tôi, chỉ việc nhai, vậy thì kiểu thần kỳ ấy đúng là không hề có! Mà nếu có thì đời họ trở nên buồn chán biết chừng nào.

Còn nếu bạn tìm ra *cơ chế*, bạn biết, ý thức của bạn nắm được một hiểu biết mới có thể giúp hiện thực hóa những điều bạn ước mơ... Thế thì chẳng phải *sự thần kỳ* đã trở thành hiện thực hay sao!

Nãy giờ tự mình tôi lý luận say sưa... Tôi liếc qua Lou, có vẻ như anh cũng chìm trong những suy tư riêng.

Nhưng anh đã ngẩng lên, nói:

- Có bao giờ anh tự đặt cho mình câu hỏi kiểu như “làm thế nào mà người ta có thể treo chân đơn giản chỉ vì đi xuống cầu thang quá nhanh”

không?

- Không, – tôi trả lời mà không đoán được câu chuyện sẽ dẫn đến đâu.

- Vậy thì, cẩn thận đấy! Hệ quả tự nhiên của biết sống trong toàn thức hơn trước sẽ là nhạy hơn trước. Anh không được nghĩ bậy bạ như trước kia nữa...

- Anh muốn nói là Cuộc đời rất có thể sẽ cho tôi câu trả lời ngay cho câu hỏi đó, bằng cách cho tôi tụt chân ngay?

- Chính xác! Những câu hỏi có khả năng kích hoạt rất sâu xa. Nên dùng chúng cho những mục tiêu tích cực: *Làm sao mà người ta có thể kiếm ra nhiều tiền trong thời gian ngắn như vậy nhỉ?... Anh hiểu không?*

- À, hiểu rồi! – Tôi cười to, xác nhận.

- Một ngày kia, tôi đang chạy xe thì thấy một bà ngoại lạng lách trong dòng xe cứ như thể bà đang chơi game vậy! Chỉ trong một tích tắc, rất ngắn thôi, tôi tự nghĩ: *Bà ấy sẽ đâm trúng ai đó thôi, không thể khác được! Ai là người thiếu may mắn ấy nhỉ?... Thế là, câu trả lời đến lập tức luôn!*

- Kể tiếp đi, – tôi nóng ruột kêu lên.

- Mà tôi đã lái xe mình vào giữa hai cái xe khác để tự bảo vệ bản thân mình rồi. Anh phải tận mắt thấy thì mới hay: dòng xe tự nhiên tách ra hai bên, dành chỗ cho bà ấy tông thẳng vào xe tôi! Chưa tới hai giây sau ý nghĩ kia của tôi! Lúc đó tôi sốc luôn!... Phải kỳ những ý nghĩ tiêu cực như dịch hạch, chúng được thực hiện rất nhanh chảnh khác gì những ý nghĩ tốt!

Lou White có vẻ vẫn còn bức bối vì câu chuyện ấy, dù có vẻ nó xảy ra đã lâu rồi, điều này làm tôi không nhìn được cười. Rồi anh nhanh chóng bình thường trở lại.

Tôi nói lên ý mình:

- Nhưng ta cũng có thể sử dụng những ý nghĩ tiêu cực nếu khéo léo, – tôi nghĩ thế. Như nhân viên nôn nóng muốn về nhà và tự hỏi thành tiếng rằng không biết hôm nay có xong việc lúc năm giờ được không nhỉ... Người đồng nghiệp bàn ra rằng còn phải xem hôm nay khách hàng nhiều hay ít.

Anh ta trả lời rằng chắc ít khách thôi, sẽ được về sớm mà. Người kia lại dập: Đừng mơ! Thế là anh ta bắt đầu sợ rằng khách sẽ đến đông...

- Sợ khách đến lại khiến khách đến, đúng vậy, – Lou White kết luận. Ngược ngạo, nhưng đó cũng là sự tạo tác có hiệu quả, *tạo tác âm bản*.

- Vậy nói cho cùng, tất cả đều tùy thuộc cách chúng ta suy nghĩ.

- Dĩ nhiên. Vào *não trạng* của chúng ta, *mindset*, anh biết từ đó không? Đó chính là điều quyết định.

- Hừm... vậy là chúng ta điều khiển đời mình. Ta là người cầm lái.

- Vậy đó, – Lou xác nhận, nhưng nói thế thì đừng cho rằng anh cũng chính là người thổi gió vào những cánh buồm luôn nhé! Ai làm thế thì hết hơi nhanh thôi, và thuyền sẽ chẳng đến được đâu cả.

- Tôi hiểu rồi. Ta chọn hướng cho đời mình, như anh đã từng dạy tôi, chỉ những mục tiêu lớn thôi, rồi sau đó là khéo léo sử dụng chiều gió.

- Vì Cuộc đời hiểu biết nhiều hơn chúng ta. Mà nè, nhìn kia!

Jonathan và Elean ở lì trong phòng khách sạn suốt cả ngày, một phần là nghỉ ngơi sau sự căng thẳng của hôm qua, một phần là cả hai đều dự cảm cần phải chuẩn bị cho tương lai, phải nạp đầy năng lượng bằng sự nghỉ ngơi. Tuy không nói ra với nhau nhưng rành rành là họ hiểu nhau và đều cảm thấy điều đó.

Hơn nữa, sáng đó trời mưa, và chiều thì ấm áp lại, điều đó ru ngủ họ. Jonathan đã để bức tranh ngay trước giường ngủ. Thực sự là nó rất đẹp. Elean ngủ cạnh anh. Anh hết ngắm cô rồi lại ngắm bức tranh... Trong mắt người tình có Tây Thi.

Khoảng thời gian ở giữa những bước ngoặt này làm anh nhớ đến một câu của André Gide: *Hãy chuẩn bị đón mọi điều, nhưng chỉ say đắm những gì đến với anh. Chỉ muốn những gì mình có. Từng giây phút, hãy hiểu rằng anh có thể có trọn vẹn Thượng đế. Chúc cho điều anh mong muốn là Tình yêu, và những gì anh có cũng là tình yêu.*

Từ Lou White tỏa ra sự hài lòng. Anh quan sát một điều gì đó ngay phía trước chúng tôi. Tôi cũng nhìn theo hướng đó. Ở đó chỉ có một chàng trai trông bề ngoài thật tầm thường. Chúng tôi đang tiến gần lại anh.

Và lúc đó những gì tôi nhìn thấy đảo lộn. Mọi thứ trở nên đen ngòm, tôi chỉ còn nhìn thấy những vệt sáng có màu không ổn định. Tôi kêu lên một tiếng nghèn nghẹt; Lou chớp lấy cánh tay tôi.

- Ổn cả thôi mà, – anh nói với giọng cứng cỏi đến nỗi tôi yên tâm đôi chút. Cố định ánh nhìn của anh đi, nhìn thẳng trước mặt. Giờ thì anh thấy sao?

- Xanh lè, – tôi đáp. Hơi thoáng các sắc cầu vồng... Tôi từng thấy cảnh này ở đâu rồi.

- Hình dạng ra sao?

- Phù... tôi không biết nữa.

- Nhắm mắt lại đi, anh sẽ nhìn rõ hơn!

Tôi tuân theo mệnh lệnh kỳ cục đó, có thể nói là một cách mù quáng. Và đột nhiên quang cảnh hiện rõ trước mắt tôi. Ôi chao là đẹp! Người, cây cối, những hình dạng lung linh ánh sáng như phát điện.

- Từ từ thôi, – Lou khuyên tôi. Anh có thời gian mà. Như hồi nãy chúng ta đã nói đó, hãy để tâm hồn anh lướt trên ngọn sóng. Thậm chí anh có thể bay lên trên thời gian...

- Phía trên thời gian à? Tôi làm thế nào được?

- Cứ bay thôi. Đẩy một cú mạnh vào và vọt ra bên ngoài thời gian... Nó sẽ dừng lại đối với anh.

Tôi làm như Lou bảo. Cảm giác như một cú đạp chân vào đáy bể bơi, nhưng thay vì chỉ ngoi lên đến mặt nước sau cú đạp ấy thì tôi bay vọt hẳn lên bên trên, hết như anh đã mô tả.

Tôi trôi lơ lửng, dễ chịu, nhưng không thể nói là lúc này dòng chảy thời gian có bị tác động gì hay không. Tôi nói với Lou suy nghĩ đó.

- Anh không động gì đến *dòng chảy* thời gian, – anh giải thích cho tôi, mà là anh nhốt tận gốc nó, hai điều này không giống nhau đâu. Bây giờ anh có thể chơi với thời gian, cho nó tiến tới hay lùi lại, hay đứng tại chỗ như anh đang làm bây giờ đây.

- Vậy là ta có thể tới nhanh à, như vậy có thể di chuyển nhanh hơn?

- Ta có thể có cảm giác mất ít thời gian hơn, đúng. Điều kỳ lạ là nếu anh luyện tập nhiều, anh sẽ nhận ra là, đôi khi... hành trình trở nên *thực sự* ngắn hơn.

- Nghĩa là sao? – Tôi hỏi, rất thú vị. Tôi sẽ đến đích nhanh hơn.

- Hừm, có thể nói vậy, Lou khẳng định. Lạ, đúng không?... Và như thế anh sẽ có đầy thời gian để làm điều anh cần làm.

- Hơi giống khi ta đang yêu và không còn thấy thời gian trôi qua nữa?

- Đúng, khi đó ta thấy ngày tháng sao trôi quá nhanh; cũng đôi khi ta thấy thời gian dừng lại. Nào, quay lại màu xanh!... Anh nhìn những gì toát ánh xanh! OK?

Tôi lại tập trung vào dáng người trước mắt mình.Ồ! Bây giờ trông hình thù đó đã rõ ra là dáng người rồi! Một chàng trai... hình như chính là người mà tôi đã nhìn thấy trước lúc nhắm mắt lại, chắc vậy.

Tôi có đang tưởng tượng ra tất cả những điều này không vậy? Một vệt xanh khác thu hút ánh nhìn của tôi - ừ - nếu có thể gọi là ánh nhìn...

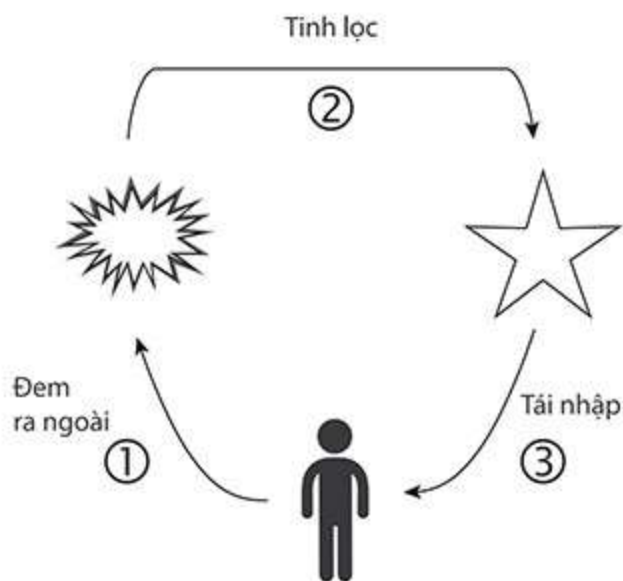
Rồi, tôi nhớ ra cảnh này mình từng thấy ở đâu rồi: lần đầu tiên, cùng với Lou, khi anh đã đẩy tôi. Lần ấy tôi đã nhìn thấy một cánh rừng, đầy ánh sáng. Nhưng hôm nay, mọi thứ rõ nét hơn nhiều.

- Tập trung vào anh chàng ấy, làm ơn, – Lou nhắc.

- Tôi nhìn thấy, – tôi khẳng định, dán sự chú ý của mình vào anh này.

- Tốt lắm. Hãy gửi đến anh chàng ấy một tia suy nghĩ ra-đa, thấu tận điều ẩn chứa bên trong khiến anh chàng mất cân bằng.

- Làm sao anh biết anh ấy có điều gì đó mất cân bằng?
- Nhìn là thấy mà! – Lou nói như thế điều này rõ mồn một. Anh cũng sẽ học được cách nhận ra. Trước khi đến ngày đó thì bây giờ cứ gửi ý nghĩ anh như tôi nói nào. Đưa vào đó một câu hỏi. Nó sẽ trở lại với anh mang theo một hình ảnh và vị trí của điều anh tìm.
- Điều đó có thể bên ngoài anh ấy không?
- Là sao?
- Tôi có cảm giác là thứ đó ở bên ngoài anh ấy...
- Ừ, rất có thể. Tâm hồn chúng ta rộng lớn hơn cơ thể của chúng ta nhiều mà. Nói cho đúng thì cơ thể chỉ là một mảnh của ta thôi.
- Vậy thì, tôi thấy một thứ màu lục lam, thêm nâu bần bần, phía trước anh ấy, ngang tầm những lá phổi...
- Được... Vậy đến nói với anh ấy đi!
- Sao, cái gì? – Tôi ngạc nhiên kêu lên.
- Chứ gì nữa? Anh sẽ không để mặc anh chàng ấy với cái thứ đó chứ hả? Chàng Lou White này có những sáng kiến thật là!!!
- Hê, không lẽ tôi nói: Chào anh, anh có hai đám mây màu nâu bần trôi lơ lửng trước phổi của anh, anh có muốn chúng ta làm gì tụi nó không?
- Ừ thì anh không thể nói như vậy thật... Anh nên nhớ thông thường việc này được thực hiện theo ba bước. Đầu tiên, lôi vấn đề ra. Chuyện này thì xong rồi. Sau đó là thanh lọc nó, lấy nó đi hay lau chùi nó, tùy trường hợp. Và dĩ nhiên sau đó bước ba là gắn nó trở lại, xoa xoa vài cái.
- Ôi xem nào...

Tôi không thấy dễ chịu với kiểu phiêu lưu này tí nào. Tôi chưa bao giờ làm điều gì đại loại như thế này mà. Lou đã đưa tôi đến chỗ làm không biết bao nhiêu điều, nhưng mà tự tôi bước ra làm sao... Tôi có phải là nhà trị liệu đầu cơ chứ!

- Yên tâm đi, – Lou cất tiếng trả lời cho những suy nghĩ của tôi. Nếu anh chàng đó không rung động với tần số này thì tôi đã không phó thác chàng ta vào tay anh. Anh không trị liệu cho ai hết. Nhưng hai anh giống nhau. Anh biết đó, với Core Gem, chúng ta không dùng một kỹ thuật dẫn dắt người khác, mà là dùng một mức độ toàn thức. Anh càng *cao* thì những người được tiếp xúc với anh càng được điều hòa trở lại. Đó không phải là phép thuật gì, mà là một rung động mà anh đóng vai trò truyền động thôi.

- Và tôi đoán là anh sẽ không bảo tôi làm nếu anh không cảm thấy tôi đủ khả năng, phải không?... – Tôi thì thầm, đã đoán được ý Lou.

Lou White thậm chí không thềm nói thêm nữa. Tôi quay lại nhìn anh: anh tỏa sáng, thật đấy! Tôi chưa bao giờ nhìn thấy điều đó! Tôi từng sờ đến nỗi không thể rời mắt khỏi anh. Ánh sáng của anh màu hổ phách vàng óng, thật sáng. Ánh sáng tỏa ra theo từng nhịp như nhịp tim đập, rộng đến hai mét quanh anh. Dáng anh trông cũng to lớn hơn ngày thường... Một khối xanh da trời phồng lên phía sau gáy anh. Tôi cảm thấy ánh sáng này là dành

cho anh chàng trai trẻ kia. Điều này làm tôi an lòng, Lou không để tôi một mình làm chuyện kia đâu.

Lou bắt đầu giải thích:

- Nếu hai bên đã có kết nối - và anh sẽ rung đồng nhịp với anh ấy để điều đó xảy ra - vậy thì anh sẽ tập trung Ý định của mình trên toàn thức của người kia. Anh cần đưa Ý định đó đến gặp gỡ toàn thức của anh ấy, kéo nó ra khỏi cái hố mà nó đang mắc kẹt... Trong trạng thái rung động nhập thần lúc này, anh thực sự phải *nâng* anh ấy lên, kết nối với bên trên. Anh hiểu không?

- Tôi hiểu những từ ngữ, nhưng không biết làm sao làm cho được nữa, tôi thú nhận một cách thảm hại.

- Hãy đồng bộ với đối phương, những điều còn lại sẽ tự đến. Anh sẽ biết phải làm gì. Rồi thì đến lúc kết thúc anh cũng yên tâm đi, không phải gọi đối phương trở lại hay gì gì đâu, vì họ không hề đi đâu cả! Không cần *kéo lên* hay *lôi ra* khỏi trạng thái thôi miên: anh chỉ cần đặt lại vào cuộc đời thật - hiện thực hóa - câu trả lời cho vấn đề hay trạng thái toàn thức cần thiết đã đạt được.

- Dễ ghê chưa! – Tôi trả lời giọng lo âu.

- Dễ mà, – Lou khẳng định không hề nao núng. Đôi khi, phải đưa Ánh sáng vào bên trong, thật sâu, để chiếu sáng toàn cục. Nhưng anh làm gì thì cũng sẽ rất tốt, tôi có lòng tin ở anh.

Tôi nhìn xem anh có đùa không, nhưng anh không có vẻ gì là đùa cả...

Thôi được, tôi chưa bao giờ có thói quen lùi bước, hôm nay tôi sẽ không bắt đầu lùi chứ nhỉ! Tôi hít hai hơi thật sâu và tiến tới. Ngay lúc đó, những hình ảnh kỳ lạ biến mất, mọi thứ trông bình thường trở lại. Điều này làm tôi thấy nhẹ hẫng, và cuối cùng tôi đã có tự tin.

Chàng trai quay lại phía tôi khi tôi còn cách vài mét. Anh cảm thấy có tôi đến gần, tôi nghĩ vậy.

Trời nóng lên thấy rõ, hay là do tôi hồi hộp quá không rõ nữa. Không gian nóng như giữa mùa hè. Tôi tháo áo khoác ra vắt lên vai. Một điều

piano xưa vang lên trong đầu tôi: *Bên phần đường nắng chiếu rạng rỡ.*

- Chào, – tôi nhún nhảy theo điệu nhạc, cất lời chào anh chàng.

- Xin chào, – anh trả lời, giọng hơi nghi ngại.

- Tôi không muốn phiền anh... Chỉ là khi đến gần anh, tôi nghĩ mình nhìn thấy có cái gì đó kỳ kỳ ở đây.

Tôi chỉ vào khoảng không phía trước ngực anh. Trong một giây, tôi thực sự tin là anh chàng sẽ tổng cổ tôi đi. Vậy mà không!

- Đạo này tôi không khỏe lắm, vừa nói anh vừa ho, như thể muốn chứng minh với tôi điều vừa nói.

- Tôi biết. Vậy chứ nó màu gì, nếu anh nhắm mắt lại để nhìn nó?

Tôi thử làm một cú theo kiểu Lou White. Câu nói làm anh chàng trẻ mỉm cười, nhưng cũng nhắm mắt lại vài giây.

- Màu nâu, – anh nói và mở mắt ra.

Y như tôi đã thấy! Thế cơ đấy!... Tôi hài lòng quá là đã không nói ra điều này trước, vì thế này thì tôi có bằng chứng là mình không hoang tưởng. Được, còn bây giờ thì làm gì nữa đây?

- Ồ, tôi không biết đâu, – chàng trai trả lời.

Tôi tròn mắt nhìn anh chàng. Bộ tôi đã nói thành lời mấy điều vừa rồi à? Tôi nghĩ là không mà! Nhanh, tôi liền lấy lại tư thế đường hoàng.

- Không có ai giúp mình tốt bằng chính mình, tôi bắt đầu nói mà không biết mình đang dẫn dắt đến đâu. Thiếu sự giáo dục thích hợp hoặc những niềm tin cần thiết, có thể là những năng khiếu không được khai thác hoặc những khả năng phi thường mà không được kiểm soát tốt có thể gây ra những triệu chứng như vậy đấy.

Nhưng tôi đang nói gì thế này? Tôi có vẻ như một người biết rất rõ điều mình nói, ấy vậy mà thực ra tôi đang ứng biến!

- Đó là vấn đề của những người đột biến đang chấp chững học việc, – tôi đùa.

Ồ là la! Đầu óc tôi nhảy loạn xạ lên. Tôi trò chuyện một cách nhịp nhàng, đồng bộ với nhịp thở của người trước mặt, và cứ mỗi khi thở ra tôi thấy mình lại nói một câu mới...

Nói cho cùng, tôi tự nghĩ, anh chàng có vẻ không cự lại tôi, cũng chưa đuổi tôi đi, và toàn cục trông có vẻ cũng chẵn chu.

Tiếp đi nhỉ?

- Chúng ta làm một chuyện nhé? – Tôi đề nghị. Hai giây thôi...

- Hai giây thì được.

Chàng trai ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Tôi lặng người.

- OK, tôi nói bằng một giọng tự tin, có hai việc cần làm. Thứ đó đã không ở đây nếu như cơ địa anh không thuận lợi cho nó. Chúng ta sẽ phải sửa việc đó. Nhưng trước tiên, cần phải lau chùi cái màu nâu đi đã...

Chàng trai gật đầu trong im lặng.

- Sao nó lại treo ở đó được nhỉ? – Tôi nói giọng ra vẻ ngạc nhiên. Nó có dây nối gì với anh chẳng?... hay đại loại như vậy?

- Hừm... tôi không thấy gì... nhưng tôi thấy nó hút tôi... kiểu như nam châm ấy. Nó không tới gần, nhưng nó cũng không đi.

- OK... thế nếu anh đẩy nó để hai đám mây ấy xa anh ra? Sẽ ra sao nhỉ?

- Tôi đẩy bằng tay được không?

- Dĩ nhiên!

Chàng trai thực sự đưa tay ra phía trước ngực mình, như thể để chụp lấy hai đám mây màu nâu trước ngực. Có thể thấy dường như anh thành công chọc tay vào giữa hai đám mây, tựa như một người đang cố gắng mở rộng hai cánh cửa thang máy bị kẹt. Cố gắng khiến anh nhăn nhó cả mặt mày.

Trông có vẻ như anh tách được chúng ra. Bằng một cử chỉ dứt khoát, anh đẩy hai đám mây ra xa mình.

- Ô, lạ quá! – Anh kêu lên.

- Gì thế? – Tôi lo âu hỏi.

- Có thể nói là làm vậy khiến một cái gì đó trong ngực tôi được rút đi... tôi không nhìn thấy gì, nhưng tôi cảm thấy. Nó đang lên đây này.

- Tốt lắm, cứ tiếp tục đi.

- Tôi nghĩ chắc tôi nôn ra mất!

Tôi lập tức mở mắt ra - ô kìa, này giờ tôi nhắm mắt từ hồi nào thế nhỉ - nhìn anh ấy. Mặt anh chàng trắng bệch, anh nuốt nước bọt liên tục, có vẻ dấu hiệu không tốt...

Tôi động viên:

- Bình thường thôi, phải để cho nó ra! Đừng thắt chặt cổ họng lại nữa - mở rộng ra, hít thở.

Anh chàng há miệng thở như con cá ngáp. Đột nhiên anh cầm lấy cái gì đó như từ miệng trào ra, như thể một con rắn to, và anh lắc đầu thật mạnh. Rồi anh quăng cái vật đó đi thật xa. Giờ anh có vẻ nhẹ nhõm. Anh còn vung vẩy hai tay ra hai bên, như thể hất đi những gì dơ nhớp còn dính lại.

- Đi hết chưa? – Tôi hỏi một cách thận trọng.

- Rồi, – anh vừa trả lời vừa nghiêng răng.

- Bây giờ phải làm sao cho nó không trở lại nữa. Anh cũng không thể nghiêng răng nghiêng lợi như thế cả đời.

Anh lắc đầu thật mạnh.

- Vậy chúng ta tiếp tục nhé. Anh biết không, Toàn thức hiện diện ở khắp mọi nơi. Những nhà khoa học thường không cho là những giống vật và cây cỏ là có ý thức... Quan sát thế mà cũng gọi là quan sát. Có lẽ họ cho rằng tình yêu của voi mẹ với voi con chỉ đơn thuần là kết quả tương tác của các chất dẫn truyền thần kinh mà thôi... Tóm lại, tôi thì tôi cho rằng không chỉ có bản năng, mà còn có *nhều hơn* thế. Một ngày kia, tôi thấy một con kiến sen đầm - anh biết đó, loại côn trùng màu đỏ và đen, đôi khi đi dạo cả một cặp ấy mà. Hôm đó tôi thấy con kiến bò vòng tránh một con mèo trên sân. Sau khi đã đi qua khoảng ba chục xentimét rồi, nó còn quay lại, ngẩng con mèo với vẻ tò mò, rồi đi lại gần nhìn cho rõ hơn. Tôi ngắm nó: nó đi dạo

vòng quanh con mèo một lúc rõ lâu. Rõ ràng tôi nói với anh là nó tò mò mà! Vậy thì nếu kiến chỉ có bản năng thôi, chuyện tò mò về một con mèo to như thế có liên quan gì đến bản năng đây? Con kiến, cây keo châu Phi, con lươn, những tinh thể, theo tôi, tất cả đều có ý thức, đều dự phần vào toàn thức.

Ở rìa mi mắt đang khép của chàng trai bắt đầu long lanh nước mắt. Tôi biết dấu hiệu này, trong trạng thái thôi miên thì tôi cũng vậy.

Tôi vẫn chưa hiểu mình kể lể những điều đó có tác dụng gì, nhưng có vẻ nó có đem lại hiệu quả. Vậy thì...

- Những tế bào của chúng ta liên lạc với nhau với một tốc độ mà Internet còn lâu mới sánh được, và nếu phóng chúng lên bằng kích thước của chúng ta thì đoạn đường tín hiệu phải đi dài hơn chu vi trái đất nhiều. Và chúng đã làm được thế từ thuở hồng hoang... như những con vi khuẩn cũng biết làm điều đó. Cả một thế giới dù vô hình nhưng lại tạo nên chúng ta. Anh có biết, khi loài vi khuẩn đầu tiên hiện diện trên Trái đất bắt đầu trở nên quá đông và gây ô nhiễm tất cả, chúng liền bị đột biến không? Những con đột biến bắt đầu sản xuất ra một chất độc với chính chúng: khí ô xy. Và nếu khí này cứ tăng mãi thì chúng sẽ chết sạch... Khi đó, một loài vi khuẩn thứ hai xuất hiện, sống bằng ô xy và tiêu thụ chất thải của loài thứ nhất. Đó là hệ thống hòa hợp những tác nhân đối lập đầu tiên.

Đến đây thì tôi bắt đầu nhận ra mình đang dẫn câu chuyện đến đâu!

- Thông tin thu hút Thông tin. Các loại tỉ lệ được giữ rất hoàn hảo, mọi thứ tiến triển nhanh: một số vi khuẩn di chuyển và khám phá thế giới, nhóm khác chuyên tập trung những chất thải không tái chế được, như chất vôi, thành những ống vôi hóa thật to, trong đó lại có những loài khác, những tế bào khác có thể sống được. Hệ thống tự sắp xếp... Anh có biết những ống vôi ấy là gì không?

Anh chàng lắc đầu tỏ ý không biết.

- Xương đấy! Những bộ xương mà trên đó bắt đầu phát triển những sinh vật bậc cao, những siêu sinh vật như chúng ta!... Bây giờ, anh thử ngẫm

nghĩ về việc nhỏ bé này xem: nếu đã không có loài vi khuẩn đột biến có khả năng sống bằng thứ chất độc ô xy thì sao?...

Tôi để khoảng lặng cả một phút.

- Không cần phải có hàng thiên niên kỷ để thích ứng. Nếu đã có bước trung gian giữa khi và người, những dấu chỉ hóa thạch phải cho ta thấy hàng trăm hay hàng ngàn loài trung gian như thế... nhưng thực tế không có. Không có gì cả!... Và đó không phải chuyện có một mắt xích bị thiếu đâu.

Anh chàng thở mạnh hơn, mày chau lại. Đầu anh thỉnh thoảng có những cú giật nhỏ qua trái, qua phải.

- Những cây keo châu Phi trong lúc này đây đang tiến hóa đấy, – tôi tiếp tục. Chúng ta có thể tin rằng toàn bộ Tạo vật đều có khả năng đó... Thay đổi. Điều chỉnh cấu trúc năng lượng của chính mình. Đổi ngôi sao mà mình hướng về... thay đổi *cái khuôn* đã đúc ra hình hài con người của anh.

Tôi thầm nghĩ rằng nếu làm thế thì cũng bằng chạm vào tác động đến nền tảng của mọi vấn đề. Tôi đang nói những điều mà chính tôi chưa từng bao giờ trải nghiệm.

Mình đang gạt chính mình đấy, thực ra mình đang làm công cuộc tiến hóa này, ngay lúc này! Giọng nói trong đầu tôi cất lên. Và điều này là đúng, bây giờ tôi đã nhận ra.

Lou thánh thật chứ! Vậy thì ra đó là lý do anh bắt tôi phải dẫn dắt anh chàng này: cùng lúc với dẫn dắt anh ấy, tôi đang thay đổi chính mình!

Ý nghĩ ấy làm tôi rơi ngay vào trạng thái biến đổi. Tôi cảm thấy điều đó vì hơi thở của tôi lập tức thay đổi, hơi đuối, và mắt tôi cũng ứa lệ.

- Và thay đổi có thể tạm thời, – tôi trấn an anh chàng. Cây keo châu Phi thay đổi thành phần nhựa cây của mình khi bị một con hươu cao cổ gặm... Đừng nói với tôi là “đó chỉ là tương tác của các chất dẫn truyền thần kinh”, thần kinh gì trong một cái cây chứ! Còn nữa nhé, nó còn biết báo động cho các cây khác xung quanh, cùng thay đổi nhựa của mình, thành một vị rất ghê gớm, thành ra hươu cao cổ không thể ăn nổi nữa! Anh có tin được điều

đó không?... Khi con hươu đi rồi, nhựa của chúng lại trở lại thành phần lúc ban đầu.

Anh chàng trẻ mỉm cười. Tôi tin là anh ấy cũng vừa hiểu ra tôi muốn dẫn câu chuyện đến đâu. Anh có thể biến đổi thành phần năng lượng của mình, khiến cho nó *không nuôi* những thứ ký sinh kia nữa.

Có thể đó sẽ là một đột biến, một tiến hóa mà chính anh không thể ngờ?

- Đối với chúng ta, – tôi nói tiếp, vợ cả tôi vào chung với anh ấy, đó sẽ là một thay đổi mà từ nay ta sẽ luôn biết sử dụng... Một sự tiến hóa... Một bước siêu việt.

Cổ họng tôi se lại vì cảm xúc.

- Sao, tiến tới nhé? – Tôi nghĩ.

- Tiến tới đi, – anh ấy trả lời thành tiếng.

- OK, vậy thì... chỉ cần... hình dung toàn bộ năng lượng quanh anh... màu gì... ở đâu?... Ở khắp nơi?... Bên trong... Xung quanh... Anh ấy mở rộng tay ra bằng cử chỉ giống như khi đẩy xa các đám mây, rồi giữ tư thế đó, hai tay dang rộng.

Đầu anh gục xuống ngực. Trông như chúa Jesus, tôi nghĩ.

Tôi cũng nhắm mắt lại để không bị tầm nhìn thông thường phiền nhiễu. Ánh sáng của tôi... chẳng thấy đâu cả! Tôi không thấy có gì quanh mình.

- Chỉ cần anh đưa mình trở lại trạng thái hòa hợp, – chàng trai giải thích.

Hai cánh tay anh múa tròn quanh anh, như thể anh theo dòng xoáy năng lượng của chính mình. Tôi không dám làm như anh.

Vậy là vai trò giữa chúng tôi đảo ngược. Bây giờ anh lại dẫn dắt tôi...

Bỏ đi sự ngại ngùng, tôi để cho cảm giác dẫn mình đi. Tầm nhìn bên trong của tôi sáng hẳn ra. Tôi thở dễ dàng hơn. Có điều gì đó cũng được đẩy xa khỏi tôi.

* * *

Những người qua đường dường như chẳng thấy điệu vũ của hai người đàn ông chúng tôi. Họ vòng tránh chúng tôi một cách đơn giản. Lou White thì đã biến mất.

Bầu trời lúc nào cũng xám như thế, bất chấp ngày càng oi nồng. Tim hai người chúng tôi đập mạnh, cảm thấy cả nhịp đập thành thịch ở thái dương.

Chàng công chức hạng xoàng đã quyết định xin nghỉ buổi chiều. Thời tiết oi ả chuẩn bị đông, và anh không chịu nổi khép kín mình trong văn phòng ngột ngạt nữa. Rời chỗ làm, anh dạo bước, không mục tiêu, đầu tràn ngập những suy nghĩ đủ loại. Không biết chuyện gì đã xảy ra mà bây giờ, anh trở thành một thứ *bọt biển thấm suy nghĩ*, anh giữ lại trong đầu mọi thứ mình nhìn thấy, nghe thấy, thật nhiều, thật nhiều... Và bây giờ chúng quay cuồng trong đầu anh, đến nỗi anh phát buồn nôn!

Anh thả bước bên vệ đường, tìm một chút không khí trong lành để thở. Chợt anh nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, mặc áo khoác đi mưa màu vàng, đứng bán hạt dẻ. Ăn mặc đến là buồn cười, anh nghĩ, không nhận thấy bước chân mình đang hướng về phía đó. Chỉ đến khi người đàn ông ấy nhìn sững anh với đôi mắt màu xanh xám thì anh mới ngớ ra, không biết mình đã tiến đến để làm gì.

- Chào ông, – người đàn ông mặc áo mưa vàng lên tiếng. Tôi phục vụ gì cho ông?

- Ồ... chàng công chức lúng búng, đầu óc đột nhiên tản mát không tập trung được. Bán cho tôi một phần vậy...

Người đàn ông đổ đầy tràn hạt dẻ nóng hổi vào một hộp hình nón làm bằng giấy báo. Làm sao ăn được hạt dẻ nóng trong tiết trời oi như thế này được bây giờ?... Anh lục khắp các túi tìm tiền lẻ. Không có. Ví đâu rồi?... Cũng không có nốt. Quỷ thần ơi! Sao anh lại ra đường mà không đem theo tiền được nhỉ, không thể nào! Có một cảm giác kỳ lạ, dường như anh đã sống qua cảnh này rồi. Chắc hẳn là trong một cơn ác mộng, anh nghĩ trong một ánh chớp vô thức.

Anh ấp úng nói, đỏ cả mặt lên vì bối rối:

- Nay ông, tôi vừa nhận ra là... là tôi...

- Thôi thì tôi trao đổi với ông được mà, – người đàn ông đề nghị mà không để anh nói hết câu.

- Đổi, đổi lấy gì bây giờ?

Nhưng chuyện gì xảy ra thế này? Anh thấy mình đang chấp nhận làm chẳng biết chuyện gì đây nữa, để đổi lấy một gói hạt dẻ nóng mà chắc anh cũng sẽ chẳng ăn!

Người đàn ông với chiếc áo mưa kỳ lạ hất hàm chỉ cho anh một thứ.

Một hình xoắn ốc! Thế giới bay lên, cuốn theo một vòng xoáy không có hồi kết. Ngập tràn không trung một điệu nhạc xưa cổ như tiếng trống các bộ tộc, hết như rung động tôi từng biết trong giấc mơ chung với Elean và Jonathan thuở trước.

Còn tôi, từ tôi tỏa ra những cánh tay ánh sáng khổng lồ, quay như những nhánh của một thiên hà. Tôi ở giữa, cố định, và từ tôi toát ra một sức hút không thể cưỡng lại. Nó hút tất tần tật mọi thứ xung quanh.

Và rồi, nó tiến dần đến. Một vệt sáng xanh nhạt, lập lòe, tương tự như ánh sáng lúc đầu của anh chàng mà Lou White đã phó thác cho tôi.

Vì sao những vệt xanh này lại hiếm gặp đến thế nhỉ? Chắc chắn là họ có tồn tại, nhưng không phải nơi nào cũng có, lúc nào cũng gặp. Và, có thể nói là họ thu hút lẫn nhau... “Những người có cùng tâm hồn cảm nhận được nhau, nhận ra nhau”, Lou từng nói với tôi. Có phải câu đó là anh nói về chính điều này không?

Hình dạng đó tiến gần. Tôi không biết tại sao nhưng tôi biết rằng đó là một người đàn ông - chẳng hên tí nào - tôi tự nói với mình bằng giọng đùa giỡn.

Và rồi điều đó xảy ra đúng một cú: những cánh tay ánh sáng của *thiên-hà-tôi* chọt hợp nhất với anh chàng bên cạnh tôi, rồi vươn ra bắt lấy ánh sáng xanh mới xuất hiện. Đúng là chúng tôi túm lấy anh chàng. Ngay lập tức, tôi không kịp có thời gian để thấy chuyện đó xảy ra như thế nào, vệt sáng xanh này đã cấu trúc lại, trở thành một thiên hà tuyệt đẹp, tương tự như hai chúng tôi.

Điệu vũ dần dần tăng tốc để kết hợp chúng tôi hơn nữa, cho tới tận lúc chúng tôi như hòa thành một thể, chỉ còn là một vòng xoáy khổng lồ. Ánh sáng từ tôi cũng như từ hai người kia trộn lẫn với ánh sáng của cuộn xoáy,

và tâm xoáy cứ rộng mãi ra dưới mắt chúng tôi. Vách cuộn xoáy lảng mịt như thành một đường hầm không nhìn thấy đáy. Tôi nghĩ đến một lỗ đen.

Sức hút lúc này lớn đến khó tin...

Phía trên chúng tôi hiện ra một loại sao chổi, lại cũng màu xanh nhạt. Tôi nhận ra *trái cầu ý nghĩ* mà Lou đã tung lên. Nhưng Lou White đang ở đâu? Tôi không có thời gian tìm anh. Trái cầu ý nghĩ chuyển dạng ở giữa vòng xoáy của chúng tôi, trở thành một dáng người.

Giấc mơ của Loài người, giọng tôi cất lên trong tâm trí mình, không giải thích gì thêm. Tôi chỉ hiểu là điều đó tượng trưng cho tôi, cũng như cho hai người đàn ông bên cạnh tôi. Hình bóng đó là biểu tượng - cụ thể hóa - của sự hợp nhất những gì là hoàn hảo, là lý tưởng.

Tôi phát hiện ra ở đó có cả Jewell, có một Lehya khác và một Elean đã chuyển biến. Cả một Thế giới mới đã sống trong biểu tượng đó...

Và rồi, Jack bay đến, huy hoàng. Nó không còn là một con quạ nữa, cũng không còn là sinh vật lông vũ. Gọi nó là một thiên thần cũng được, mà nó cũng không phải vậy.

- Là Hồn Thiên nhiên, – giọng nói thì thảo với tôi. Nó sẽ giúp các anh thực hiện những gì các anh cần thực hiện.

- Nhưng thực ra thì chúng tôi cần làm gì? – Tôi nghĩ.

- Nhìn kìa.

Một cái rương gỗ vừa xuất hiện, như rương kho báu, đang đóng. Không suy nghĩ gì hết, chúng tôi mở nó ra. Những làn sóng Tư tưởng ào ạt ủa ra. Còn hơn cả những tư tưởng... những nền tảng của Thế giới của chúng ta!

Chúng tôi phát ra mong muốn được thấy những Tư tưởng hệ trọng bậc nhất - những gì đã cấu trúc nên Tất cả. Làn sóng chia tách ngay thành hàng ngàn tia thanh thoát, rồi chúng quán quít lại cùng nhau ngay như thể bị hút vào nhau. Chúng tôi lặng ngấm hiện tượng kỳ bí ấy.

- Tôi ước rằng những Tư tưởng đã lỗi thời, hạn chế hay thô thiển sẽ được đánh dấu bởi một viên đá màu tối, – tôi thốt lên, như một lời cầu nguyện.

- Tôi ước rằng những Tư tưởng thiện lành, tươi mới và hướng về sự phát triển sẽ được đánh dấu bởi một viên đá trắng, – anh chàng trẻ thốt lên.

- Và ước cho Tất cả hòa hợp lại! – Người đàn ông mới nhập bọn cùng chúng tôi tiếp lời.

Chúng tôi trải qua một thời khắc dài đằng đẳng, chẳng biết nhiều tháng đã trôi qua hay có lẽ đã cả một đời. Chúng tôi cứ nổi trôi, hoàn toàn nhập tâm chiêm ngưỡng biến đổi giả kim phức tạp của của Sự sống.

Hình bóng khi nãy biến chuyển. Màu của nó đổi từ xanh nhạt sang trắng lóa, một ánh sáng xuyên thấu cả ba chúng tôi.

Chợt, tất cả nổ tung: hình bóng nổ, rồi đến tất cả mọi thứ!

Cú sốc thổi tung ngay giữa bụng tôi. Lửa quét tôi tận gốc, làm nổ tung tất cả các tế bào của tôi. Ánh sáng tinh khiết đổ ập đến chúng tôi và tràn khắp cả Vũ trụ.

Chàng công chức quèn giật nảy mình, mở mắt ra. Anh làm gì với hai người đàn ông trước mặt thế này? Anh nhìn họ, không nhận ra, nhưng lại thấy họ rất quen - như thể anh em.

Anh đuổi nhanh những suy nghĩ này ra khỏi tâm trí. Chậc... lúc này không còn cảm giác buồn nôn nữa. Thậm chí anh thấy mình rất khỏe!

Quanh anh, không gian đã rất tối. Đêm đã xuống tự lúc nào. Tối rồi sao? Anh ngạc nhiên quá. Sao thời gian có thể qua nhanh thế được? Chắc cũng phải ba tiếng đã qua, mà sao anh không hề nhớ gì hết vậy? Lần đầu tiên chuyện này xảy ra với mình, anh tự nghĩ... Một giọng trong đầu anh tự trả lời: trừ khi là những lần khác mình cũng đã quên đi.

- Buổi tối tốt lành, – anh chào hai người đàn ông trước mặt. Họ gật đầu chào lại anh, rồi đường ai nấy bước.

Gió nổi lên. Cơn bão đã gần lắm rồi. Anh cảm nhận được điều đó.

- Như thế những Tư tưởng đầu tiên được chia sẻ giữa chúng tôi, rồi nhập hết vào hình bóng đó, tôi kể với Lou khi anh tìm lại tôi. Và rồi, chắc là tổng thể đạt tới một khối lượng tới hạn nào đó, do được phóng đại lên, tôi đoán vậy, để cuối cùng nổ tung ra.

Tôi thừa biết rằng một cách logic thì Lou đã có ở đó cùng chúng tôi trong trải nghiệm vừa rồi, nhưng tôi rất cần được trò chuyện với ai đó về những gì đã xảy ra.

- Thay vì gọi là “nổ ra”, có lẽ đúng hơn phải là “nổ vào”? Suy ngẫm một tí, tôi thừa nhận.

- Ủ, đúng vậy... Toàn bộ Tư tưởng được hút một phát vào trong hình bóng đó, nó trở nên đậm đặc phi thường đến mức phát nổ, tràn khắp Vũ trụ.

- Hừm, ý anh muốn nói là *khắp Vũ-trụ-mà-anh-có-thể-tưởng-tượng-ra*?

- Ủ... thì đúng, tôi trả lời và nghiêng về phía Lou. Rồi sao nữa?...

- Rồi thì, chúng ta còn một việc quan trọng nữa cần thực hiện... trên anh! – Lou kết câu với một nụ cười tinh quái.

Không, tôi nghĩ mà không tìm được mình, đừng chứ. Tôi mệt quá...

- Cần thận với những suy nghĩ của anh đấy! Có nhớ chuyện bà lão tông xe tôi không?

- Ủ, thì đúng, nhưng tôi kiệt sức rồi!

- Thật à? – Lou tiếp tục nói với vẻ ngây thơ giả tạo.

Dĩ nhiên! Tôi vừa kêu lên trong tâm trí, vừa thở hồng hộc, trước khi nhận ra rằng... thật ra thì... cũng đâu có mệt lắm đâu. Thậm chí tôi còn thấy chưa bao giờ thoải mái như bây giờ ấy chứ! Sao thế nhỉ!

- Sao? – Lou White nhấn mạnh.

- Thì, anh có lý, tôi rất khỏe. Tôi không than thở nữa!

- Vậy thì chúng ta có thể làm thí nghiệm nhỏ này!

Anh có vẻ rất hài lòng, như một đứa trẻ biết mình sẽ quây một chuyện toan tính một cách khoan khoái đã lâu.

- Nếu anh muốn, – cuối cùng tôi chấp nhận. Nhưng phải tìm chỗ trú trước đây, đông tới rồi.

Những giọt mưa đã bắt đầu rơi trên tay tôi, trên má tôi, gió đã mạnh hơn. Đêm đã đến, chẳng bao lâu nữa ngoài trời sẽ lạnh giá.

- Ngược lại, sẽ càng tốt thôi, – Lou với ánh nhìn không tuổi khăng định. Trước khi bắt đầu thì: Anh đã giúp được hai người hôm nay. Anh nghĩ gì về điều đó?

- Ồ, tôi chưa có nhiều thời gian để nghĩ về điều đó...

- Được, tốt, ta bắt đầu nhé!

- Chờ chút nào! – Tôi la lên. Anh đặt một câu hỏi rồi anh không đợi câu trả lời à?

- Hê, anh vừa trả lời rồi đấy thôi...

- Không, tôi muốn nói: không có cấm kỵ gì sao? Tôi có thể đến với bất kỳ ai, đề nghị “để tôi giúp đỡ anh” như thế sao?

- Dĩ nhiên là không! Có cách tự giới thiệu mình *một cách tử tế*. Không ai muốn phải được giúp đỡ, nhất là khi họ thật sự cần thì họ lại càng không muốn. Anh còn nhớ không?

- Đúng vậy, tôi phải thừa nhận khi nhớ lại mình thời gặp Lou lần đầu. Nhưng làm sao biết được khi nào thì mình có thể làm điều gì đó, và nhất là khi nào không nên làm chứ?...

- Câu hỏi hay đấy. Thì... Anh muốn gì thì làm đấy!

Tôi chờ một lúc, nghĩ rằng Lou sẽ giải thích. Nhưng anh không nói thêm gì hết.

- Vậy thôi sao? – cuối cùng tôi phải hỏi. Tôi cứ muốn thì làm à?

- Ừ. Hay nói đúng hơn: làm điều khiến anh cảm thấy vui. Vậy đó.

- Ồ...

Tôi chẳng hiểu gì cả. Lou quan sát tôi. Anh cho tôi một lúc để nhập tâm điều anh vừa nói, nhưng tôi khó tiêu hóa điều đó quá.

- Anh thấy đó, – anh nói, chúng ta không sống bởi những gì ta ăn vào, mà là những gì ta tiêu hóa được từ lượng thức ăn đó. Thầy luôn luôn dạy, trò lâu lâu mới hiểu.

Lou tiếp tục để tôi gặm nhấm điều đó một đôi nữa trước khi giải thích:

- Không phải tôi nói anh vô ưu, mà là hãy thuận theo tự nhiên. Anh làm điều anh nghĩ đến... mà lại thấy vui, bất chấp những lo âu thấp thỏm mà con người tự nhiên phải thấy khi tiếp cận một người lạ, thì anh biết anh đã đi đúng Đường rồi đó. Ví dụ nhé, một sáng kia, tôi đi dạo như thói quen, và thấy một người vô gia cư! Ngày thường không thấy ông ấy ở chỗ đó. Được, tôi lưu ý điều đó. Vài giờ sau, tôi lại ra đường để đi chợ, rồi, lại gặp ai nữa anh đoán đi? Cũng là ông ấy! Kỳ chưa! Tôi lưu ý... Rồi đến trưa hôm đó, tôi lại gặp ông ta. Quá tam ba bận, tôi nói với mình chẳng phải là ngẫu nhiên nữa, nhất là ngay lần đầu tiên gặp ông ấy tôi đã có một ý điên rồ trong đầu là rút một tờ tiền lớn trong ví ra cho - anh biết đó, tôi không giàu, đó là một hành vi có ý nghĩa lớn đấy. Hơn nữa, lại chẳng có lý do gì làm vậy. Làm sao tôi chắc là ông ta sẽ không đem tiền đi uống rượu sạch bách và đời rồi sẽ chẳng có gì thay đổi? Nhưng ngược lại, tôi tin vào những Dấu hiệu Vũ trụ. Vậy là tôi đến gần hơn, giả tảng như nhặt cái gì dưới đất, và tôi lấy ra tờ tiền thủ sẵn trong lòng bàn tay - và đưa cho ông ấy:

- Này ông, ông đánh rơi tiền thì phải.

Ông ấy nhìn tôi mà không hiểu. Ông bắt tay tôi. Tôi nhanh nhẹn quay đi tiếp tục đường mình, tránh những lời cảm ơn nồng nhiệt mà tôi thấy phiền toái... Tim tôi đập hơi nhanh, nhưng nhìn bên ngoài thì không thấy được.

Tôi vui vì Lou chịu kể tôi nghe một vài cảm nhận cá nhân của anh. Tôi lắng nghe chăm chú.

- Tương tự như vậy, một lời tử tế với cô tính tiền siêu thị đã quá mệt mỏi... hoặc nhảy lên sân khấu múa khoe thể hình, bất chấp bụng có hơi to!

Tôi suýt thì rơi cả hàm xuống! Tưởng tượng Lou White cười trần, quay quay trên đầu cái áo sơ mi: phiêu quá cỡ!

- Tôi thấy vui. Và khi điều đó là tốt cho tôi, cũng sẽ tốt cho những người khác... Dĩ nhiên, những điều này chỉ áp dụng khi anh đã biết cách đạt được một độ chính trực nội tâm đủ mức. Chứ tôi không nói anh ẩu tả phóng đảng.

- Tôi hiểu rồi. Nếu chúng ta hòa hợp với dòng chảy Cuộc sống, sự hòa hợp khiến ta thấy dễ chịu... Vậy thì nếu một ngày, tôi không thấy sự dễ chịu ấy, vậy có nghĩa là ta vừa đi trật đường. Trật ra khỏi Chính đạo. Có phải thế không?

- Tóm tắt rất tốt! Như Albert có nói: thể hiện sự hạnh phúc của anh là một bốn phần làm người; hạnh phúc ra mặt sẽ cho người quanh anh bằng chứng là hạnh phúc có tồn tại.

Gió lúc này thổi mạnh, nhưng tôi không thấy sao cả. Lou có vẻ vui vẻ, tươi cười, nhìn anh thật thích!

- Nào, chưa xong việc đâu, chúng ta còn cả một đoạn đường dài cần đi trước khi...

- Trước khi gì cơ? – Tôi kêu lên.

Jonathan và Elean đã ngủ say, nép sát vào nhau. Cơ ngủ phủ xuống không đợi chờ trong khi bên ngoài giông gió vùn vủ. Jonathan muốn hai người đi thật sớm vào sáng hôm sau nên thậm chí đã trả trước tiền khách sạn. Điều này làm ông chủ khách sạn ngạc nhiên, ông đã chớm nảy ra tình bạn với hai con người trẻ trung này: tình yêu keo sơn của họ khiến ai gặp họ cũng cảm thấy được ấm lòng.

Tuy nhiên, chàng trai từng là nhà khảo cổ có một giấc ngủ xáo động. Cuộn tròn bên Elean, cơ thể anh cứ bị rung lên bởi những cú giật không chủ ý và khuôn mặt anh thường xuyên nhăn nhó một cách đáng lo ngại.

Không cố tình chút nào, nhưng anh đã bị rơi trở lại cơn ác mộng đen mà Elean và anh đã vướng phải ngay khi vừa rời thung lũng. Thế giới mất phương hướng, chìm sâu trong hỗn loạn và kinh hoàng; và cái thế lực hung hiểm, bệnh hoạn ấy vẫn truy đuổi họ, mãi truy đuổi họ...

Trong giấc ngủ của anh, bàn tay anh lần tìm bàn tay Elean.

Dường như cô gọi anh, kéo anh về phía cô. Khi đó, anh biết rằng họ cần phải bay lên, vỗ đôi cánh tinh thần của họ để vượt thoát khỏi màn đen thăm thẳm.

Và họ đã bay lên như thế.

- Vậy đó..., – Lou nói khẽ, cứ mặc mọi việc diễn ra... cảm nhận khí trời... bao bọc lấy anh... mang anh đi... xa hơn nữa!

Marc Martigan tiến vào trạng thái thôi miên trong khi vẫn đang đứng. Cơ thể anh đang đưa theo một nhịp điệu mà chỉ có mình anh cảm nhận được. Lou White đứng bên anh, hai cánh tay thả xuôi, lòng bàn tay hướng về Marc, đôi mắt trông xa xăm một cách lạ thường. Anh đã mang Marc về một trong những kỷ niệm đẹp nhất của mình, một khoảnh khắc anh đã sống mãnh liệt và cảm xúc còn vẹn nguyên đến tận bây giờ. Rồi thì bằng một trò chơi ngôn ngữ mà chỉ anh mới có bí quyết, người đàn ông với đôi mắt xanh xám còn thổi mạnh thêm hạnh phúc của Marc một cách quá sức tưởng tượng!

- Cứ thế, cảm nhận khoan khoái và trọn vẹn đó còn có thể mở rộng thêm nữa... trải khắp... thênh thang... tràn trề trong anh... và rộng khắp xung quanh... và anh chắc chắn biết Cuộc sống dạy ta về sắc trắng, về những điều êm dịu và ngọt ngào, thì nó cũng dạy ta sắc đen, về sự hung bạo và chua cay... Giờ thì anh sẽ nói tôi nghe những kỷ niệm tiêu cực của anh, những gì tồi tệ nhất, được cất giữ ở những nơi nào.

Với trạng thái thôi miên, mỗi lời của Lou White tạo ra những đợt sóng trong tâm trí Marc. Lou hiếm khi thôi miên Marc, vì dạo sau này anh không còn cần đến điều đó nữa.

Vì thế dịp hôm nay chắc hẳn có điều gì đó đặc biệt quan trọng! Cuối cùng, Marc cũng chỉ được ra nhiều vị trí, trước mặt và xung quanh mình.

- Tốt lắm, – Lou nói, bây giờ đưa chúng cho tôi nào. Marc ngần ngại.

- Tôi không sợ gì cả, – Lou trấn an, nào, đưa hết cho tôi.

Chàng trai bèn gom góp trong không trung, quanh mình và cả *trong* chính mình, những gói vô hình. Marc đưa cho Lou White, anh ra bộ cầm lấy và mỗi lần đều ném ngay đi thật xa.

Cảnh tượng thật lạ lùng. Như một màn song tấu kịch câm.

Thế rồi, Marc có vẻ mệt đứt hơi vì công việc thu hoạch những ký ức xấu xa.

- Tốt lắm, tuyệt lắm... Và bây giờ, anh sẽ đi tìm tất cả những ký ức *tốt đẹp* - thậm chí không cần mở ra xem nó là gì... Anh sẽ tập hợp chúng lại, tất cả những gói ký ức ấy... Anh sẽ dán chúng lại với nhau thành một khối to, thành một trái cầu suy nghĩ lớn nhất và đẹp nhất, chứa toàn những tư tưởng tử tế! Được không?

Marc gật đầu ra dấu chấp thuận, và đã bắt tay vào làm việc.

Thật khó nói lúc này anh làm điều đó là có ý thức hay không. Nhưng dù sao đi nữa, trông anh có vẻ rất chi là tập trung lao động!

- Xong rồi chứ?... – Lou White hỏi. Rồi thì anh sẽ phóng lớn trái cầu tử tế này lên hết mức anh có thể. Nào!

Hơi thở của Marc đột ngột mạnh lên, và từ ngấn nước mắt quanh mi anh đã trào ra những giọt lệ nóng hổi.

- Từ từ thôi... nhưng tự tin vào... Anh mới bắt đầu thôi... Tôi muốn anh ý thức được những hạn chế trong Cảm nhận của mình... Hãy nhìn, nghe và ngửi... xa nhất trong khả năng của anh... Dùng trí tưởng tượng nào... Vượt ra khỏi Thế giới... đến tận rìa Vũ trụ!... Và khi đã đến được đó rồi: tiếp tục phóng đại trái cầu tư tưởng và ký ức tốt đẹp của anh... cho đến khi nó ngập tràn cả Vũ trụ này...

Làm đi!

Điều này lấy của Marc nhiều phút và hình như rất nhiều cố gắng. Nhưng, trong bóng đêm, anh ngày càng tỏa sáng.

Thật cao trên bầu trời, vầng trăng khó nhọc xuyên ánh sáng vào âm u của đêm tối, nhuộm những sắc màu bí ẩn cho vài đám mây lẻ loi đang du hành khá gần mặt đất, xô dạt cùng giông gió.

Và rồi, dường như Marc ổn định lại, như thể đã hoàn thành nhiệm vụ.

- OK, – Lou nói thật nhẹ nhàng, và bây giờ, anh sẽ khám phá Vũ trụ này... Tìm một kẽ hở!... Phải có một lối ra... Hãy tìm nó... Như một cánh cửa, một khe nứt hay cái gì đó đại loại như vậy... dẫn đi xa hơn nữa! Ra khỏi cả Vũ trụ này... Xa hơn tất cả những gì anh từng biết cho đến bây giờ.

- Tôi thấy rồi, – Marc thì thầm.

- Vậy thì: hãy bước ra! Đi nào... và giọng nói của tôi sẽ đồng hành cùng anh dù anh có đi xa đến đâu... Bước đi!

Tâm trí Marc trong một tích tắc trào dâng niềm sợ hãi, nhưng rồi anh dần bước. Sau khe nứt đó là... không gì cả. Một cái *không* lớn vô cùng vô tận!

Marc nghĩ mình đã phát hiện ra Vũ trụ thật, vũ trụ không có khởi đầu lại càng không có kết thúc. Nhưng Lou White lại tiếp tục thúc hối anh tìm cửa ra cho cả Thế giới này nữa, một kẽ nứt khác. Một đường hầm, có thể không?... Và Marc lại tìm thấy. Như cuộn xoáy mà anh đã biết chiều nay. Bị hút mạnh một cú, Marc lại để mình được cuốn đi, càng ngày càng xa hơn nữa.

Nhưng làm sao lát nữa trở về được đây? – đột nhiên anh nghĩ.

- Anh chẳng cần phải trở về, – Lou White trả lời, vì nơi anh đến thật ra mới là trở về nhà.

Marc xuyên qua cả tá Vũ trụ như thế, cái sau lớn hơn cái trước và lần nào Marc cũng tưởng là không có giới hạn. Cuối cùng, anh rơi vào một nơi nằm ngoài cả thời gian, một *khoảng-không-đầy-tràn*. Một thứ không thể diễn tả được... Vượt khỏi mọi khả năng tưởng tượng. Và anh tự khắc hiểu ngay mình đã trở về nhà.

Vũ trụ ấy hoàn toàn thắm đầy Ánh sáng. Một loại ánh sáng vô hình nhưng hiện diện nơi nơi, êm ái và nồng ấm, nuôi dưỡng những gì hiện diện bên trong nó.

- Tuyệt vời, – Lou White khẳng định. Rồi anh có nhìn thấy cái trái cầu ánh sáng nhỏ xíu của anh ở tí xa kia không? Trái cầu đầu tiên ấy?

Marc gật đầu xác nhận.

- Vậy giờ anh có thể để ánh sáng nơi đây thấm nhập trái cầu đỏ của cuộc đời anh... chữa lành nó, giải thoát nó... và rồi...

- Nó làm hết như hình bóng hồi chiều vậy! – Marc kêu to. Ánh sáng thấm đầy nó, nó đậm đặc lên, như thể nặng hơn, chứa tất cả thật đầy... rồi đến tích tắc chuyển biến đó, tất cả nổ tung! Cái trái cầu vàng óng mà tôi cầm cúi nâng niu cả cuộc đời trước kia giờ đã tung ra khắp nơi. Ngay lập tức! Thật choáng quá!

Và bây giờ, tôi là Thượng đế, – Marc nghĩ mà không dám thốt lên thành lời... Theo một nghĩa nào đó, anh có lý.

- Nào, về nhà thôi, – Lou White thốt lên giọng long trọng.

Jonathan và Elean cũng đang bay, trong mơ.

Lần này nữa, lại là Jonathan dẫn đường - anh nhận thức mình đã thay thế vai trò của Lehya để dẫn dắt Elean, mặc dù anh vẫn cảm thấy mình còn chưa phát triển bằng mức độ của cô. Elean có những khả năng - những “quyền năng” - còn anh thì có một số kỹ năng. Như thế những điều anh sinh ra đã biết. Trong mơ, anh hỏi gì là câu trả lời tự đến ngay... Dĩ nhiên, không có cô thì anh chẳng làm gì hết.

Có hai người, họ là một sự Hòa hợp tuyệt hảo.

Những ác mộng đen ngòm, những vết thương tươm máu của Nhân loại đã xa dần. Jonathan biết một ngày nào đó họ vẫn sẽ phải đương đầu với chúng. Nhưng ngày ấy hãy còn chưa tới, và chân trời hiện ra trước họ lúc này lung linh sáng.

Dạ thức của họ lúc này đến thăm một lớp khác của Ước mơ của Loài người. Cũng là một trong những lớp của Hiện thực, tuy có vẻ xa xăm nhưng thật ra luôn luôn hiện diện. Chuyến du hành này chỉ diễn ra trong vài phần của giây nhưng họ thấy dài hơn như thế nhiều.

Hạnh phúc làm sao, có nhau và cùng lướt về vùng vô tận.

Cơn bão lồng lộn, và gió hoàn tất việc phủ tiết thu hoàn toàn ngự trị đất nước này. Đường xá, vệ đường thấy đều ngập dưới lá thu, ướt át.

Lehya gặp Marc khi anh đã trên đường về *nhà*. Con đường này nàng biết rõ tận tường. Hết như đường về Thung lũng!

* * *

Nhìn ngày hôm nay kìa: đó là cuộc sống. Cuộc sống thật sự bên trong cuộc sống.

Trong giới hạn ngắn ngủi của một ngày có chứa mọi sự thật và mọi hiện thực của anh đang hiện hữu.

Phần III
CHÚNG TA

“Không thể khám phá được những miền đất mới nếu không dám chấp nhận đi xa đến nỗi mất dấu đất liền một thời gian thật dài.”

- André Gide -

Trời đẹp. Thời tiết tuyệt vời! Không khí trong trẻo thật hiếm thấy. Hẳn gió mưa vừa qua đã rửa trong cả bầu trời.

Tôi vươn vai như con mèo vừa ngủ dậy, nhìn quanh. Cảnh quan đẹp và gần như hoang dại... Cây cối hãy còn nhiều lá xanh, đây đó vài cây thông, ánh sáng được lọc qua những vòm lá. Nhưng, tôi ở đâu thế này?

Tôi nhảy bật dậy! Rõ ràng là tôi đang ở đâu đó vô cùng xa nhà mình. Giọng Lehya vang vang đâu đó xa xa trong rừng, khiến tôi phần nào vững dạ. Nàng đang cười... Tôi đáp xuống nơi đây bằng cách nào vậy? Tôi nhớ là mình đã ngủ thiếp đi ngay sau khi về nhà cùng Lehya... Hay trước đó nữa nhỉ... Ồ là la, mọi chuyện trong đầu tôi lộn xộn hết cả!

Không khí mát mẻ mà không lạnh. Tôi quyết định đi đến chỗ Lehya. Quanh tôi có vẻ không có người ở. Chúng tôi hẳn đã ngủ ngoài trời.

Đầu óc mơ mơ hồ hồ, tôi đi bồng bềnh, chỉ lơ mơ thấy mặt đất hình như ẩm áp. Đây đáng ra giống một giấc mơ, nếu cảm giác ấy không thật như vậy... Nhưng nghĩ lại, vẫn có thể là tôi đang mơ lắm chứ! Tôi ráng bước, muốn nhanh nhìn thấy vợ mình. Nàng sẽ giải thích tôi hay mọi điều, có lẽ?

Thoai thoai dưới triền dốc thoáng thấy một mặt hồ. Thung lũng phì nhiêu xum xuê cây cối được bao quanh bởi những vách đá cao vươn thẳng lên bầu trời đáng tương phản với phần còn lại của cảnh vật. Tôi đi một hồi lâu mà chưa thấy bóng sinh vật nào... Lehya xa tôi hơn là tôi tưởng.

Chợt, một bóng sẫm nhảy xổ ra từ các lùm cây, chặn ngang đường tôi. Tôi rú lên một tiếng, và ngay sau đó xấu hổ ngay: một ông già râu ria xồm xoàm, mặc áo da thú đứng thẳng trước mặt tôi.

- Hãy đi hướng này! – Ông nói và chỉ về phía hồ.

Tôi có cảm tưởng là những giọng nói không đến từ hướng ấy, nhưng tôi không muốn cự cãi ông già này cho lắm, trông ông hãy còn khá lực lưỡng. Tôi chuyển hướng và ông này đi sát theo tôi.

Quả thực, chúng tôi đến được nơi một nhóm nhỏ đang tụ tập gần cái hồ mà khi này tôi đã thoáng thấy từ trên cao. Lehya đúng là ở đây, tươi tắn, đang cười nói - nàng có vẻ quen biết tất cả mọi người!

Tôi không hiểu gì hết!... Trừ ra...

- Chào mừng anh đến với thung lũng! – Lehya thốt lên khi quay lại nhìn tôi. Em thấy anh đã làm quen với Khayr rồi. Ông ấy giải thích với anh chưa?

- Gì cơ, ông ấy chẳng giải thích gì sất! – Tôi nghĩ, hơi cáu.

- Dịu suy nghĩ của anh lại chút nào, – giọng Lehya vang lên trong đầu tôi. Anh đang ở thung lũng. Tất cả đều rung động mạnh hơn bình thường đấy.

Điều đó làm tôi tê liệt! Mọi người đều đọc được suy nghĩ của tôi sao?Ồ không! Quá ghê rợn... Lehya đã từng kể tôi nghe, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự cảm nhận, cho đến bây giờ.

- Anh biết đó, trong thế giới của anh cũng vậy thôi, chỉ có điều không ai nhận ra, – ông già khi này lên tiếng giải thích cho tôi.

- Ông là Khayr phải không? – Tôi hỏi ông. Hân hạnh được biết

ông, Lehya kể tôi nghe về ông rất nhiều... Và, hơ... ông bỏ quá cho việc hồi này, tôi không biết là...

- Không có gì phải xin lỗi đâu, – Khayr nói với một nụ cười rộng ngoác, tôi cũng dẫn anh đi vòng vòng khá xa!

Ông già đứng thẳng lên. Trông ông không đến nỗi nào thật.

Còn nữa, trông ông trẻ hơn khi này nhiều! Tôi nhìn vào vòng người. Mọi người ăn mặc cứ như vào một nghìn năm trước, nhưng tất cả trông đều khỏe khoắn. Đàn ông và phụ nữ nhiều ngang nhau, rất đông trẻ em nhỏ có lớn có.

Vậy là thung lũng đấy, thung lũng huyền thoại... Tôi mỉm cười trong lòng. Qua khỏi những phút ngạc nhiên ban đầu, tôi phải thú nhận rằng mình khá mãn nguyện vì được khám phá nơi chốn huyền hoặc này. Nhưng - làm

sao tôi lại đến được tận nơi đây, tôi đâu thể nào xuyên nửa vòng trái đất trong vòng một đêm chứ?

- Phải tin là có thể thôi, – Khayr thì thầm. Trái đất không lớn như ta tưởng đâu.

Tôi nhìn ông một lúc. Ông có vẻ không đùa.

- Tôi từng trải qua nhiều chuyện phi thường...

- Trên mép một vệ đường, – Khayr tiếp lời tôi.

- Nhưng ở đây thì còn khác nữa, – Lehya kết luận.

Tôi nhăn mặt và lắc mạnh đầu, như để những lời vừa được nghe văng khỏi tai. Tất cả bắt đầu vượt quá khả năng xử lý của bộ não nhỏ bé của tôi rồi! Những ngày gần đây đã rất nhiều sự biến, rất nhiều cảm xúc. Giờ thì ập đến cả một bộ thể này nữa!

- Khoan đã! – Tôi kêu lên. Nghe tôi nói này: hẳn là tôi đang mơ chứ gì... vậy thôi. Tôi sẽ thức dậy thôi mà... Lehya?

Tuyệt vọng, tôi quay sang nàng.

- Đó chỉ là một ý tưởng, – nàng trả lời. Chúng ta đều là những đấng sáng tạo của thế giới của ta, tạo ra và biến đổi Hiện thực. Trong trò chơi này, tệ nhất là quên mất rằng: tất cả chỉ là Cảm nhận.

- Vậy là, anh mơ có phải không? – Tôi cố nài lần nữa.

- Không, – nàng trả lời dịu dàng. Anh đang ở thung lũng, giữa một miệng núi lửa cũ ở vùng Kamchatka rất xa xôi lạc lõng, bao quanh bởi Thái Bình Dương.

- Là thật sao? – Tôi thì thảo giọng rất trẻ con. Tôi không chờ câu trả lời vì biết nó sẽ là gì rồi.

Vài người đàn ông và phụ nữ nhìn tôi. Những người khác thì chuyên chú đến việc họ đang làm. Tôi thấy bên họ sao mà thoải mái, như thể trong một gia đình. Thế mà trước đây chúng tôi chưa từng gặp nhau bao giờ... Tôi thấy mình thoải mái, đơn giản là thế, và tôi đã học được cách tin ở cảm

nhận của chính mình. Giữa những người này, tôi thấy mình như thanh thản, nhìn cuộc đời mình một cách đơn giản và toàn diện.

- Tôi thấy hạnh phúc được ở bên mọi người, – tôi nói lớn, hơi bẽn lễn vì mình vẫn chưa dám chỉ diễn đạt thuần bằng ý nghĩ chứ không nói thành lời.

- Chúng tôi cũng vui vì lúc này anh đến bên chúng tôi, – Khayr trả lời thay cho tất cả. Anh biết không, chúng tôi cũng biết nói chuyện như người bình thường vậy! Những suy nghĩ là kết quả của Ý định, Ý định lại đến từ ý tưởng ban đầu. Nói ra sẽ khiến những tư tưởng đó được vật chất hóa. Đó là sự chuyển từ Suy tưởng thành Hành động. Điều đó là quan trọng đấy chứ.

Ông mỉm cười, nói tiếp:

- Chúng tôi nhạy cảm với những suy nghĩ - mà tôi tin là sinh vật nào cũng thế.

- Những suy nghĩ thuộc về thế giới đã được tạo thành, – một bà lão tên Gitta nói thêm, trong khi Ý định thuộc về phía Tạo tác. Anh hiểu không?

Những giấc mơ và trực giác của chúng ta đến từ Ma trận nguồn của Sự sống, – tôi nghĩ, chúng ta tổng hợp chúng lại bằng những suy nghĩ của mình. Và chính như thế chúng ta tạo ra Hiện thực của mình.

Đến lượt bà lão mỉm cười và gật đầu có vẻ thỏa mãn.

- Con người là điểm giao hòa giữa các mặt đối lập, – Khayr nói. Đó là lý do vì sao những lời nói lại có quyền năng đến thế, lệch đi một tí thì có thể ban phước lành hoặc nguyên rủa. Điều này không có gì là ma thuật hay tôn giáo. Đó chỉ là những mô thức về tần số rung động, về tập hợp những âm thanh mà khi tập hợp lại sẽ tạo ra một hiệu quả. Nhưng điều quan trọng là cần phải *nạp* cho cái tập hợp đó một Ý định mạnh mẽ. Nếu không, cũng những lời đó lại hoàn toàn trống rỗng, không năng lượng, chẳng đưa đến một kết quả gì.

- Mà rỗng tuếch thế cũng chưa phải là điều tệ nhất có thể xảy đến đâu nhé! – Một người đàn ông râu quai nón lên tiếng. Chào anh, tôi tên là Melvin, – anh nói tiếp và chìa tay ra với tôi.

Tôi tiến lại để chào anh ấy. Đây là người đầu tiên bắt tay tôi, như ở “quê tôi”. Tôi thích điều đó!

- Một số tôn giáo chỉ nói là họ ban phước cho anh, – Melvin giải thích, mà họ có thể nguyện rửa anh cũng được, chẳng có gì khác cả. Những lời trừu tượng: *ta-ban-phước-cho-anh*! Chẳng có gì hàm chứa bên trong! Sự *ban phước* chỉ có thể được thực hiện với ảnh hưởng từ bên trong, và điều đó rất khác... Nó cũng có thể không có tác dụng, hoặc thậm chí có tác dụng ghê rợn nếu người đó nạp vào một Ý tưởng xấu xa. Nhân tiện nói luôn, phát ý xấu lại thường mạnh mẽ và có tác dụng hơn!

- Melvin! Anh làm anh bạn trẻ này rối tinh bây giờ! – Gitta nổi đóa.

- Không sao, thưa bà, – tôi trấn an bà. Tôi không hiểu hết, nhưng tôi ghi nhận. Tôi thường tự bảo rằng một ngày nào đó tự bên trong tôi sẽ hiểu.

- Nghe như một nhà hiền triết ấy nhỉ, – bà cười. Nhưng?...

Đúng là... có một chữ *nhưng*! Tôi làm quen một cách khó khăn với cách trò chuyện này, trực tiếp, bộc trực - cũng bởi vì tôi chưa thể làm như mọi người ở đây được. Không khí này làm tôi nhớ đến những câu trả lời luôn luôn trực diện và xác đáng của Lou White.

Chữ *nhưng* mà Gitta đã cảm nhận chính là câu hỏi mà tôi vẫn chưa có lời đáp: âm ty địa ngục thế nào mà tôi đã đến được thung lũng này chỉ trong một đêm?

- Không có chuyện quỷ quái gì ở đây hết, – bà khẳng định và nhúu cặp chân mày trắng. Anh có thể lờ đi phần vật chất, mặc dù một phần của anh được cấu tạo bởi vật chất, nhưng anh không thể lờ đi cái phần vô hình.

- Ồ, tôi hết hiểu rồi đấy!...

- Tôi biết. Anh có thể nhịn ăn, đúng không? Nhưng nhịn khát thì khó hơn nhịn ăn nhiều... Và anh chịu được bao lâu nếu không thở?

- Hơ...

- Anh có nhìn thấy không khí bao giờ không?

- Tôi thấy những hiệu ứng của nó... Tôi cảm thấy nó.

- Ừ thì anh cảm thấy nó. Nhưng anh có nhìn được tận mắt đâu. Có khi không khí cũng chẳng tồn tại, nhỉ? – Bà lão vừa nói vừa nháy mắt với tôi.

Trông thấy tôi ngày càng mất phương hướng, Khayr nhảy vào ứng cứu:

- Điều Gitta muốn nói là trong khi anh nghĩ rằng cơ thể anh có một linh hồn, thực ra là linh hồn anh có một cơ thể.

Ông để tôi tiêu hóa ý tưởng đó vài giây, rồi tiếp:

- Cơ thể bằng xương bằng thịt của anh là sự vật chất hóa của một thực thể tâm linh rộng lớn hơn nhiều: là Anh!

- Giống như bột bánh nằm trong khuôn bánh phải không? – Tôi ướm thử ý.

- Không, không giống vậy. Mà nó giống một cụm cô đặc trong một trường năng lượng, mà cụm này lại di chuyển được. Có thể nói là anh trượt trong khuôn năng lượng của mình, để có thể hiện ra và hành động ở cấp độ vật chất... Điều này sẽ giúp anh hiểu vì sao anh thành công dịch chuyển tức thời sự cô đặc vật chất của mình. Anh, rộng lớn là cấu thành từ năng lượng, chính là cái khuôn để cô đặc thành hình thể, kết quả là con người vật chất của anh ở đây, bây giờ. Anh hiểu chưa?

- Tôi hiểu ý tưởng đó. Nhưng khó mà tin được quá.

- Không sao. Trải nghiệm sẽ giúp ta tin hơn là lý thuyết.

- *Mơ mộng*, – đến phiên Lehya lên tiếng giải thích, không phải là thoát ra khỏi cơ thể vật chất - mặc dù chuyện phân ly giữa cơ thể và tâm trí là có thể xảy ra. Cũng không phải là du hành giữa những sản phẩm của cơn mơ mờ mịt về đêm, mặc dù cũng có những giấc mơ tỉnh thức. Không, *mơ mộng*, hay *du hành* như ta thường gọi, đó là tự dịch chuyển đi xa, trong trạng thái *trance*^[5], hoàn toàn có ý thức.

Nàng nhìn vào mắt tôi tìm một dấu hiệu là tôi đã hiểu. Không thể nghi ngờ gì nữa, tôi đang ở đây... Thôi được. Và tôi chẳng có tí ký ức nào về việc đã bắt máy bay và bay nhiều giờ liền, đổi chuyển ở phi trường, vật vã với các thủ tục hải quan. Vậy là... tôi thực sự đã đến đây *bằng cách nào đó khác*.

Tôi chịu được cái nhìn của Lehya.

Cô đã là Cô bé quàng khăn đỏ!

Elean vừa rời Jonathan đi có một chút thôi, chưa kịp trở về thì đã thấy mình trên con đường rừng này. Một khu rừng mùa đông, xám xịt và lạnh lẽo. Đáng âu lo. Còn nữa, cô là là một cô bé nhỏ xíu nữa chứ, kỳ lạ chưa kìa!

Thôi thì đành đi dạo vậy...

“... dạo chơi trong rừng khi con sói còn chưa đến” trong đầu cô cứ văng vẳng một điệu hát. Thật không, – cô nghĩ, có sói ư?

Vừa nghĩ đến đấy thì vọt ra từ sau một gốc cây... Cô bé quàng khăn đỏ đã lớn, một phụ nữ. Vừa nhìn qua, Elean đã biết Cô bé quàng khăn đỏ lớn là một bà mẹ. Cô ấy cười ngửa chạy xuyên rừng. Chớp mắt một cái Elean cũng đã trên lưng một con người, phi điên cuồng giữa rừng cây với Cô bé quàng khăn đỏ lớn!

Đây là một giấc mơ, – Elean nghĩ. Ta đang mơ.

Cô, nay đang là một cô bé, thỏa sức chơi đùa. Đúng là từ lâu rồi cô không được chơi đùa thỏa thích như thế. Cùng cô bạn bên cạnh, Elean chạy vòng vòng dưới những tán cây, và bay trên những tán cây - đúng vậy, *bay trên*, một cuộc chạy giỡn rất khùng điên! Cô cười, cười ngặt nghẽo!

Bất ngờ, Con sói lớn độc ác, với cái mõm dài đen sì lồm chồm răng và bộ quần áo giả thợ sửa ống nước, nhảy xổ ra bắt cóc Cô bé quàng khăn đỏ lớn! Hắn mang cô đi xa trong một chiếc xe tải to!

Elean hoảng kinh: làm sao cứu bạn bây giờ? Vừa nghĩ thế cô đã thấy mình ở ngay bên trong chiếc xe tải đang chạy chồm chồm ngả nghiêng. Lehya ở ngay trước mặt cô.Ồ, Cô bé quàng khăn đỏ lớn giờ là Lehya... Cô ấy trầm tĩnh nhìn thẳng con đường phía trước.

Chợt có cái gì đó cạ vào vai Elean. Cô nhảy dựng lên: chính là Con sói lớn độc ác, nó đang ở phía sau xe tải bên cạnh cô! Nó muốn nhảy chồm lên

cô. Cô đập trả dữ dội... Nó biến thành một thằng nhỏ.

Elean nhìn thằng nhỏ mà không biết nên làm gì đây, vừa sợ vừa dịu lại khi nhìn đứa bé có đôi mắt to thật là to... Cô đến gần để ôm nó dễ dàng, thì chợt một ánh chớp thoáng qua khuôn mặt nó: cái nhìn và nụ cười của Con sói lớn độc ác! Là nó! Nó thọc cánh tay to tướng lông lá vào giữa hai đùi Elean. Một cơn rùng mình không thể cưỡng nổi ập tới. Làn sóng mê mên tràn lên phủ ập lấy cô gái trẻ.

- Cần phải hỏi!

Khayr đã bảo tôi rằng rất hiếm thấy một người mới đến nào hòa nhập nhanh đến thế với những người sống ở thung lũng. Ông cũng kể tôi nghe Jonahan đã đến với họ như thế nào và anh đã học hành cùng Lehya ra sao. Thật thú vị khi được nghe kể một phiên bản khác của câu chuyện, không được tót tát làm đẹp như phiên bản mà Jonathan đã kể tôi nghe.

Nhóm người bên hồ đã tản nhau ra - mỗi người trở lại với những công việc của mình. Họ chào mừng tôi đến bằng cách của họ, không biểu hiện ồn ào nhưng đầy ấm áp. Tôi cảm thấy thật phấn chấn vì điều đó. Lehya đã trở lại bên tôi và tôi thấy mình hạnh phúc, mạnh mẽ lên vì có nàng bên cạnh.

Mặt trời sáng rỡ trên cao và tiết trời vẫn dễ chịu như thế. Chắc điều này là nhờ mặt đất tỏa sức ấm dưới chân chúng tôi. Dưới đó chắc dung nham cũng không cách mặt đất quá xa!

Khi ngọn hỏa sơn này ổn định như thế, không có gì để phàn nàn cả, hơn nữa cây cối động vật quanh đây lại sinh sôi nảy nở sum sê như thế.

Già Khayr, Lehya và tôi cùng dạo quanh. Thung lũng quá rộng, một ngày hôm nay chúng tôi không thể đi hết một vòng.

- Hỏi gì cơ? – Tôi quay lại hỏi ông lão.

- Hỏi điều gì anh muốn! Mà trước tiên, anh đã biết phải hỏi *như thế nào* chưa?

- Ở thì... tôi đặt ra một câu hỏi? Tôi nghi có bấy đâu đây...

- Dĩ nhiên, anh có thể làm vậy, – ông lão trả lời với vẻ thất vọng rất phóng đại.

- Nhưng...? – Tôi tiếp lời để tỏ ý muốn hiểu biết thêm.

- Nhưng anh có thể làm khá hơn thế, – ông vừa tiết lộ vừa cười cái cách mưu mẹo của tôi. Nếu anh muốn đặt một câu hỏi theo cách tốt nhất trên

đời, cần làm ba bước... Đầu tiên, hãy có một suy nghĩ cảm tạ Cuộc sống vì tất cả những gì nó mang lại. Điều này làm cho đầu óc anh mở ra.

Ông lão ngưng lại đợi một chút, như để cho tôi thời gian làm theo những gì ông giải thích ngay lúc đó. Tôi tập trung, và rất xúc động, gửi một suy nghĩ đầy Ánh sáng về Vũ trụ, về tất cả những nơi mà tôi cảm nhận được Sự sống.

- Tốt lắm, – Khayr nói và gật đầu đầy vẻ hài lòng. Tiếp đó, anh có thể gửi một ý nghĩ khác, có thể gọi là một lời cầu nguyện, cho tất cả những ai đang cần nó, dù là loài vật hay loài người, cây cỏ, gỗ đá hay Trái đất của chúng ta. Điều này giúp anh hòa hợp với Hệ thống.

Tôi lại để thời gian gửi đi một ý nghĩ đến khắp vòng trái đất, đến tất cả những ai đang cần nó, đến mọi bậc không phân biệt. Cảm xúc ít hơn, nhưng tôi thấy vui khi làm điều này.

- Vậy đó... Anh thấy không, chỉ mất có chút thời gian thôi. Anh có thể làm điều đó trước mỗi câu hỏi - anh biết rằng những câu hỏi có tầm quan trọng rất lớn... Hít sâu, một suy nghĩ cho Sự sống. Thở ra, một lời nguyện cầu cho Tạo vật... Bây giờ, anh có thể nói lên câu hỏi của mình hoặc gửi nó lên *bên trên*.

- Và giữ niềm tin vào câu trả lời sắp đến, – Lehya thêm vào với một ánh nhìn đồng chí. Câu trả lời bao giờ cũng đến.

- Anh cũng có thể hít thở như thế mà không đặt câu hỏi, – Khayr nói tiếp. Lúc nào cũng có thể: hít vào Sự sống và thở ra tinh túy của anh gửi đến Tạo vật. Một khoảnh khắc để cảm tạ và mở lòng, một khoảnh khắc nữa để chúc lành và giúp đỡ, hòa hợp với Tất cả... Mà, cuối cùng thì câu hỏi của anh là gì?

Tôi cười trong lòng, nhưng tôi nghĩ người bên ngoài nhìn cũng thấy. Những gì ông lão vừa giải thích khiến tôi cảm động vô cùng. Khi xưa, một người bà của tôi khi còn sống đã dạy tôi cầu nguyện như thế nào. Lúc đó tôi hãy còn là một đứa trẻ, đối với tôi tất cả những điều đó đều là chuyện con nít dành cho những người cả tin. Tóm lại, là tôn giáo ấy chứ gì. Thế là

tôi đã không làm theo may mắn. Và bây giờ, ở giữa một miệng núi lửa chẳng biết là ở nơi nào, một người đàn ông mà tôi cho rằng rất thông thái kể tôi nghe y như thế! Thế có nghĩa là bà tôi đã có lý!

Có khi nào chúng ta chỉ trưởng thành thực sự khi chúng ta chấp nhận những bài học mà cha mẹ ông bà mình dạy?

Còn thì, tôi thật sự có một câu hỏi:

- Như thế này, tôi bắt đầu nói, tôi đã hiểu rằng tạo ra Hiện thực của mình không phải là một cuộc độc thoại độc đoán - *tôi muốn!* - nhưng là một cuộc đối thoại nhịp nhàng và hài hòa với Tự nhiên - *xin vui lòng!*... Nhưng rồi có một vùng của *sự tạo tác* đối với tôi vẫn là điều bí ẩn.

- Nói tôi nghe xem, – Khayr khuyến khích một cách nhẹ nhàng.

- Thì là... Tôi không rõ phải nói thế nào đây... Giữa những ngẫu nhiên mà chẳng phải ngẫu nhiên - sự đồng thời tương ứng, “nó xảy đến”, và những *tạo tác* của Core Gem - “tôi tạo ra” - hẳn phải có cái gì ở giữa chứ nhỉ?

- Serendipity, – Lehya ngân nga, theo một điệu nhạc lạ.

- Là cái gì thế?

- Serendipity, một chữ không dịch được. Đó là sự chờ đợi những trùng hợp tốt đẹp. Có lòng tin ở Sự sống. Một mặt, nó không phải là sự đồng thời tương ứng đơn thuần, bởi vì anh có chờ đợi chúng. Mặt khác, điều xảy đến lại không phải do anh tạo ra như trong trường hợp tạo tác, bởi vì anh không biết điều gì sẽ xảy ra, khi nào và làm thế nào... chỉ Sự sống mới biết điều đó. Anh đặt niềm tin, và Sự sống tạo ra cho anh.

- Chính là điều đó đó! – Tôi thốt lên. Nó tự do hơn là *tạo tác* theo cách của Core Gem và, như ông nói đó, nó không đến ngoài dự liệu của tôi vì tôi có chờ đợi một điều gì đó tốt đẹp sẽ đến. Và nó luôn đến!

- Như có phép màu! – Lehya vừa nói vừa cười.

- Em cười anh à...

- Không hề! Anh chỉ đơn giản là phát hiện ra một điều mà ai cũng sẽ nhận ra, vào lúc này hay lúc khác. Chúng ta không thể ngồi đó suốt ngày tính toán, tiên liệu và tạo tác! Vậy thì, chúng ta đặt lòng tin vậy. Nếu là bà anh thì sẽ gọi là *có đức tin*.

Tôi đã kể gì về bà tôi đâu nhỉ? À... ở đây nghĩ gì thì cũng như đã nói thành tiếng vậy!

- Khái niệm Serendipity không phải mới xuất hiện hôm qua, – Khayr giải thích. Đó chính là một trạng thái tâm hồn rộng mở, các giác quan đều nhạy bén, quan sát và, dĩ nhiên, tin tưởng vào Cuộc sống. Từ *serendipity* vốn là tựa một truyện kể của Horace Walpole, vào 1778, tên là “Ba hoàng tử xứ Serendip”, là tên cũ của đảo Ceylan. Truyện này lấy cảm hứng từ một truyện Ý của Michèle Traumezzino năm 1557, mà nó lại lấy cảm hứng từ một câu chuyện Ấn Độ của Amir Khusrau, xưa đã 700 năm... bắt nguồn từ một huyền thoại Thổ Nhĩ Kỳ – Mông Cổ! Tôi muốn nói rằng hiện tượng này đã hiện diện khắp nơi và từ thuở nào đến giờ. Truyện kể của Walpole có liên hệ chặt chẽ với truyện ngắn “Zadig” của Voltaire vào 1747, cũng như đã tạo cảm hứng cho nhiều người thuộc các lĩnh vực khác, ví dụ như Claude Bernard vào 1865, hay Thomas Huxley năm 1888... Anh muốn nghe nữa không?

Tôi tròn mắt nhìn Khayr. Làm thế nào một ông lão như thế này lại biết được những điều như thế? Ông ấy sống như người hoang dã, chẳng có cả ti vi, tôi nghĩ mà không tìm được! Tôi quá bị ấn tượng.

Ông lão nhìn tôi với vẻ hài lòng. Tôi đã tỏ ra thích lý luận logic, và ông vừa làm cho phần đó của tôi bị choáng ngợp.

- Tôi chịu rồi, – tôi khẳng định với một giọng nhại theo những người duỗi lý vì thiếu bằng chứng nên để mình bị thuyết phục.

Cả ba chúng tôi đều cười.

- Mọi người biết không, cả ngày tôi cứ gặp những Dấu hiệu vũ trụ, người ta thì cho là ngẫu nhiên thôi... nhưng chúng đến với tôi hoài! Người ta thì một năm dăm ba lần, tôi thì giờ nào cũng gặp. Nói về giờ thì tôi rất hay

nhìn đồng hồ vào những giờ trùng hợp lắm, 12:12 hay 17:17. Bây giờ thì ghê hơn một bậc: thậm chí tôi thấy đồng hồ chỉ 18:18 và ngay cả nhiệt kế điện tử kế bên cũng chỉ 18°! Một cái nhiệt kế! Có phải đồng hồ đâu, nhiệt kế thì đâu thể đơn thuần điểm giờ trùng hợp cho tôi xem như cái đồng hồ, nó phải phụ thuộc vào nhiệt độ, vào thời tiết!... Mạnh hơn nhiều so với việc giở sách ra đúng ngay trang mình cần đọc - mà chuyện này cũng đến với tôi thường xuyên luôn... Đôi khi tôi nhìn thế giới quanh mình và tự hỏi tất cả có thực hay không vậy... Nặng rồi, phải không? Có bệnh gì thì có triệu chứng y vậy đó!

Tôi nói tất cả những điều đó giọng đùa cợt, nhưng điều này làm tôi lo âu thật sự mà. Phải chăng tôi đã bị ám ảnh, đã hướng đến một cách vô thức những gì khẳng định giả thiết của tôi về cuộc đời? Hay thực sự có tồn tại những điều rộng lớn, cao cấp hơn chúng ta nhiều lần? Tôi thấy hoang mang. Tôi đã nghĩ mình là người duy nhất tạo ra Hiện thực của chính mình, giờ thì lại không dám chắc về điều đó nữa.

Elean mở mắt ra, toát mồ hôi đầm đìa. Jonathan ngồi bên cạnh cô. Họ đang ngồi trên một ghế băng công cộng, giữa một ngôi làng quê nhỏ. Hai bên đường cỏ mọc xanh. Trời thì xám như chì. Trời đứng gió phẳng phắc.

Không nhìn xung quanh, cô gái kể giấc mơ của mình cho Jonathan nghe. Anh vừa nghe vừa mỉm cười. Chẳng biết anh có còn đang mơ chẳng? Hay đầu óc anh đang để ở đâu đâu?

- Một tóm lược về tương lai tuyệt đấy, – anh khẳng định khi

Elean kể xong. Nói chung là nhiều ý nghĩa.

- Nhưng quá ghê đi chứ! – Cô kêu lên. Mơ gì mà kỳ quái... Em chẳng có những thứ đó trong lòng đâu.

- Em đang nghĩ về nó theo nghĩa đen đấy... Nghĩ xa hơn chút xem nào.

- Anh có nghĩ là em có thai không? Elean hỏi sau một hồi suy nghĩ. Thế nhé: bà mụ này, và đứa bé mà em sợ nhưng rồi lại ru nó, và nó chui tọt vào bụng em?

- Ừ thì anh không biết. Có lẽ... Anh thì nghĩ giấc mơ này không có nghĩa như vậy. Chuyện đó không ngăn cản chúng ta sinh em bé, nếu em muốn!

- Không phải bây giờ chứ, – cô gái vặc lại và cười, hơi hơi vững dạ. Trong lúc chờ đợi, anh có thể nói em biết chúng ta đang ở đâu không?

- Không... anh không biết gì cả.

Lần đầu tiên hai người thực sự quan sát cảnh vật xung quanh. Jonathan cười tươi. Anh nhớ lần đầu tiên du hành trong *giấc mơ*, khi anh biến thành anh chàng râu ria xồm xoàm trong một quán rượu Ái Nhĩ Lan! Có lẽ hai người, anh và Elean đã du hành cùng một cách như vậy chẳng? Lúc này thì không thể nói điều gì chính xác được.

Nhưng họ sẽ biết nhanh mình ở đâu nhanh thôi, xa xa có một chiếc xe hai bánh không mui đang chạy đến, được kéo bởi một con ngựa đen đáng

dấp rất ấn tượng.

Không khí nặng trĩu lên khi chiếc xe đến gần, không có người đánh xe. Dấu hiệu không hay rồi, – Jonathan nghĩ. Anh liếc nhìn Elean, cô đang nhìn chăm chăm chiếc xe. Vải buộc trên lưng ngựa phấp phới phủ chiếc xe khiến cô chưa nhìn được có gì trong xe.

Con ngựa dừng lại phía trước họ. Nó có vẻ thân thiện. Jonathan suýt thì đứng lên để xoa mồm nó nếu không khí không nặng nề như thế này.

Một cô gái trẻ bước xuống.

- Hai người có biết đường ra khỏi mê cung không? – Cô gái hỏi họ.

Jonathan và Elean nhìn nhau, ngạc nhiên vì cách tiếp cận kỳ bí đó. Cô gái trẻ có làn da xanh xao và lưa thưa vài lọn tóc ép sát đầu. Cô mặc quần áo trông như cắt từ miếng vải phủ lưng ngựa.

Elean lên tiếng đáp lời:

- Quý cô nói về điều gì vậy?

- Về hình lập phương, dĩ nhiên rồi! Cái bẫy giam tôi ấy mà.

- Nếu cô tả chúng tôi nghe về hình lập phương ấy, – Jonathan xen vào, biết đâu chúng tôi có thể giúp cô ra khỏi đó chăng?

- Được, nhưng tôi chỉ muốn nói với anh và một mình anh thôi!

– Cô gái tuyên bố và chỉ về phía Jonathan bằng một ngón tay gầy giờ xương.

Jonathan hỏi ý Elean bằng một ánh mắt. Cô chấp thuận. Ngôi làng vẫn vắng hoe như thế. Họ không nhìn thấy ai khác ngoài cô gái này và chiếc xe ngựa. Jonathan đứng lên và mời cô gái dạo bên anh. Họ không nói không rằng tách xa một đoạn, đến con đường trung tâm của làng, hai bên là những căn nhà cửa đóng im ỉm.

Khi đã đủ xa, Jonathan hỏi:

- Nào, hình lập phương ấy, trông nó ra sao?

- Đó là một cái bẫy, cô gái run rẩy nói... Tôi từng sống hạnh phúc, rồi tất cả đã thay đổi hết. Tôi đã tìm mọi cách, nghĩ đủ điều... Tôi có thể làm

được... tôi có phương tiện, nhưng không đủ sức... Anh hiểu không?

- Hay là... chúng ta quay lại từ đầu câu chuyện được không? Cô gái giải thích cho Jonathan nghe những khốn khổ nhỏ nhất của đời cô, nói chung chẳng có chi đặc biệt, nhưng cô thấy to như núi. Đúng thật là đời cô không mấy vui, kẹt giữa một bên là những mong ước chính đáng được là một người đàn bà triển nở tròn vẹn, bên kia là những mong đợi của gia đình và chồng cô. Nhưng ai lại không từng trải qua chuyện như thế chứ?... Jonathan lắng nghe một cách lịch sự và tự hỏi có thể làm gì để giúp kéo cô ra khỏi *cái bẫy của mình*.

Khi cô gái đã kể xong, lộn xộn giữa cả tá những điều không liên quan, Jonathan bắt đầu cùng cô tìm nhiều giải pháp khác nhau. Xét cho cùng, không có gì gây đổ nghiêm trọng trong cô; tất cả chỉ là vấn đề lựa chọn gì cho cuộc đời. Cô cần chọn lựa.

- Chọn lựa à? – Cô kêu lên. Anh biết không, tôi đã nghĩ biết bao nhiêu về tất cả những điều đó, nhiều tháng trời. Nếu tôi đã tìm ra giải pháp được thì bây giờ nào có bị kẹt ở đây đâu.

- Tôi hiểu lắm, – Jonathan khẳng định. Tôi chỉ đơn giản muốn nói là bây giờ đã đến lúc chấp nhận một giải pháp trong số những gì cô đã nghĩ ra... dĩ nhiên khó có thể hoàn hảo, vì sự hoàn hảo dường như không có trên đời, nhưng dù gì cũng là một giải pháp. Một cửa ra cho mê cung. Tôi thấy có ít nhất bốn cửa...

- Nhưng không có giải pháp mà!!!

Cô gái vừa gào to. Jonathan cố gắng để kìm mình không lùì lại. Vậy thì, – anh nghĩ, vấn đề không phải là không có giải pháp, mà nằm ở chỗ chọn lựa. Chuyện gì có thể kìm giữ cô ấy như thế này nhỉ?

- Anh nghĩ là tôi vui sướng trong cảnh này sao? – Cô gái thốt lên, vô tình trả lời cho ý nghĩ của Jonathan.

- Không, dĩ nhiên là không, – anh khẳng định để làm cô bình tĩnh lại.

- Nhưng tôi không thấy giải pháp nào khác... Tôi bị buộc phải làm điều đó.

- Làm gì cơ? – Jonathan hỏi.

- Chuyện mà lúc đầu tôi đã nói với anh đó chứ còn gì!

- Xin lỗi, tôi hẳn đã hơi phân tâm, – Jonathan nói một cách chân thành. Giải pháp ấy là gì?

Tình huống có vẻ bị khóa một cách không gỡ được. Mỗi lựa chọn liền bị cô gái từ chối, với những cơ rất chi mâu thuẫn. Cô có vẻ hoàn toàn lộn xộn và dường như nói đủ thứ nhảm nhí để cứ giữ tình trạng khốn khổ của mình. Cái *giải pháp* mà cô nói ra thực sự không có lý lẽ gì từ góc nhìn của Jonathan.

- Elean! Giúp anh! – Jonathan gào lên bằng tâm trí.

Ngay lập tức anh thấy mình bên cạnh Elean, chỉ hai người với nhau.

- Hú hồn... gặp lại em sướng biết bao! Anh muốn rồi tung với cô nàng lúc này.

- Có phải là một bài kiểm tra không nhỉ?... Một bài thi lên bậc.

- Em nghĩ vậy à? Vậy là anh đã rớt rồi, anh chẳng tìm ra cách nào giúp cô ấy.

- Cô ấy dọa tự tử sao?

- Đúng. Sao em đoán được?

- Ồ, cô ấy có đầy đủ những đặc điểm: quá liều kiểm soát bằng ý thức. Chuyện đó toát ra quá rõ. Một ứng cử viên hoàn hảo của Lý trí độc tài toàn trị.

- Thế là sao? – Jonathan hỏi.

- Anh biết đó, khi một người từ chối lắng nghe cơ thể, trực giác của họ, và càng không đếm xỉa đến những Dấu hiệu Vũ trụ...

- Nhưng dường như anh thấy cô ấy vẫn nhạy cảm với những điều đó mà.

- Dĩ nhiên, thậm chí đây là trường hợp điển hình đấy. Chính là phần đó của cô ấy đòi vùng lên, nên phần lý trí mới sợ hãi và càng siết chặt bàn tay độc tài hơn: “À, mi, tên Vô thức này, mi không chịu khuất phục à? Thế thì

chọn đi: viên đạn, sợi dây, hũ thuốc, hay ma túy. Mi phải biết ai là chủ nghe chưa!”. Thế là đây là một vụ tự bóp nghẹt Sự sống.

- Tự giết mình để khẳng định quyền lực của lý trí ư? Chuyện này mà cũng có thể sao?

- Em e là có thể đấy... Giết điều mình sợ để mong được thanh bình trong tâm hồn.

- Anh hiểu rồi.

Jonathan thấy buồn quá. Dù những gì Elean giải thích đều là thật, thì anh cũng chẳng tìm ra cách để thay đổi chút gì.

- Anh không thể làm gì đâu, – Elean nói, khớp với câu anh đang nghĩ.

- Đó là quyền tự do lựa chọn, có phải không?... Chúng ta có thể giúp một người đến đâu? Nếu người đó đã mất quyền kiểm soát chính mình, họ cũng không thể kêu cầu giúp đỡ... Và nếu họ không yêu cầu, liệu ta có thể vẫn hành động để kéo họ ra khỏi đó không, hay để mặc cho họ chết?

- Về mặt lương tâm đương nhiên là rất khó. Em chỉ có thể nói với anh ý riêng của em thôi.

- Được, anh muốn nghe! – Jonathan tuyên bố và cười tình tứ với người yêu. Trò chuyện với em thật hữu ích biết bao. Nhẹ cả lòng...

- Nào... về lý thuyết nhé, nếu không được yêu cầu thì ta sẽ không làm gì cả. Đó là điều căn bản về đạo đức mà Lou White đã truyền cho em. Em nghĩ là mọi nhà trị liệu đều làm theo điều này, dù rằng anh và em chẳng phải nhà trị liệu... Rồi đến góc nhìn triết lý, nếu không được yêu cầu, chúng ta không làm được gì hết đâu. Nếu là Lou, anh ấy sẽ nói: Đừng chõ mũi vào chuyện của người khác, đấy có phải là cuộc đời anh đâu! Người ta có tự do lựa chọn mà. Có thể chúng ta được quyền ép một đứa trẻ nghiện ngập phải đi cai ma túy, nhưng người lớn thì phải tự chịu trách nhiệm về hành động của họ.

- Ngay cả nếu họ tự tử?

- Như những gì ta vừa nói, nếu không được yêu cầu cụ thể, ta sẽ không thể làm gì. Có những người nghiện rượu có thể thoát ra bằng cách quyết định yêu cầu sự giúp đỡ. Họ đến một trung tâm, ký các loại cam kết, vươn đến ánh sáng bằng tất cả sức lực của mình; còn có những người khác biến thành ăn xin, mại dâm và rồi chết trong hôn mê do rượu.

- Thật nghiệt ngã! Nếu anh thấy một người sắp đâm đầu vào xe tải, anh sẽ không nhịn được mà chộp người đó lại. Đó là bản năng!

- Dĩ nhiên, bình thường thôi. Em cũng sẽ làm vậy. Vấn đề nằm ở những trường hợp khác cơ, khi họ ra vẻ muốn thay đổi và thực ra thì sâu xa trong lòng từ chối mọi thay đổi.

- Nhưng trường hợp nào thì cũng na ná như vậy mà.

- Đúng thật nhỉ: *giúp tôi đi, nhưng đừng thay đổi gì hết nhé!* Dù họ không tham gia vào tiến trình chữa lành, thậm chí họ còn kéo ngược tiến trình lại, nhưng họ vẫn muốn được chữa lành. Cô gái hồi nãy ra vẻ muốn thay đổi, nhưng anh nói cô ấy từ chối mọi khả năng...

- Nói thẳng là anh không biết cô ấy muốn gì. Dù gì thì anh cũng không thể ấn định mục tiêu cho cô ấy.

- Thế đấy! Anh đã nêu chính xác điểm quan trọng. Chúng ta có thể thử tất cả, chỉ cần người đó chịu chỉ ra hướng họ muốn. Nhưng ta không thể nhích được bước nào nếu không biết cần hướng đi đâu. Quyết định dạng đó không thuộc trách nhiệm của nhà trị liệu. Nếu anh tìm thấy người đó treo cổ và anh tháo dây kịp lúc, anh sẽ là anh hùng. Nếu người đó chết rồi, anh sẽ vào tù vì anh không thể chứng minh trước pháp luật là đã làm hết sức mà tháo dây không nổi, hoặc tệ hơn, không thể chứng minh anh không phải là người thúc đẩy người đó treo cổ! Chuyện đáng nản thế đó, nhưng là thực tế...

- Như cái người nhặt được ví và đem đến Sở cảnh sát, sau đó bị nghi ngờ là đã lấy hết tiền trong ví, dù chẳng ai chứng minh được là trước đó ví có tiền hay không?

- Tương tự như vậy đó. Những luật lệ con người đặt ra chẳng khuyến khích sự chân thật lẫn sự tương trợ. Vậy anh thấy cái ví rơi, anh sẽ chẳng thèm chạm đến, thấy kẻ người tội nghiệp nào đó đánh mất ví! Ngay khi anh dẫn thân giúp đỡ ai đó, anh bước vào vòng nguy hiểm. Để giúp đỡ một người mà vẫn an toàn, hãy làm điều đó âm thầm. Nếu không thì đừng giúp ai hết!... Vậy là, vẫn không gì cản được anh chỉ ra những Cánh cửa, gieo những Hạt mầm...

- Vậy là, cô gái đó, cô ấy có thật sẽ đi treo cổ không?

- Nếu có thì anh cũng không làm gì được. Có thể đó là điều khiến chúng ta phải đến đây hôm nay: bài học anh cần học đó. Anh cũng nhìn thấy như em: cô ấy chẳng có gì hồng hóc bên trong cả. Chỉ là phần lý trí của cô ấy đã làm thối hỏng mọi thứ và ngăn chặn mọi khả năng giúp đỡ.

- Ta có thể giúp cô ấy bất chấp cô ấy không muốn không?

- Không được, vì điều đó sẽ không thành công. Phải có lời kêu gọi giúp đỡ thì sự thay đổi mới có thể diễn ra. Đời cô ấy là do cô ấy quyết định. Anh không thể quyết định số phận thay cho cô ấy... Cô ấy tìm ra lời phản bác cho mọi điều anh đề nghị... Còn có thể làm gì? Anh có thể giúp một người chăm sóc những vết thương nội tâm, giúp họ đạt được một mục tiêu, nhưng không thể làm dùm cho họ mọi thứ. Vậy đâu có phải là cho họ làm người.

Có một khối nặng nào đó trong ngực Jonathan được giải phóng. Anh không biết vì sao hôm nay mình lại phải học bài học này, nhưng giờ đây anh đã cảm thấy sẵn sàng để lại tiếp tục lên đường.

Anh quay sang nhìn Elean. Cô đẹp biết bao! Anh thoáng rung mình, thậm chí lông tóc dựng cả lên.

Năng lượng từ Jonathan bay về phía Elean trong một cuộn xoáy ánh sáng vàng óng, ngay lúc từ phía cô năng lượng cũng đổ ập sang anh. Khi hai khối năng lượng chạm nhau, nghe như có một tiếng *clic* nhẹ và bầu trời tách ra, để lộ một đường hầm thẳng đứng, sáng lòa.

Anh mơ. Vài người bạn đã phản *anh*. Họ rời thế giới này... Để làm gì? Để phá hủy tác phẩm của *anh*.

Họ không còn giống *anh* nữa. Chuyện này sao lại có thể xảy ra được nhỉ?

Họ đã đem lại cho chúng *Sự* hiểu biết. Và chúng, những sinh vật cấu thành từ vật chất trở nên điên loạn. *Họ* đã khiến Người phụ nữ thụ thai. *Họ* đã làm thật. Bây giờ nàng chờ *Đứa* con ra đời.

Anh giận điên lên... Không. Đúng hơn là *anh* sợ... Nàng có biết điều đó không?

- Chắc chắn phải có điều gì đó trên cao kia! – Tôi thốt lên.

- Vì sao chứ? – Già Khayr vận lại tôi, vẻ tinh quái.

- Ô kìa, ông hẳn cũng phải cảm thấy như tôi, cái lực hiện diện tỏa khắp đó, làm thế nào khác được. Nó có tồn tại. Tất cả những ngẫu nhiên mà chẳng phải ngẫu nhiên đó... Này nhá, khoảng mười lăm ngày trước, tôi có hẹn với một người, mà hôm đó tôi cũng chờ người ta giao một cái tủ đến nhà. Người giao hàng sẽ ghé... nếu chuyện tôi nghe chán thì ông cứ nói thẳng nhé!

- Không không, kể đi, tôi luôn khoái nghe những chuyện kết thúc tốt đẹp.

Tôi nhìn ông. Mắt ông lấp lánh. Ông muốn nói gì với *những chuyện kết thúc tốt đẹp* thế nhỉ? Tôi đã kể xong chuyện đâu!

- Rồi thì, người giao hàng hẹn đến vào lúc một giờ trưa. Tôi khuân hết đồ trong cái tủ cũ ra, bày đầy cả nhà, nghĩ là sẽ có đủ thời gian dọn vào tủ mới kịp trước cuộc hẹn lúc hai giờ...

- Nhưng mà...?

- Nhưng mà đến hai giờ chiều người giao hàng vẫn chẳng thấy đâu! Vậy là tôi lại phải dọn dẹp đồng lộn xộn trong văn phòng để tiếp khách! Vừa dọn được năm phút thì khách gọi đến, nói không đến được vì có việc gấp, hẹn lại ngày khác. Ông cứ nghĩ mà xem, tôi giận điên lên! Rồi năm phút sau nữa, người giao hàng đến... nhưng không có tủ, mà là một món nội thất khác mà tôi không ngờ họ giao sớm thế, đáng lẽ ba tuần sau tôi mới nhận được. Món này cồng kềnh đến nỗi không qua được cửa, mà phải tháo rời ra, đưa vào văn phòng rồi mới lắp đặt tại chỗ. Nói cách khác, nếu vị khách kia vẫn đến thì tôi biết tiếp khách ở đâu bây giờ. Mọi thứ đã diễn ra đây chuyền cứ như là để thuận lợi nhất cho tôi vậy! Ngày hôm sau tôi nhận được tủ một cách yên lành. Rồi người khách lại đến thăm, không có vấn đề

gì. Và tuyệt làm sao vì món đồ kia đến sớm hơn dự định, vì nếu cứ đúng hẹn thì tôi lại chẳng có nhà, tôi đang ở đây với ông còn gì!

- Có thể nói là có điều gì đó bảo hộ anh, – Khayr ướm ý.

- Thì chính thế rồi gì nữa! Và bảo hộ rất thường xuyên nữa cơ!... Mọi việc đều xoay chuyển thành ổn thỏa, dù điều gì xảy ra chẳng nữa. Trong khi trước đây tôi cứ tưởng chỉ mình tôi tạo ra hiện thực của tôi, thông qua Ma trận.

Khayr vừa quan sát tôi vừa mỉm cười. Trên đầu chúng tôi, lá xào xạc. Một làn gió nhẹ khiến không khí mát lạnh đi. Bên cạnh ông già, tôi cảm thấy mình như chú cún con đang khám phá thế giới.

Ông hít một hơi dài, lắc đầu hai ba cái, rồi bắt đầu giải thích:

- Anh biết đó, con người tác động trên Ma trận, trên *Hình thức loài người*, trên *cái khuôn tạo tác*, nhưng Ma trận vẫn còn là một tầm mức khá thấp của Hệ thống. Đây nhé: có chúng ta, có Ma trận – điều định dạng chúng ta. Và rồi, có Năng lượng cho phép tất cả những điều trên được thực hiện, đến từ Toàn thức. Toàn thức từ Sự hiện diện nguyên thủy... Anh thấy đó, từ điểm nguyên thủy đó đến chúng ta xa xôi biết mấy! Toàn thức tiến hóa có nhiều lớp, từ năng lượng nguyên thủy của sự sống, đến Ma trận, rồi đến chúng ta. Anh theo kịp không?

- Tôi cố hết sức, – tôi trả lời và gắng giữ cho mình tập trung.

- Có khi tôi cũng lặp lại chuyện này chuyện kia, chắc anh cũng để ý thấy rồi. Làm vậy là để chộp lấy dịp may giúp ý tưởng đó thấm nhập vào anh, không khi này thì khi khác... Rồi nhé, những lớp tiến hóa đó cũng là hướng chúng ta thực hiện việc tạo ra Hiện thực. Chúng ta không đi ngược dòng, việc đó là ngược ngạo. Chúng ta tạo ra Thế giới xuôi dòng Sự sống.

- Nghĩa là ta nên đi từ Toàn thức để tác động đến Ma trận?

- Đúng thế đó! Nhớ mô hình tam giác có một lần anh đã được học không? Luôn luôn hành động phía trên một bậc so với điều anh mong muốn tác động... Chúng ta tận dụng Năng lượng nguồn của Toàn thức, hành

động trên Ma trận. Chúng ta làm điều này như mọi vật sống khác. Và Toàn thức trông nom ta, bảo hộ ta. Cứ thế, cuộc sống tiến về phía trước.

- Ngay cả với câu chuyện của một cái tủ bé mọn sao?

- Dĩ nhiên, nhìn *từ trên xuống* thì anh thấy hết tất cả. Chỉ có những gì tương thích với Kế hoạch thì mới được thực hiện, và nhất định được thực hiện bằng cách này hay bằng cách khác. Đôi khi là anh làm cho điều đó xảy ra, còn thường là Bên trên mở đường cho anh...

Chắc là mặt tôi trông thộn lắm, nên ông phải nói thêm:

- Anh không thể suy nghĩ về điều đó một cách tuyến tính được. Hãy tư duy kiểu toàn thể. Mở rộng tâm trí anh cho tất cả những chiều kích có thể, không gian, thời gian. Để may ra có thể hiểu được điều tạo tác, phát triển và điều phối toàn bộ Tạo vật, anh phải ép mình suy nghĩ thật đa chiều – tôi nói phải ép mình, vì điều này đòi hỏi một cố gắng thực sự nhằm mở rộng toàn thức của anh. Không nên chỉ phất phơ cưỡi ngựa xem hoa với những hiểu biết như vậy...

Khayr để tôi tiêu hóa mọi thứ một lúc. Tôi nhìn thấy Lehya đang mơ màng trong suy tưởng, đôi mắt xa xăm.

- Em nghĩ về điều gì thế? – Tôi hỏi nàng.

- Không, không có gì, – nàng vừa trả lời vừa nhìn quanh như vừa bừng tỉnh. Em tự đặt một câu hỏi, nhưng em nhận được câu trả lời ngay đúng lúc em hỏi.

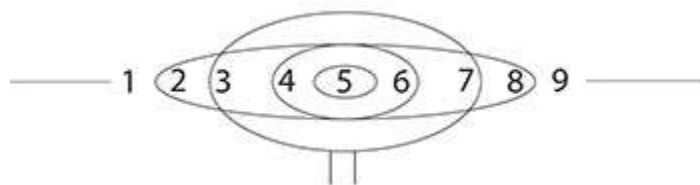
Rồi thì trông nàng lại có vẻ bị thu hút bởi một suy tưởng khác, trông nàng lại xa xăm như du hành hần vào nội tâm. Vừa ở đây vừa ở nơi nào đấy, ôi nàng Lehya của tôi. Vợ tôi vẫn không ngừng khiến tôi thấy ngỡ ngàng!

- Tôi vừa giải thích cho anh theo chiều dọc, – Khayr lại nói để lôi cuốn sự chú ý của tôi. Như một bậc thang giá trị vậy: chúng ta ở phía dưới, Sự hiện diện nguyên thủy ở bên trên. Nhưng điều đó không hề có ý ám chỉ giá trị theo kiểu đạo đức đâu nhé. Trên cũng như dưới, mà dưới cũng như trên. Nếu chỉ nhìn có hai chiều thôi, anh có thể hiểu theo chiều ngang cũng

chẳng sao: một sự tiến triển từ trái sang phải – từ Khối nguyên thủy xuyên qua chúng ta để tiến về Khối đã tiến hóa. Nhưng chỉ hình dung theo cách đó thì ta bỏ qua rất nhiều điều...

Nếu dạo qua đồ hình này, anh sẽ bắt đầu tiến gần lại được cái toàn thể mà hồi nãy tôi có nói.

- Có những cấp bậc tiến hóa khác nhau kể từ Sự hiện diện nguyên thủy. Có thể xem loài người chúng ta là một bậc. Cũng có thể xem toàn bộ Tạo vật đã được sinh ra là một bậc. Chúng ta, những kẻ mang hình hài vật chất, một phần hữu cơ, và được bao quanh bởi biết bao nhiêu dạng sống khác. Giả sử gọi chúng ta là cấp “5”, thế thì anh sẽ đặt những tạo vật cao cấp hơn, tiến hóa hơn, đã đi xa hơn chúng ta trên con đường Thành toàn, ở cấp “6”. Cứ gọi họ là những *Tạo vật ánh sáng* hay những *Thiên thần* nếu anh muốn. Dĩ nhiên, cũng có tồn tại những tạo vật vô cơ, xem như cấp “4”, cấp này có thể gồm luôn cả động vật và thực vật, và những tiên, thần, yêu tinh chi đó theo kiểu những chuyện thần thoại, tóm lại là thế giới những tạo vật nhỏ nhắn bảo hộ con người chúng ta.

- Yêu tinh ư? – Tôi nói, ngạc nhiên quá đỗi.

- Hừm... – Khayr khẳng định với một nụ cười thỏa mãn. Anh chưa từng dạo chơi trong rừng vào lúc chiều tà sao?

- Có chứ... khi tôi còn nhỏ, đường đi học về mỗi chiều của tôi phải qua một con đường nhỏ ở gần bìa rừng. Khá lạ là con đường được đào lõm xuống, hai bên là hai bức tường nhỏ và đầu tôi chỉ vừa nhú ngang mặt đất thôi. Và rất thường xuyên, tôi có cảm giác mình bị quan sát... Thế là tôi bắt đầu chơi trò tưởng tượng rằng đó là ánh nhìn từ thế giới tí hon của tiên và yêu tinh. Con đường nhỏ đó giao với một đường khác dẫn ra khỏi rừng. Có một lần tôi đi qua đường đó giữa ban ngày, lần đầu tiên tôi đọc tên và giật

này cả mình! Đó là “Đường Yêu tinh”. Từ đó trở đi tôi tin rằng tiên và yêu tinh là có thật... nhưng khi đó tôi còn nhỏ.

- Thì sao chứ? – Khayr vặn lại. Anh nghĩ rằng những người đặt tên cho con đường đó cũng là trẻ con sao? Từ đâu họ nảy ra trong đầu cái tên ấy? Không có lửa thì sao có thể có khói.

- Ừ nhỉ, – tôi thừa nhận.

Tôi trầm ngâm. Ngày bé tôi tin những điều đó thật tình, nhưng cái logic của người lớn đã buộc tôi xếp câu chuyện đó vào cùng ngăn với Ông già Noel và Vua chuột. Trời đất, yêu tinh chứ giỡn à!

- Và câu chuyện này thì liên quan gì đến cái tử của tôi? – Tôi nói tiếp khi nhận ra chúng tôi đã lạc đề ít nhiều.

- Thế giới vô hình nhỏ bé đó có mức độ rung động riêng và một sự tồn tại riêng. Chúng ta và họ không chia sẻ cùng nhau một mặt phẳng tồn tại... Còn câu chuyện cái tử của anh thì thế này nhé: nó quá phức tạp để anh có thể *tạo ra* nó, vì anh không biết ba tuần sau mình ở đâu để nghĩ ra việc phải làm cho cái tử đến sớm hơn, và có qua nhiều chi tiết nhỏ cần khống chế nếu anh thực sự muốn làm vậy. Điều anh đã thành công thường ngày như làm cho xe buýt anh cần đến đúng lúc thì đơn giản hơn nhiều. Đúng như anh nói đấy, để mọi việc xảy ra êm thấm như vừa tả, cần có một sự can thiệp *từ trên cao*!

- Tôi hiểu ý ông, nhưng tôi chưa nhìn ra logic của nó.

- Cũng có thể vì ở đây chẳng có logic nào cả chẳng?... Thôi được, anh nghe này: một *tạo tác* là một chuỗi sự kiện chỉ liên quan đến anh thôi, hay ít nhất, anh là điều trung tâm. Còn một *sự đồng thời tương ứng* thì khác, như các dấu hiệu vũ trụ, đó là một loạt sự kiện phức tạp có liên quan đến hàng tá người. Sự đồng thời tương ứng có quá nhiều ảnh hưởng đến nỗi anh không thể dùng ý thức nhỏ bé của anh phân tích nỗi. Khi anh *tạo tác*, anh tạo tác với ý thức của mình. Vậy là, những chuyện quá phức tạp nằm ngoài khả năng của ý thức kia không thể do anh tạo ra. Đồng ý không?

- Phần đó thì tôi đồng ý.

- Vậy đó. Lấy ví dụ chuyện khiến cho xe điện đến ngay lúc anh vừa ra đón nó. Chuyện này thì dễ rồi. Quá nhiều người đợi, nên nó đến sớm sẽ có lợi cho nhiều người, không ai ước mong điều trái ngược với anh. Xe cũng ở sẵn trên đường ray rồi, nó chỉ việc đi tới. Mà nó đi cũng theo lộ trình định sẵn chứ có chạy lằng quằng đâu khác được đâu! Nguy cơ trật chĩa là rất thấp. Về góc đó của Ma trận, mọi thứ đã sẵn sàng cho anh sử dụng. Anh chỉ cần chọc ngoáy rất nhẹ vào một điều đã thường xuyên xảy ra.

- Được được, tôi hiểu rõ rồi...

- Để khiến một ai đó đến hoặc không đến vào cuộc hẹn với anh, hay giải phóng một chỗ đậu xe cho mình, cũng đơn giản không kém. Đó là chuyện giữa anh và người đó, giữa tinh thần và tâm hồn của hai người.

- Vụ chỗ đậu xe mà cũng tương tự sao?

- Đúng. Tâm trí anh quét qua vùng mà anh muốn đậu xe, tìm một người đồng ý nhường chỗ cho anh. Một khi tâm trí anh đã định vị được người ấy rồi thì chỉ còn là chuyện đối thoại hai bên. Chỉ vậy thôi. Nhưng nếu muốn người giao hàng đến vào một giờ nào đó, chuyện này phức tạp hơn rồi!

- Vì sao chứ? Bởi vì có nhiều người giao hàng sao?

- Không phải, mà anh còn phải chen vào những cuộc giao hàng khác nữa, những khách hàng khác và gia đình họ. Mà các khách hàng thì ai cũng ngóng đợi – không giống với trường hợp xe điện: khi ấy nhiều người cùng đợi đúng một việc, đúng một nơi – hay chuyện đậu xe, anh chỉ cần một người đối thoại và đồng ý.

- Nhưng cũng phải tìm ra được một người chịu đối thoại chứ, – tôi hỏi vặn.

- Đúng thế! Cần có một người có thể nói chuyện được vào lúc đó, vì anh sẽ không ép ai làm điều gì mà người ta không muốn... ừ, thông thường là vậy.

- Ồ, tôi hiểu, tôi biết chữ “thông thường là vậy” của ông rồi.

- Còn với người giao hàng, anh còn phải tính luôn tổng lượng công việc của anh ấy, ở mỗi nhà cần lắp đặt những gì, đường phố có kẹt xe không,

vân vân. Có quá nhiều điều không thể tính trước, những *ngẫu nhiên*, những điều anh thậm chí không thể biết đến... Quá phức tạp, nên đó là chuyện của Toàn thức là thứ ở cấp bậc trên và điều khiển cả Ma trận. Đó là cấp độ của những sự đồng thời tương ứng và các Dấu hiệu Vũ trụ.

Những điều vừa bàn cãi mới thú vị làm sao! Đúng vậy, thế là cuộc đời nhịp nhàng diễn ra và những nguồn lực của Sự sống bảo hộ chúng ta. Tôi sẽ tin vào điều này hơn bao giờ hết, và không bao giờ trách cứ việc đã được tung vào đây, giữa thung lũng này!

Bên cạnh tôi, Lehya trầm lặng bước, vẻ suy tư. Đúng là nàng không có nhiều điều để khám phá như tôi. Trước đây nàng đã ở thung lũng này. Khi nghĩ về điều này, tôi thấy siêu thực quá. Một người lớn lên ở một nơi như nơi đây có thể mang những gì trong đầu nhỉ?...

Không có gì đáng ngạc nhiên rằng nàng đã trở thành một *Nhà du hành*, tôi nghĩ.

Chắc chắn vì có cảm thấy tôi nghĩ đến nàng nên Lehya quay sang tôi.

- Sao rồi anh? – Nàng hỏi. Anh không cần phải hiểu hết để có thể thấm nhập những điều này vào lòng... anh không phải làm gì hơn là... cứ để mọi sự diễn tiến tự nhiên. Mọi việc...

- ... sẽ tự nhiên đâu vào đấy thôi. Ừ, bây giờ anh cũng nghĩ thế. Mắt nàng sáng bừng lên. Tôi có cảm giác mình đang ở trên một hành tinh khác. Nơi này quá ảo diệu, ấm áp dù nằm giữa nghìn trùng tuyết băng. Những cuộc nói chuyện không thể tin được về những đề tài tôi tò mò cực đỉnh. Và nàng, người phụ nữ của tôi...

Tôi cảm thấy mình trượt đi mà không thể làm gì khác được, bị hút vào đôi mắt nàng. Như một cú rơi nhẹ nhàng về phía Thiên đường. Tôi quay đảo trong không trung. Mọi thứ sẫm tối, rồi tối hoàn toàn. Tôi ngã hẳn về phía sau, lộn nhào trong không trung.

Và tung rộng đôi cánh.

“Tâm hồn ta tạo ra không gian của chính nó có thể biến Địa ngục thành Thiên đường, hoặc biến Thiên đường thành Địa ngục.”

- John Milton -

Jonathan cảm thấy Elean vẫn luôn hiện diện sát bên mình. Như thể hai người muốn được nghỉ ngơi chốc lát. Thay vì lập tức hạ cánh ở đích đến tiếp theo, họ để cho mình trôi nổi một chốc. Không gian sâu thẳm đầy sao mà Jonathan thường thấy trong những chuyến du hành hôm nay có vẻ quá lạnh lẽo đối với anh. Mà anh cũng không có gu về một loại phong cảnh nào khác, nên rốt cục tâm trí anh không tạo ra gì hết. Anh thấy họ như nổi trôi trong cái không tuyệt đối, và kỳ lạ thay điều này lại khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Elean và anh đã trôi khỏi thế giới có người phụ nữ đòi tự tử kia xa lắm rồi, thế mà ký ức đó vẫn ám ảnh Jonathan. Elean cảm thấy điều đó.

- Anh vẫn nghĩ đến cô ấy à?

- Ừ... Anh hiểu tất cả những gì em nói, nhưng dù sao... nhờ cô ấy hành động...

- Vậy thì cô ấy chỉ cần nhúc nhích một chi tiết nào đó của đời mình thôi, tất cả sẽ thay đổi, – Elean tuyên bố.

- Anh cũng nói với cô ấy như thế rồi, nhưng cô ấy nói là cô ấy không tin vào những điều như vậy!

- Không cần niềm tin gì cả. Anh đã nhìn thấy ngôi làng mà chúng ta gặp cô ấy đó... Anh thấy nó giống với Cuộc sống lắm hay sao?... Anh muốn biết ý em không? Cô ấy không thể tự tử được: vì thật ra cô ấy đã chết rồi! Không thể nào giết chết một người chết, chỉ có thể đưa Sự sống đến cho nó thôi. Thay đổi bất cứ điều gì thì cũng sẽ giúp cô ấy được tái sinh.

- Một linh hồn lạc lõng.

- Hừm... Cô ấy không cần một giúp đỡ kỹ thuật. Cái cô ấy cần là Toàn thức và điều đó thì không một kỹ thuật nào có thể đem đến được. Nhưng anh có thể cầu nguyện cho cô ấy...

- Cầu nguyện à? – Jonathan kêu lên.

- Đúng vậy, hay nếu anh muốn nói khác đi thì: hãy gửi những ý nghĩ tốt đẹp cho cô ấy. Cầu cho cô ấy được giúp đỡ.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Vậy đã là nhiều lắm rồi, khi ta hoàn toàn cô đơn, và rồi có một ai đó nghĩ đến ta. Anh phải bắt đầu nhận thức về quyền năng và sức mạnh của những ý nghĩ... Em không nghĩ đây chỉ là vấn đề lựa chọn, bản khoăn nơi ngã rẽ, mà là cô ấy mất phương hướng thật sự. Cô ấy phải tìm được hướng đi.

Jonathan hồi tưởng hình ảnh người đàn bà trẻ lang thang trong ngôi làng bỏ hoang. Từ bao giờ nàng ấy đã ở đây?... Nàng sẽ còn lang thang như thế bao lâu nữa, bao giờ thì nàng sẽ tìm được một lý do để sống, có thể thấy mình hữu dụng cho Cuộc đời, và cuối cùng chấp nhận có thể được yêu, có thể yêu không cần điều kiện? Còn nữa, con thú âm u mà hùng mạnh luôn theo nàng ấy, nó là con gì?

Chợt tâm hồn Jonathan như được chiếu sáng, bằng loại ánh sáng xanh thẳm của Delphys, của Ma trận, theo như tâm trí anh vẫn quen hình dung. Người ta đã nói anh là *Người giúp đỡ*. Lúc này đây anh chỉ muốn lại được tắm mình trong ánh sáng ấy. Được tái nạp năng lượng. Rồi anh cũng nghĩ đến cả Khayr, ước gì được có những lời khuyên của ông!

“Đi Thung lũng thôi, đi tìm những người Hướng dẫn”, – một giọng nói trong đầu anh cất lên.

- Mình đi nhé? – Elean kêu lên vui vẻ.

- Đi đâu cơ? – Jonathan hỏi.

- Đi tắm hồ chứ còn gì nữa, khỉ ạ!

- Nếu anh không biết đến tôi, anh đã chẳng đi tìm, – một giọng nói cất lên.

Tôi trôi nổi trong một đại dương tối từ rất lâu đến nỗi tôi chẳng nhớ nổi là từ bao giờ. Tất cả những gì tôi còn nhớ là mình đã ngã một cú hoành tráng về phía sau... và rồi tôi đã bay lên.

Giọng nói chỉ đón tiếp tôi có vậy, rồi lại lặng im. Để lại tôi một mình.

Trước mặt tôi, một ngôi sao sáng lóa nghìn lưỡi lửa, một khối ánh sáng trắng khổng lồ - kỳ lạ làm sao không hề khiến tôi chói mắt. Ngay phía phải bên cạnh ngôi sao, lơ lửng trong không trung là một vật thể hoàn toàn phi lý: một phiến gỗ cũ kỹ cắm trên một gò đất có cả vài nhánh cỏ nhú lên! Mặt gỗ khắc một thông báo cực vắn tắt: *Vô cực bắt đầu từ đây!*

Tôi rướn tới vị trí của phiến gỗ, nhưng không cách nào vượt qua nó được, bất chấp mọi cố gắng. Tôi vờn vờ làm gì cũng không tác dụng, thờ phì phò như thể đầu phun khói vì tức giận, đập đầu, nổi cơn điên. Chẳng ích gì.

Rồi giọng nói lại đột ngột cất lên:

- Anh muốn đi đâu thế kia, trong khi chẳng Biết?
- Đi tìm ngôi sao của tôi, – tôi trả lời mà không rõ lắm vì sao lại nói thế.
- Vậy ngôi sao này không vừa ý anh sao?
- Có chứ, tôi thích... Nhưng tôi đơn giản là chỉ muốn... đi xa hơn nữa!

Lời nói của tôi làm chính tôi ngạc nhiên, như thể có một phần khác của tôi mượn tôi mà nói ra.

- Anh chẳng thể nào đi xa hơn nếu không thay đổi Ngôi sao của mình. Điều đó có thể lắm chứ... nhưng anh cần lớn hơn chút nữa, phần Toàn thức của anh.

- Nhưng... – tôi bắt đầu nói.

- Ý định của anh là gì? – giọng nói hỏi. Vì sao anh muốn đi xa hơn nữa? Anh sẽ làm gì? Anh nghĩ sẽ tìm thấy được gì?

- Tôi không biết... – tôi thú nhận.

- Vậy thì, trả lời những câu hỏi vừa rồi đã.

Giọng nói thật nghiêm nghị. Tôi cảm thấy không thể bàn cãi gì ở đây.

- Người có giúp tôi được không? – tôi hỏi.

- Dĩ nhiên rồi. Chỉ cần có những câu hỏi đúng, anh sẽ có những câu trả lời đúng.

- Ở thì... tôi muốn biết... làm thế nào để tối ưu hóa những *tạo tác* của tôi?

- Bằng cách thông qua Bên trên. Tất cả sẽ được thực hiện dễ dàng hơn nếu thông qua Đấng đã tạo nên Thế giới này. Điều Đấng ấy muốn sẽ được thực hiện.

- Như trong một câu kinh nguyện phải không? *Inch'Allah*, chẳng hạn? Sao lại...

- Quên những thứ anh đã biết từ quá khứ đi. Cái Mới phải khác chứ. Hãy gửi lời thỉnh nguyện của anh.

- Hơ... thế thì sự đồng thời tương ứng? Hay điều mà Elean gọi là *Serendipity*, sống với lòng tin vào ngôi sao tốt của mình?... Những điều đó có đúng không?

- Phải sống sôi sục lên. Anh sẽ *thu* hút những ngẫu nhiên có lợi – giống như khi anh *tạo tác*, mà thậm chí không cần phải nghĩ – chỉ cần bằng những xao động năng lượng từ những sự kiện chấn động mạnh trong đời mình thôi: những gặp gỡ, tình yêu, tự nhận thức hay thay đổi chính mình, thay đổi nghề nghiệp, vân vân. Hiện thực bên trong của anh phản ánh ra bên ngoài mạnh mẽ đến mức điều tốt đẹp anh cần sẽ được vật chất hóa rõ ràng đến mức độ phi thường.

- Như thế để khẳng định hiện thực bên trong tôi?

- Và để đem lại câu trả lời cho những câu hỏi bên trong nữa. Chính vì thế, rất cần học cách *sống như thế cả cuộc sống là phép màu*, còn nếu tâm hồn anh khô cằn sỏi đá, tối âm mê mờ, hay lạc lõng vô định – anh sẽ chẳng thu hút được gì cả! Không để cho Cuộc sống sôi sục lên thì mọi thứ sẽ rời rạc, chán nản và vô nghĩa.

- Ta chỉ thấy những gì ta tin. Chúng ta là Ma trận của chính chúng ta.

- Đúng vậy, ta chỉ nhìn thấy ở thế giới bên ngoài những gì ta mang trong lòng. Không nói chuyện đạo đức tinh thần gì nhé, ở đây mọi chuyện xảy ra đúng rầm rập như trong cơ học vậy, mỗi liên hệ nhân quả được quan sát rõ ràng. Chính là năng lượng do cuộc đời anh tỏa ra tạo nên hiện tượng này.

- Tôi đã nhận thấy mọi việc dường như trôi chảy dễ dàng hơn nhiều vào những thời điểm mà mình sống sôi động, càng có nhiều sự kiện xảy đến đời tôi lại càng theo ý tôi hơn... Cho đến giờ tôi vẫn tưởng đó là tình cờ thôi.

- Cách nghĩ về tình cờ chẳng qua là tâm trí logic của anh cố gắng muốn làm chủ những điều mà nó chưa hiểu rõ. Bình thường thôi. Vậy thì: cứ phát ra điều mình nguyện ước.

Trước kia tôi có hàng núi câu hỏi, thế mà nay có dịp thì tâm trí tôi lại trống rỗng. Chỉ thấy đơn giản là mình đang thanh bình.

Dù sao tôi cũng thoáng nghĩ về cuộc trò chuyện với Lou, về thời gian. Câu chuyện ấy làm tôi tò mò. Tôi vẫn không hiểu làm thế nào mà thời gian có thể không tồn tại... vì dù sao chẳng nữa vẫn có sự tiến hóa cơ mà. Vạn vật đang tiến hóa, chẳng phải thế sao?

- Anh có lý, giọng nói công nhận, thời gian không tồn tại một cách tự thân. Nó được mã hóa trong trường Thông tin của Vũ trụ. Tất cả đều xảy ra đồng thời. Cũng như ánh sáng được hợp thành từ tất cả các màu sắc mà anh thì chỉ nhìn thấy một đoạn nhỏ của phổ, thời gian cũng là một phổ thông tin mà anh chỉ cảm nhận được một phần của nó thôi: là Hiện tại.

- Thế cái gì là Quá khứ?

- Ký ức anh dò tìm trong những lớp lưu trữ khác nhau của Vũ trụ. Ký ức của anh ở đây và cũng ở mọi nơi, hiện tại, quá khứ và tương lai. Tất cả đều được lưu trữ song song với nhau.

Giọng nói nhấn mạnh, như để giúp tôi hiểu rõ. Sau một lúc im lặng, giọng nói lại tiếp:

- Những cuộc đời không phải là kiếp trước hay kiếp sau. Chúng ta sống với dòng chảy của những thông tin hợp hòa mạch lạc, là một trong số vô

và khả năng có thể.

- Như thế là những cuộc đời đó đều đang được sống song song? – Tôi đánh bạo đưa ý kiến.

- Đúng, chúng có thể được gọi là những lớp tồn tại khác. Mục tiêu lớn của Sự sống là lọc, làm giàu thêm, tinh lọc, giúp Khối Thông tin này tiến hóa. Tất cả những cuộc đời đều là những dòng chảy dẫn từ Cái cũ đến Cái mới.

Một hình ảnh chợt hiện trong tâm trí tôi: một môi trường tràn ngập những sinh vật nhỏ bé như những con vi khuẩn, bận rộn nhai nuốt môi trường mà chúng đang sống, để rồi lại thải ra một loại môi trường mới, tinh sạch hơn là cái chúng đã ăn vào. Cứ như những vi khuẩn giúp chuyển sữa thành sữa chua vậy!

A! Hình ảnh gì mà kỳ lạ quá!

Vừa nghĩ đến đó thì tôi bị một lực cực mạnh quăng tôi rơi xuống một cánh đồng xanh, đứng sững, chỉ mặc độc cái quần cộc! Tôi mười hai tuổi. Phiến gỗ khắc chữ kia giờ đang đóng vào mặt đất ngay trước mặt tôi...

Tôi bước vượt qua nó bằng một bước dài. Và tất cả tan biến đi.

“Cái cũ không bao giờ có thể là *Cái mới*.

Chỉ *Cái mới* mới có thể là *Cái mới*.”

Jonathan lại đã tìm về bên những người bạn cá heo của mình. Bằng cách nào họ hạ cánh trên hòn đảo không ai biết đến này, nơi mà xung quanh mặt biển lộng lẫy hàng đàn cá heo đang nô đùa? Anh hoàn toàn không biết, và cũng không cần biết. Điều duy nhất anh thấy lạ chính là anh lập tức cảm thấy trong tim mình lòng yêu mến chúng, trước đây anh chưa hề có dịp cảm thấy... Tim anh đập mạnh!

Anh cùng Elean bơi lượn rất lâu, chơi đùa cùng những người bạn này. Nước ấm và trong một cách lý tưởng. Tuyệt vời. Như trong mơ... Vì sao nước lại có thể mang lại cảm nhận này? Thứ chất liệu lạ kỳ mà cuộc tình giữa dung nham và hơi thở thánh thần đã sinh ra.

Nước luôn làm tâm hồn những người con của loài người hòa dịu. Như thuở chưa lọt lòng còn được ru trong lòng mẹ?... Còn điều gì khác nữa không?

Xét cho cùng, cơ thể chúng ta mong nước, Jonathan nghĩ. Nước chiếm đâu như sáu mươi, bảy mươi phần trăm chi đây... Trái đất cũng không khác biệt, bảy mươi phần trăm bề mặt là biển cả mênh mông. Trùng hợp cũng khá kỳ lạ.

Một ngày nọ, Jonathan đã dự một hội nghị nói về *ký ức* của nước, là khả năng nước có thể thu nhận những ảnh hưởng từ thế giới xung quanh, theo kiểu sạc điện. Hội nghị đó cho người tham dự xem những hình chụp không thể tin được, chụp những tinh thể băng có hình dạng hoàn toàn khác nhau tùy thuộc vào nguồn nước, và tùy vào loại suy nghĩ của những con người đã ở bên cạnh khi nước ấy đóng băng... Ví dụ, nếu nước đã nhận phải những lời rửa xả, những tinh thể trở nên méo mó và hỗn độn! Có thể nào tin được chẳng! Hình ảnh cũng xấu không kém dù ta không chửi rửa ra lời, mà chỉ dán lên lọ nước những cái nhãn ghi những chữ như “chiến tranh”, “tra tấn”, hay tên của những nhà độc tài, những tội phạm.

Bên cạnh đó là hình những tinh thể tuyệt đẹp, kết tinh từ loại nước đã được tiếp xúc với những cảnh đẹp, những từ ngữ tích cực, những lời cầu nguyện, hay đơn giản là những ý nghĩ gửi đến tình yêu, thiện ý.

Dường như nước *nhhiễm* tất cả những gì người ta gửi đến nó, những gì bao quanh nó: màu sắc, ánh sáng, âm thanh, âm nhạc, lời nói, vật phẩm, ý nghĩ, từ được viết ra... Mà chúng ta thì lại chứa đầy nước trong cơ thể!

Vậy chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi tắm một phát sẽ khiến ta thư giãn: nước xả xuống sẽ cuốn đi những rung động dù là tích cực hay tiêu cực của ta, giúp ta “phóng điện” và trở lại trạng thái cân bằng - hay gần như cân bằng.

Sự hiện diện của những chú cá heo - với sự nhạy cảm cực kỳ của chúng - đã giúp Jonathan hiểu chúng ta thực ra là những tấm bọt biển biết rung động. Bơi lội trong đại dương hoang sơ này, trong một khoảnh khắc anh đã tìm lại được Ma trận nguyên thủy, còn hơn cả lòng mẹ của anh trên Địa cầu, đây là cái khuôn từ đó tất cả đã sinh ra. *Nguồn*.

Jonathan cảm thấy dễ chịu hơn nhiều: nạp đầy sinh lực, đầy năng lượng, và lòng hân hoan! Vẫn bơi trong nước như thế, anh tập trung nghĩ về điều mà giọng nói đã gọi là những *Người dẫn đường* cho cư dân thung lũng. Theo anh hiểu, đó là một kiểu bộ nhớ hay tập trí của tất cả những người đã từng đi qua thung lũng...

Elean cầm tay người đồng hành, đúng vào lúc một sức mạnh choáng ngợp ập đến, bao trùm lấy cả hai. Có vẻ như sức mạnh ấy đến từ rất xa, hay đúng hơn là từ rất cao. Trước đó cả Jonathan lẫn Elean đều không mảy may nghi ngờ sự tồn tại của nó, vì nó hiện diện một cách vô hình vô ảnh.

Vậy mà, ngay khi sức mạnh ấy chạm đến, họ đã hiểu ngay rằng nó vẫn luôn hiện diện trong cuộc đời họ. Tinh tế còn hơn cả những Dấu hiệu vũ trụ mà họ đã nhận được nhiều lần. Còn khó nhận thấy hơn cả những sức mạnh ngầm bảo hộ hay thiên thần hộ mệnh... Đúng thật đây là một dạng *sức mạnh dẫn đường*, nếu nói về cấu trúc và cách vận hành của nó, vô hình nhưng có mặt ở mọi nơi. Đồng thời, Jonathan cũng biết rằng đây là một cá

thể *sống*, chứ không phải một kiểu năng lượng vô tri: sống thực sự. Chưa bao giờ anh cảm nhận được sự hiện diện của điều gì vừa cao quý vừa tỏa rộng sự hài hòa như thế. Cực kỳ hùng mạnh...

Jonathan hiểu vì sao anh chưa từng nhận thấy sự hiện diện này trước kia: bởi nó đến từ miền xa xôi viễn diệu, như từ một thế giới nào, một chiều kích nào khác của sự tồn tại! Và nay, nó đoái hoài chiếu cố đến họ... Anh cũng hiểu rằng mình vẫn thường nghi ngại, dù rằng hoàn toàn vô thức, không dám tin vào sự tồn tại thực sự của một loại năng lượng như thế. Anh đã gặp những thể loại khác, thô sơ hơn, gần với anh hơn – giờ đây anh đã hiểu điều đó – nhưng tráng lệ không bút mực nào tả xiết như thế này thì... Và thì... nó đang ở đây, thế thôi.

Anh khó thở, cổ họng thắt lại vì cảm xúc. Bàn tay Elean siết chặt tay anh. Không có gì hiện ra để mắt trần nhìn thấy, chẳng có ánh sáng huy hoàng hay hiện tượng choáng ngợp gì. Chỉ có cảm giác ấy, gần như có thể sờ được và như siết lấy hai thái dương anh.

Rồi Jonathan cũng định thần lại được đôi chút, để liếc nhìn người phụ nữ của anh. Cô có vẻ như thoải mái hơn anh nhiều trước cuộc gặp gỡ này. Mắt cô đang long lanh sáng, ngược nhìn trời. Khuôn mặt cô biến đổi hầu như không nhận ra được.

Và rồi, chuyện đó xảy đến, như những ánh chớp cực nhanh, gần như bạo lực! Hiện ra tất cả những khoảnh khắc cuộc đời anh mà *Người hướng dẫn* đã từng hiện diện, tiếp nối nhau. Hàng trăm – có thể đến hàng nghìn... Chẳng phải ngẫu nhiên mà anh đã trở thành nhà khảo cổ, giờ thì anh được biết. Sứ mệnh của anh là kết nối giữa quá khứ và hiện tại. Anh đã ngụp lặn trong nguồn của Sự sống, và khi ấy kết nối được với tất cả những người đã cùng đi chung con đường này. Anh lại nhìn thấy hình ảnh người đàn ông đã trò chuyện với cá heo... trong không gian xanh thẳm... Anh còn được bảo cho biết rằng mình là *Người giúp đỡ*, được khuyến khích dẫn bước về hướng ấy. Không phải có giọng nói nào trong đầu ra lệnh cho anh, mà là anh đơn giản thấy mình *biết* như vậy. Những điều này thấm nhập vào anh bằng một cửa ngõ nào đó còn thâm sâu hơn cả trực giác. Điều đó tuôn trào

từ tâm anh, cứ như thể từng phân tử tạo thành nên anh đã được *nạp* thông điệp đó, như thể đó là một điều in dấu trong anh mãi mãi.

Hết điều này đến điều kia lại nối tiếp nhau đến. Anh không mảy may biết chúng sẽ hữu ích cho mình như thế nào, cũng như không biết vì sao chúng lại được gửi đến cho anh. Chẳng hạn như lúc này đây anh đang được nghe về Kỳ tích. Anh nghe được tiếng thầm thì:

“Có bốn loại Kỳ tích, đôi khi còn gọi là ma thuật. Đầu tiên, có những điều kỳ diệu của Thiên nhiên, chính là sự hòa hợp của bất kỳ sinh vật nào với những lực Vũ trụ và Tạo vật, trực tiếp không cần trung gian. Hai là, những ảo thuật gia tìm cách bắt chước những điều kỳ diệu này. Họ là những nghệ sĩ và họ cảm nhận được những ảo diệu ấy, ngay cả khi ý thức bé nhỏ của họ từ chối, không cho họ tin... Và, cũng như các nghệ sĩ khác, họ tham dự vào công cuộc chỉ ra con đường tiến hóa cho mọi thực thể sống ở các cấp độ khác nhau.

Thứ ba, cũng có dạng Ma thuật của những phù thủy: ma thuật trắng hoặc ma thuật đen... Loại đầu tiên cho phép những người luyện tập nó có thể gọi lên những thực thể tiến hóa hơn mình để có thể khiến những điều kỳ diệu của Thiên nhiên được thực hiện. Ở cấp độ can thiệp này, những *Tạo tác* thường là thiện lành, ngược hẳn với ma thuật đen, vốn là gọi lên những thực thể nguyên sơ – vốn đang gào thét đòi hỏi quyền lực – dĩ nhiên dễ được gọi lên hơn rất nhiều.”

- Ghê thế, – Jonathan lập tức nghĩ, cảm thấy gớm ghét.

- Không, không hẳn là vậy, - anh được hồi đáp như thế. Năng lượng thì không tốt không xấu, mà dùng nó vào việc gì thì nó là như vậy. Sử dụng một lực nguyên sơ sẽ đem lại một hiệu quả cũng nguyên sơ, thường là không phù hợp với mức độ rung động của người đã gọi nó lên. Sự khác biệt đó có thể là nguy hiểm chết người, như thể đút ngón tay vào ổ cắm điện vậy. Nếu xét về mức độ rung động, năng lượng điện thấp và thô hơn năng lượng của con người rất nhiều. Sự cách biệt đó sẽ gây ra một cú sốc đáng kể, có khả năng làm rối loạn không thể sửa chữa được đối với toàn bộ cơ thể người. Cầu chì sẽ đứt, tính mạng con người dám đút tay vào ổ điện đó

cũng thế. Khi gọi đến những nguồn năng lượng nguyên sơ, ta cũng phải đề phòng kiểu sốc tương tự. Chỉ có những thực thể tiến hóa nhất mới có thể sử dụng mọi loại năng lượng một cách dễ dàng như nhau. Đây là vấn đề về mức độ kết nối với Toàn thức.

- Thế còn Core Gem thì sao? – Elean nghĩ.

- Đó dạng kỳ tích thứ tư, là một nỗ lực vươn tới sử dụng những điều kỳ diệu của Thiên nhiên. Cũng như với những ảo thuật gia, có một ít chiêu thức – nhưng quan trọng nhất là cả một trạng thái tinh thần cần phải học cách phát triển. Quá trình này cũng có thể được sự giúp đỡ của những thực thể tiến hóa hơn...

- Như ngài chẳng hạn? – Jonathan hỏi.

Anh cảm thấy như lực bao quanh mình cười nhẹ.

- Anh không cần điều đó, – sự hiện diện quanh anh trả lời. Những Người dẫn đường chỉ vạch ra đường đi, chứ họ không quét đường cho anh, không chuẩn bị sao cho nó trơn tru và không chướng ngại. Họ chỉ vạch ra con đường tốt cho anh. Chính anh là người phải làm tất cả, sát cánh với những Lực của Sự sống.

- Chuyện không dễ chút nào...

- Đó là vì mức độ Toàn thức của anh còn thiếu một ít khả năng Cảm nhận. Anh có khuynh hướng chỉ học được bài học sau khi sự vụ đã xảy ra. Nhưng quả thật, chúng ta đều biết là khi ta chưa biết về điều gì, sẽ thật khó để nhận ra được chúng... Mỗi khi Toàn thức của anh nhận ra mình thiếu điều gì thì anh tiến lên được một bậc rồi đấy, sẽ không còn gì giống trước đó nữa.

- Nói tôi nghe một chút về trị liệu đi, – đột nhiên Jonathan hỏi. Tôi là *Người giúp đỡ*, thế mà tôi lại có quá ít kiến thức...

- Anh có tâm làm việc đó, thế là đủ rồi. Nhưng tôi biết anh thích mọi thứ đều phân loại đầu ra đầy rạch ròi, nên cũng phải giải thích thêm với anh: có ba loại hỗ trợ. Tôi chỉ nói với anh về những *người giúp đỡ* thực sự thôi, không tính đến những chuyện tự phát linh tinh... Đầu tiên, có những người

thấu hiểu người khác bằng sự thấu cảm. Họ làm việc một mình, chỉ được hướng dẫn bởi sự đồng bộ giữa họ và người đó – giống như cách anh đã học được ở thung lũng. Đó là cách tương thông từ Vô thức đến Vô thức, một kiểu tương tác giữa người và người vô cùng mạnh mẽ. Chính người được giúp đỡ sẽ cho người kia biết cần làm gì để giúp đỡ mình. Chẳng qua, đây là một sự tự trị liệu được hỗ trợ đôi chút mà thôi.

Thứ hai, có những người trị liệu khác gọi đến sự hỗ trợ của nhiều thực thể khác nhau, đủ mọi loại bậc, nhờ sự dẫn đường và những lời khuyên. Có khi những thực thể ấy can thiệp được trực tiếp đến đối tượng, thông qua nhà trị liệu như một kênh thông thương... Sử dụng kênh thông thương như vậy không phải là không nguy hiểm, cả cho nhà trị liệu lẫn người được trị liệu, dù rằng cách làm này đã được sử dụng từ hàng thiên niên kỷ trong lịch sử Nhân loại.

Và cuối cùng, có loại nhà trị liệu được hướng dẫn bởi *thiên thần hộ mệnh* của riêng họ. Một thực thể mà thực ra cũng chính là nhà trị liệu thôi, tuy hai mà một. Đó là *Cái tôi cao hơn* của họ, *Cái tôi lý tưởng*. Chính *thiên thần này* tập trung năng lượng, gửi đến cho người được giúp đỡ, cho người này tạm thời có một mức độ toàn thức thật cao, đủ để giúp người đó thay đổi đúng điều cần thiết.

Ở đây, lại một lần nữa nhà trị liệu chỉ đóng vai trò trung gian. Họ hỗ trợ, điều đó thực hiện theo trực giác.

- Còn tôi, tôi thuộc loại nào? – Jonathan trầm tư.

- Theo anh thì là loại gì! – Elean vặc lại.

Jonathan bực bội nhìn sang người đồng hành, tạm thời không hiểu thái độ của cô. Rồi anh nhận ra câu hỏi của mình ngu ngốc đến bậc nào: cả hai đang được trò chuyện với một sức mạnh cao cả dường như bao trùm cả vũ trụ này. Một sức mạnh cao hơn biết mấy so với những gì người ta thường gọi là *thiên thần* thông thường... Chắc chắn là đây không thể đơn giản là một thực thể. Vậy hẳn là anh phải thuộc nhóm cuối cùng rồi... Anh ấy à?

Elean lắc đầu vẻ ngán ngẩm cho sự chậm hiểu của anh... chuyện gì cũng phải giải thích rõ lâu!

- Xin vui lòng nói thêm cho tôi nghe một chút nữa về trị liệu đi, – Jonathan lại tập trung hướng về sự hiện diện.

Sự hiện diện giải thích:

- Không khác gì phổ màu ba chiều được tạo ra do tia sáng xuyên qua một lăng kính, cái Thực tại được cảm nhận của anh chỉ là một ảo tưởng, một kiểu phong màn trang trí, do bộ não của anh tạo nên để cho phép Vật chất tương tác được với Tinh thần. Và như anh biết đó, mỗi mảnh nhỏ của thế giới ba chiều ấy đều hàm chứa Toàn thể, và là ánh phản chiếu của Toàn thể. Và cũng thế, khi mỗi bộ phận nhỏ ý thức được mình và thay đổi, nó góp phần thay đổi cái Toàn thể.

Hãy lắng nghe ngôn ngữ của một người sử dụng, vô thức của con người được bộc lộ thông qua đó. Ta sẽ biết được cách bộ não của họ giải mã phần Tinh thần ra sao để tạo nên Hiện thực của họ. Anh sẽ nhận ra những tiến trình tiềm ẩn đó, và có thể điều chỉnh bằng cách tác động biểu tượng. Hai khả năng trên là hai cách biểu hiện của Core Gem.

- Tôi đã biết điều thứ hai, rằng ta có thể sử dụng toàn thức của Core Gem để giúp đỡ con người tạo những đòn bẩy cho sự thay đổi chính mình...

- Trước tiên, có loại Core Gem *tạo tác*: đó là khi anh sử dụng khả năng trừu tượng hóa và sự tưởng tượng của đối tượng - cả ý thức và vô thức - để tạo nên một đòn bẩy trị liệu. Anh có thể sử dụng điều đó, dùng xong rồi thì bỏ qua. Dù người đó sẽ xem toàn bộ điều vừa xảy ra là tưởng tượng, ảo giác hay hoang tưởng thì cũng không quan trọng. Chỉ cần chính anh biết: với một đòn bẩy đủ mạnh, chúng ta có thể thay đổi Thế giới!

- Thế còn cách thứ nhất, liên quan đến tiến trình tiềm ẩn, tôi có thể được nghe giải thích thêm không?

- Anh cũng có thể sử dụng ngay những gì mà đối tượng bộc lộ cho anh biết, không cần thêm thắt tưởng tượng chi hết. Hãy hỏi họ cách họ cảm nhận sự việc, họ mô tả gì thì anh sử dụng ngay điều đó làm đòn bẩy, vậy là

lúc nào cũng sẵn có... lấy điều đã có sẵn trong họ để thay đổi thế giới của họ. Cách làm này anh có thể coi như cách sử dụng Core Gem *thực dụng*. Nhưng dù ở tầng mức đó thôi thì anh cũng cần có một tinh thần kết nối thật tốt với chính bản thân mình rồi.

- Chộp lấy nào! – Một giọng nói khác cất lên, từ một phần khác của sự hiện diện, vừa nói vừa quăng cho Jonathan một trái cầu ý nghĩ.

Chạy trong tâm trí Jonathan một kiểu phim câm – như phim của Charlot. Phim về một nhân vật, có lẽ là bác sĩ. Ông ấy chạy chữa cho con người. Một cái tên đập vào tâm trí Jonathan: Pierre Janet. Đó là năm 1890, trước một bệnh nhân Justine nào đó... Ông đang bảo người phụ nữ đó mô tả thứ bệnh đau khổ mà cô mắc phải. “Hắn bám theo tôi”, cô nói. “Hắn chộp lấy chân phải của cô, phải không?”, ông bác sĩ tiếp lời sau khi quan sát dáng đi đứng của cô gái trẻ, trông như bị cản trở bởi một sức mạnh vô hình.

Đã từ một năm rồi, người cha đẻ của Tâm lý học lâm sàng này sử dụng phương pháp hình dung ba chiều, và những kỹ thuật tái lập dấu ấn – những điều này chỉ đến chín mươi năm sau mới được người khác tự cho là khám phá ra, một cách chính thức.

Jonathan đã hiểu, những công cụ can thiệp của Core Gem đã luôn luôn hiện hữu, từ thuở bình minh của loài người, từ những phù thủy bộ lạc tiền sử xa xưa cho đến những bác sĩ giàu trực giác ngày nay: cách sử dụng những sản phẩm tinh thần của con người *“cứ như thể mọi điều con người tưởng tượng ra đều là thật”*.

Anh được mở mắt ra trước một sự thật mà cho đến giờ anh mới chỉ hiểu một cách rất lý trí: “Core Gem” chỉ là một từ được dùng để gọi những điều rất thực đã từng từng sừng sững hiện diện xuyên không gian thời gian. Anh chưa hiểu được hết những hệ quả của điều này, nhưng cũng phần nào cảm nhận được.

Jonathan cảm ơn những người hướng dẫn cho mình vì đã giúp anh hiểu ra điều này.

Elean vẫn đang nắm chặt tay anh. Cô cũng đang trải qua một trải nghiệm nào đó cực mạnh, duy nhất và riêng tư. Như thế trong cùng tình huống này, hai người vẫn đang trải nghiệm hai hiện thực khác nhau. Anh nhìn quanh: họ đã không còn trong đại dương nữa, mà ở rất cao phía bên trên! Họ trôi nổi trên một tia của ánh mặt trời đang lặn, là một tia màu sắc huy hoàng, rộng và mềm xốp như mây, hắt hào quang óng ánh cả khoảng trời quanh họ. Phía dưới, biển trải rộng đến ngút tầm mắt. Siêu thực...

Phần đầu tiên của sự hiện diện lại lên tiếng:

- *Người giúp đỡ* cần phát triển nhiều hơn là sự khéo léo kỹ thuật. Với Core Gem, hỗ trợ là thảo luận với đối phương về nhiều mảnh, nhiều mặt của những cơ chế ẩn của Vũ trụ, những luật lệ của sự Tạo tác, về cách vận hành của con người và vị trí của người đó trong toàn bộ bức tranh Tạo vật rộng lớn... Người đã *tỉnh ngộ* sẽ có được nhiều quyền năng hành động và thay đổi. Và sự thay đổi này thì chỉ chính con người đó mới thực hiện được. Người đó phải tự khám phá chính mình và quyết định sẽ làm gì với những phương tiện có trong tay.

Phần khác của sự hiện diện thêm vào:

- Hành động hiệu quả có tương quan đến mức độ năng lượng của người đó, chỉ có thể không cần đến năng lượng nếu như ta thật thông tuệ... Mà thường thì mức độ thông tuệ - hay mức toàn thức - vẫn đi đôi với năng lượng, cái này cao thì cái kia cũng cao.

Giọng đầu tiên tiếp lời:

- Không phải trực tiếp thông nối với nhau, mà là hai điều này tăng lên cùng nhau, là đối trọng của nhau.

- Và toàn thức là siêu việt hơn, sự thông tuệ có thể sinh ra năng lượng.

Jonathan hiểu điều mà hai khía cạnh của sự hiện diện vừa nói, rằng có một số người có thể đạt được mức năng lượng cao nhưng, không may thay, lại không có được tầm nhận thức cần thiết để sử dụng cho đúng đắn – và có những người khác, nhờ có mức độ thông tuệ rất cao, nhờ thế có thể *hít thở* tự nhiên mà thu về năng lượng cần thiết cho công việc *tạo tác* của họ.

Sự hiện diện ôm sát Jonathan hơn nữa như để khẳng định điều anh vừa nhận ra. Một cảm giác vừa êm ái vừa mạnh mẽ, xuyên thấu anh như qua những lỗ chân lông của tâm hồn...

- Năng lượng ấy, anh có thể đạt được nhờ tác động trên cơ thể vật lý của anh: tập thể dục, ăn uống lành mạnh; cũng như từ tác động trên tinh thần: sống chính trực, quét đi những ám ảnh tiêu cực, mở rộng tâm cảm nhận, xử lý thông tin tốt hơn, hướng mình về điều tích cực... Hãy hòa mình với Thiên nhiên, yêu lấy Trái đất vốn là nguồn nuôi sống anh, kết nối với sức mạnh của Tình yêu. Đó là cách giúp anh nuôi lớn Toàn thức của mình.

- Và cùng với Toàn thức của anh, giọng nói kia bổ sung, sự Hiện diện của anh sẽ trở nên có trọng lượng hơn, ảnh hưởng của anh trên những người anh hỗ trợ cũng tăng lên, không cần làm gì hơn.

Anh chỉ cần là chính mình trong lúc hiện diện bên cạnh họ.

- Quyền năng cá nhân tăng lên, khả năng *tạo tác* tăng lên, sự Hiện diện sẽ mạnh mẽ hơn, tỏa sáng hơn... Đi kèm là Trách nhiệm.

Những ý tưởng cứ thế tuôn đến như một bản hòa nhạc với hai giọng solo chính. Jonathan có cảm giác mình trôi với tốc độ ngày càng nhanh. Tuy cảnh tượng quanh anh không thay đổi nhưng cảm nhận về tốc độ vẫn rất rõ nét.

Ánh mắt anh nhìn hút vào màu biển xanh thẳm. Ánh sáng phản chiếu trên ấy thành một vũ điệu của những đốm sao lấp lánh, không ngừng biến đổi.

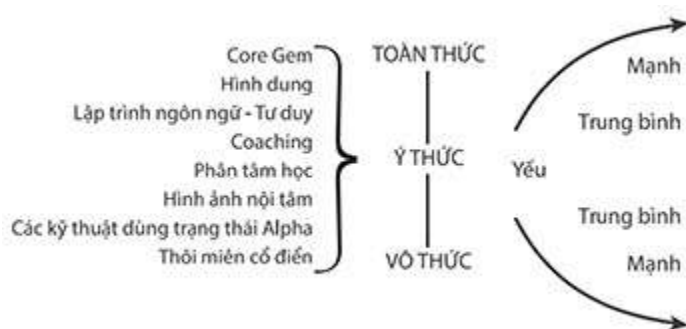
Đến một lúc, khả năng tư duy logic bỏ anh đi, chắc hẳn vì đã mệt mỏi với cả núi cảm nhận và hình ảnh như trong các cuộc phiêu lưu mộng mị. Tuy thế, anh vẫn hiểu và vẫn suy nghĩ – như thể anh có một khả năng tư duy logic khác, cấu trúc cũng chặt chẽ ra trò, chỉ là khác với logic ngày thường.

- Anh sẽ hiểu, sự hiện diện lại nói, rằng những hành động của anh phải độc đáo, nhanh và ra hết lực. Không có quyền do dự; anh chẳng có cơ hội làm điều đó hai lần. Hơn nữa, những can thiệp ấy khiến ý thức nhỏ bé của

anh mệt, chỉ sau khoảng hai mươi phút là những dấu hiệu mệt mỏi sẽ xuất hiện. Thảo luận và hành động cho thật hiệu quả, gói gọn trong tối đa không quá bốn mươi lăm phút. Chính vì thế, anh cần cương quyết và chuẩn xác, và chỉ làm việc bằng Core Gem với đối tượng đã được chuẩn bị đủ cho điều đó. Một tâm hồn chưa đủ nhạy cảm sẽ nghi ngại và cố sức để hiểu đến nỗi mệt mỏi, và không còn đủ sức để thay đổi... Họ sẽ nổi cáu, không làm được, tiêu tốn thời gian và năng lượng mà không đến được kết quả nào cụ thể, ngoan cố một lúc rồi cũng phải bỏ đi, thất vọng, cảm thấy mình phí thời gian. Điều đáng buồn nhất là dư vị đắng chát, cảm giác như mình đã sượt qua một điều gì huyền diệu mà lại không nắm bắt được, không thể gọi tên.

- Với những tâm hồn ấy, hãy dùng cách khác: có rất nhiều công cụ can thiệp Ý thức và Vô thức mà anh có thể sử dụng.

- Nếu vậy thì, với Core Gem, can thiệp chỉ cần một buổi duy nhất thôi sao? Jonathan hỏi.

- Đúng, Sự hiện diện trả lời đơn giản. Gặp gỡ lần nào thì cũng là đúng dịp. Ngay cả nếu như sự can thiệp của anh không đem lại hiệu quả mong muốn, vào lần gặp thứ hai hãy nhắm đến một tầng toàn thức cao hơn lần trước, hoặc đổi công cụ. Khi anh dùng Core Gem để hỗ trợ một người tìm ra con đường của chính mình, hãy nhớ rằng đây không phải là trị liệu - theo cách hiểu thông thường của từ này - mà là sự gặp gỡ giữa hai tâm hồn, có thể tâm hồn này đi trước một đoạn, đơn giản thế thôi. Như người soi đường.

- Và tôi chỉ ra Những cánh cửa?

- Và người ấy tự chọn, tự mở cửa, và tự bước qua.

Một nụ cười chậm chậm nở trên môi Jonathan. Anh nhớ đến Khayr, đến Lou White, đến tất cả những người đã soi đường cho anh... Nếu hiểu theo cách này, anh thấy mình có thể giúp đỡ người khác! Và rồi, anh sẽ còn nhận được nhiều trải nghiệm ly kỳ nữa. Anh trầm tư một thoáng, dự cảm rằng mình sẽ là một nhà trị liệu khá là khác thường so với đa số những nhà trị liệu trên đời này.

Anh đã muốn lại cất bước lên đường, tiến tới những cuộc phiêu lưu mới, thì Sự hiện diện gửi đến với anh một ý:

- Nào, ta có thể cầu nguyện cho đại dương không?... Nếu chúng ta có thể sạc vào tất cả nước đại dương những ước mơ về một Loài người tử tế hơn?... Khối rung động khổng lồ này sẽ tạo ra hiệu ứng gì trên những cư dân của Trái đất?... Anh đã bao giờ mơ đến thay đổi Thế giới chưa?

Tia sáng đang nâng đỡ Jonathan và Elean đột nhiên chạy thật nhanh, xuyên qua mặt trời đột ngột đến nỗi hai người cảm nhận như mặt trời ập vào mặt mình. Chói lòa. Và rồi...

Khi mới mười ba tháng, người ta thấy cô bất tỉnh trong chiếc giường cũ bé nhỏ... Mẹ tức tốc ôm cô lao đến bệnh viện. Bác sĩ chẳng bao giờ biết được cô gặp chuyện gì. Cho đến tận năm hai năm tuổi, một năm mười hai tháng thì có đến chín tháng cô nằm giữa bốn bức tường trắng, thở mùi không khí sát trùng của bệnh viện.

Rồi thì người ta bảo rằng cô đã khỏi bệnh... Khỏi bệnh gì chứ nhỉ?

Rồi đời cô bình thường hơn trước đôi chút. Nhưng cô có bao giờ là bình thường không nhỉ? Cô bắt đầu soạn nhạc: piano, sáo, vi- olin, guitar... Đã có một thời cô cứ lẩn quẩn trong bệnh tật và có quá nhiều thời gian để luyện tập, giờ đây cô muốn sáng tạo.

Chính là từ lúc đó thị lực cô yếu dần. Người ta bảo cô bị nhược thị tiến triển. “Không biết chứng này do điều gì gây ra, nhưng chúng tôi không thể làm gì được. Có lẽ là do di truyền.” Sao cơ? Cô đã ngán tới tận cổ rồi những lời giải thích bằng từ ngữ di truyền!

Thôi không sao. Dù thế nào đi nữa thì cô cũng chỉ cần đôi tai để sáng tác. Âm nhạc sẽ là thị giác của cô.

Và rồi những năm tháng tốt đẹp đến: nhạc của cô được tán thưởng, đơn đặt hàng bay đến nhiều, cô xã giao rộng rãi.

Cho đến tận ngày cơn nhồi máu cơ tim ấy ập đến.

Cô bay lơ lửng trên trần của phòng cấp cứu một lúc, trước khi quyết định bay *lên trên*... Họ đợi cô ở đấy. Bạn bè của cô.

Ánh sáng thật chào đón. Và chỉ cần một thoáng, cô hiểu được lý do vì sao mình đã sống, và ngay cả bây giờ cô có thể tiếp tục sống vì điều gì. Cô quyết định trở xuống.

Từ ngày ấy, nhạc của cô biến đổi đến khó mà nhận ra! Như thể loại âm nhạc nhà trời, nhưng cũng chưa hẳn là vậy, chúng chỉ là ánh phản chiếu nhợt nhạt của những cảm xúc mà cô còn giữ được trong lòng về thế giới

bên trên ấy. Cô mất hai mươi năm để có thể sáng tác được một điều gì tiệm cận được những ký ức huy hoàng ấy. Nhưng thời gian thì có là gì đâu, chỉ có Sự sống là quan trọng.

Lúc này đây, chứng đa xơ cứng hành hạ cô, hay đúng hơn là chúng lăm le thử làm thế. Bởi vì bất chấp những tiên đoán y khoa tệ hại nhất, cô vẫn đứng vững, đi lại ngày ngày, và chưa bao giờ tràn đầy năng lượng như thế.

Dĩ nhiên, rất khó khăn. Đó là trận chiến của cô. Cô biết điều đó. Và âm nhạc luôn ở đó, tuôn trào từ cô, bay bổng khắp không gian, bay bổng khắp thế giới. Khắp nơi. Chiến thắng của cô là ở điều đó: có thể truyền thụ lại những điều đẹp đẽ!

Cô thực hiện nhiệm vụ của mình mỗi ngày, và cô thay đổi cuộc đời này.

- Khayr... Thế nào là Cái đẹp?

Tôi lại tỉnh dậy và thấy mình ở giữa thung lũng, thấy mình lại thay đổi thêm chút nữa. Khác đi. Có điều gì đó vừa rộng mở trong tôi... Lại một lần nữa!... Những tiến triển này không có điểm tận cùng hay sao?

Và rồi, vẻ đẹp của Lehya mà tôi lại vừa trông thấy đầu ngày, cái đẹp giản đơn mà lại thật rạng rỡ, khiến tôi đầy cảm xúc. Ánh sáng lấp lánh trong mắt nàng. Chính là lúc đó mà tôi nhớ lại về con sư tử, con sư tử gớm ghiếc mà tôi đã từng mơ thấy: hẳn là nó cũng cho rằng con cái của nó là đẹp nhất thế giới này!

Ý nghĩ ấy làm tôi hết hồn. Tôi sợ rằng cảm xúc của mình có phần chẳng khác chi loài vật; những nội tiết tố hoạt động ở mức độ nền tảng đến mức ta có thể quên không nghĩ đến chúng, lằm lằm giữa tác dụng của chúng và những cảm xúc cao cả nhất.

Đây cũng là một câu hỏi mà tôi tự hỏi mình từ lâu, ngay cả khi tôi rất khó mà hiểu nó một cách sâu sắc: Vẻ đẹp thực sự là gì? Nó đến từ đâu?... Tôi biết câu trả lời còn quan trọng hơn cả điều tôi có thể hình dung lúc này. Vì thế, phải hỏi Khayr thôi. Ông lão thở dài:

- Tôi muốn mình có thể trả lời anh lắm... Mọi điều đều là những bước đệm cho sự tiến hóa cá nhân và tiến hóa của loài người, cũng như sức khỏe sẽ dẫn đến chất lượng cuộc sống tốt hơn, tất cả đều liên quan chặt chẽ với nhau. Thế này nhé, tôi cho rằng có ba dạng Cái đẹp. Dạng thứ nhất chính là điều anh vừa nghĩ đến: sức thu hút có phần động vật hướng tới những gì là lành mạnh. Chúng ta được lập trình một cách bản năng để ưa thích những gì lành mạnh và chạy xa khỏi những gì hư khuyết, bệnh hoạn.

- Như đối với mùi chất thải hay thức ăn ôi thiu?

- Đúng vậy, và những dị dạng cơ thể - tất cả những gì có vẻ bất bình thường - ấy là nói về cấu tạo sinh học. Chúng ta chạy xa những gì có thể

liên quan đến bệnh hoạn hay cái chết. Đó là bình thường, đó là theo kiểu động vật.

- Vậy thì cảm nhận về cái đẹp đến từ việc ta bắt được tín hiệu của sức khỏe và sức sống – một cách vô thức?

- Đó là một bản năng để bảo tồn giống nòi, tôi nghĩ thế. Chúng ta bị hấp dẫn bởi một sắc mặt hồng hào, đôi mắt sáng, làn da mịn, cơ thể khỏe mạnh, như bị thu hút bởi một trái chín hay một không gian có những rung động tốt cho sức khỏe... Nhưng đó chỉ là dạng Cái đẹp thứ nhất.

- Cũng nên thêm vào đó sức thu hút của những dấu hiệu di truyền cân xứng, gần đến sự hoàn hảo – điều đó cũng tốt cho sự di truyền gen của chúng ta và duy trì loài của ta, tôi nói thêm, vẫn nghĩ về con sư tử của mình.

- Dĩ nhiên! Điều này thuộc về dạng Cái đẹp thứ hai mà tôi đang nghĩ đến. Đó là những gì có lợi cho sự *cải thiện* của nòi giống, ngoài những dấu hiệu cơ thể của sức khỏe ra còn có thêm một chút nữa: mái tóc đẹp đặc biệt, một cơ thể săn chắc đầy cơ bắp, dẻo dai, ánh mắt sắc sảo thông minh, một cơ ngơi lý tưởng để nuôi lớn những đứa trẻ, khả năng đem lại sự bảo vệ, thức ăn dồi dào, không gian thoáng đãng...

- Đó cũng là những tín hiệu như kiểu thứ nhất, nhưng được ngắm nhìn kỹ lưỡng và trùu tượng hơn.

- Đúng thế. Và hầu như hoàn toàn chỉ liên quan đến sinh đẻ, anh đã nhận ra.

Nghe không vui vẻ gì cho cam... Vậy thì, có cái gọi là Cái đẹp *chân chính* không?

Già Khayr thông thái nói luôn:

- Cái đẹp mà anh đang quan tâm lại khác, phải thế không? Anh tự nhủ: thế còn sức hấp dẫn của một cảnh đẹp, một bức tranh, một pho tượng, một đoạn nhạc hay một áng văn thơ?

- Đúng vậy, những điều ấy thì không liên quan gì đến bản năng sinh tồn và sinh đẻ chứ phải không?... Điều gì có thể khiến ta ngập tràn cảm xúc

trước những đối tượng kia?

- Anh nghĩ sao? – Khayr hỏi, đẩy câu hỏi trở lại phía tôi.

- Ồ... tôi, tôi nghĩ rằng chúng ta tìm thấy trong những tác phẩm nghệ thuật, trong những phong cảnh tự như hay những điều trừu tượng một dấu ấn của sự hoàn hảo... Một mảnh của tinh hoa sáng tạo của *nhà trời*?

- Tại sao không, – ông lão đồng ý, và thêm: Vậy thì tại sao mọi người lại không cùng một gu?

- Ồ! Chính là ở chỗ đó mà tôi không hiểu... Có phải bởi vì từng người chúng ta là một ánh phản chiếu *khác nhau* của tinh hoa sáng tạo chăng?

- Bingo! – Khayr kêu lên. Cảm nhận về Cái đẹp thuần khiết đến từ đâu ra? Đó là sự gắn bó thiết thân với sự tiến hóa của loài người, trong khi dạng Cái đẹp thứ nhất gắn với sinh tồn và sức khỏe, dạng thứ hai gắn với chất lượng cuộc sống. Nhưng để thật sự hiểu được dạng thứ ba, ta cần biết...

- ... Thượng đế là gì?

Chúng tôi nhìn nhau, không nói một lời. Hai ánh nhìn của chúng tôi nhập thành một, tôi và ông chợt kết nối với nhau. Tôi hiểu điều mà ông già Khayr đã hiểu. Ai có thể tin được điều như vậy không?

Cuộc phiêu lưu vẫn tiếp diễn, điều đó là chắc chắn. Cuối cùng, tôi bắt đầu hé thấy một đích đến. Một tia sáng ở cuối đường hầm.

Jonathan thấy mình ở giữa một căn phòng được dán tường màu kem, trang trí bằng vài bức tranh. Trước mặt anh, một phụ nữ trẻ ngủ gật trong chiếc ghế bành thư giãn. Anh nhớ ngay đến một lần anh đã biến vào vai một nhà trị liệu nữ đang hướng dẫn cho một cô gái khác.

Những ngờ vực lại trỗi dậy. Anh nhìn ánh phản chiếu của mình trên bề mặt kính của một khung tranh. Nhưng không: lần này anh vẫn là anh. Mà anh đang làm gì ở đây, cầm lấy bàn tay của người phụ nữ này?

- Thật sâu ... thật sâu... vào trạng thái thôi miên...

Anh đang dẫn một buổi trị liệu bằng thôi miên! Chỉ kịp thở một hơi, anh lại thấy mình tiếp tục cất lời, bằng một giọng mê hồn, ám ảnh:

- Thật sâu... và sâu hơn nữa... trong trạng thái thôi miên... và giọng của tôi trở thành con đường... dẫn chị đi... chỉ đường... chiếu sáng... giọng nói... chiếu sáng... dẫn đường... con đường của chị... dẫn tiếp... sâu hơn ... xa hơn... thật xa... thật sâu... thật xa... cho đến tận lúc... ở đó... chị nhìn ra con đường của chị... đã ở ngay trước mặt... hãy nhìn!

Jonathan bốc lên cùng những câu nói của chính mình. Chúng tự đến, không phải vì anh biết mình cần nói gì, mà hình như trực giác của anh thông nối với người này và tự cô ấy dẫn dắt thông qua anh. Vì thế, anh để mình tiếp tục nói:

- Như một tia sáng... từ một ngôi sao... chiếu đến đây, chạm vào ngay đây - giữa hai mắt của chị - như một cánh cửa... mở ra một khu vườn... một không gian mà chỉ có con mắt siêu việt của tâm hồn mới nhìn thấy được... và rồi... cứ giữ đôi mi mắt nhắm như vậy... nhưng để cho con mắt tâm hồn của chị mở rộng ra... hoàn toàn mở... và đó là một trạng thái là lạ... khi mở con mắt của tâm hồn... và chị có thể tả tôi nghe... bằng vài từ đơn giản... chị thấy gì ở đó?

Jonathan ngưng một lát, để thời gian cho những hình ảnh, âm thanh và cảm giác kịp đến với cô gái trẻ. Anh đã ngưng không suy nghĩ gì cả. *Cái đó* nghĩ hộ cho anh – thật là một cảm giác dễ chịu.

Cuối cùng, cô gái nói vài lời:

- Có một... chấm.
- Một chấm? – Jonathan lặp lại.
- Đúng vậy... một chấm tối và... sáng. Tôi không nói được...
- Tối và sáng, được... Và nó ở đâu, cái chấm ấy?
- Tôi không thấy rõ được... Nó gần... ờ mà nó xa, chắc vậy. Thật ra... nó vừa gần vừa xa...
- Nó chạy đi chạy lại chẳng? – Jonathan hỏi.
- Không, nó gần và xa.
- Gần và xa... được.

Jonathan tự nhủ rằng có lẽ nghịch lý này là biểu tượng cho tâm hồn của cô gái này, như hai mặt của một đồng tiền, không bên nào là thật hơn hay quan trọng hơn, cả hai tạo thành đồng tiền, trọn vẹn một đồng tiền. Anh nói ra ý đó. Cô gái có vẻ đồng ý.

Vào lúc đó, anh nhận ra rằng mình hoàn toàn không biết cô gái này muốn gì. Có thể cô ấy đã nói với nhà trị liệu trước khi anh hiện vào căn phòng này chẳng? Anh không hề có một ý tưởng nào về chuyện này... Tình huống oái oăm thật!

- Còn xung quanh thì sao? – anh hỏi. Có gì xung quanh không?
- Một màu sắc kỳ lạ... xung quanh... tím tím... mà không, thật tình... tôi không biết nữa... Tôi không tả được.

Jonathan có một ấn tượng không tốt đối với cái màu này. Không lý do, chỉ vậy thôi. Chỉ là một linh cảm xấu. Anh cong bàn tay mình phía trên bàn tay cô gái, để tạo thành một khoảng trống, như một cái hang nhỏ.

- Truyền cho tôi tất cả những gì không được tốt lành, – Jonathan nói, tự ngạc nhiên về lời lẽ của chính mình. Hãy để nó tuôn chảy xuống qua cánh

tay cô... đến tận khoảng trống giữa bàn tay cô và bàn tay tôi.

- Tôi không thể làm thế với ông! – cô gái cãi lại.

- Dĩ nhiên là có thể! Đừng sợ, cứ đưa tất cả cho tôi, nó không hại tôi đâu, tôi sẽ không giữ nó lại đâu... Nào! Để cho nó truyền đi.

- Đó là một khối đen thui... Nó to dần lên, đặc lại...

- Tốt lắm... cứ để mọi chuyện tiếp tục... và nói tôi nghe... cái khối đó ảnh hưởng sao đến cái chấm vừa tối vừa sáng?

- Nó làm cái chấm đó sáng lấp lánh...

- Và?...

- Và cũng to lên nữa.

- Và bây giờ thì nó ở đâu?

- Ngay đây, cô gái nói, dùng ngón tay chỉ vào một vị trí trước mặt cô chừng mười lăm xen-ti-mét. Gần hơn lúc nãy... và nó đứng yên đó... và nó làm cho tôi nhập tâm hơn nữa, cô nói thêm và mỉm cười... Nó bừng sáng, theo từng nhịp.

Cô gái có vẻ tĩnh tâm hơn. Khuôn mặt cô bừng sáng, chắc là giống ánh sáng mà cô hình dung thấy trước mặt. Cô còn có vẻ rất khoan khoái với trải nghiệm, sự khoan khoái gần như nhục cảm.

Jonathan thấy mình liếc nhìn đồng hồ treo tường, như để kiểm tra lại xem mình còn bao nhiêu thời gian để hỗ trợ cô gái... Khi cô có vẻ được tẩy rửa trong trẻo rồi, trở nên tinh khiết, anh đề nghị cô xác định một điều.

- ... với chị, ánh sáng lý tưởng sẽ ra sao... không hẳn chỉ là một ý tưởng hay sự tưởng tượng... hãy để cho ánh sáng lý tưởng hiện ra, đến gần chị... giúp chị trở nên khoan hòa... hòa cùng ánh sáng ấy... có thể giúp chị chuyển biến... trở thành ánh sáng... một cách lý tưởng.

Jonathan quan sát vẻ mặt và biểu hiện cơ thể của cô gái để xác định rằng quả thực cô có thực hiện công việc bên trong mà anh gợi ý. Anh chờ cho đến khi việc ấy có vẻ đã hoàn thành.

Anh nói tiếp:

- Được rồi, phải không?... Chị đã nắm bắt được nó chưa? Cô gái gật đầu.

- Tốt lắm... rất rất tốt... và bây giờ chị có thể cho nó lớn lên... lan rộng mãi ra... hòa vào với vũ trụ... không giới hạn... Đầu tiên, phóng lớn ánh sáng lên đến nỗi quanh người chị toàn là ánh sáng... và cả bên trong chị nữa... Như mùa xuân... như sự phục sinh.

- Ánh sáng tỏa thành những đợt sóng, cô gái nói.

- Những đợt sóng thế nào?

- Tỏa ra và thu lại... Tôi không cho nó tỏa ra xa đến nỗi bao trùm cả Vũ trụ được.

Jonathan hiểu rằng một phần của cô gái sợ chính mình, sợ trở thành cái tôi lý tưởng, không giới hạn.

- Dễ thôi, anh trả lời cô, chị hãy kéo dài chu kỳ của sóng, đợt sóng tỏa lan ra... và giữ lại như vậy... lâu hơn... trước khi thu lại một tí... như thế để nghỉ ngơi... rồi lại lan rộng ra... xa hơn... như nhịp thở... hít vào... rồi thu lấy sức mạnh từ nguồn, từ cội rễ... và tỏa rộng đôi cánh... đợt sóng tỏa lan xa... không cần trở về... đấy... cứ giữ như thế... vươn ra... đến vô tận... đó là chuyển động của sự sáng tạo... cộng hưởng cùng tất cả những gì đang tồn tại... có cả chị trong số đó. Và sự cộng hưởng đó, rung động đó, bây giờ có thể vươn đến vô cùng... và gọi đến một vũ trụ khác.

Jonathan cảm thấy đã đến lúc buông bàn tay của cô gái ra – anh thấy trong tâm trí mình hình ảnh hai cánh tay ánh sáng, cuộn xoáy... Cô gái như một vũ trụ đang nở ra, dùng tất cả năng lượng của mình để vươn đến một vũ trụ khác, như anh vừa gợi ý. Thật lạ là anh nói ra trước, và sau đó mới hiểu những điều mình nói.

Anh lùi lại để ngắm cô gái trẻ. Cô thật đẹp. Anh không nhận ra điều đó ngay vì từ này giờ vẫn bận rộn hỗ trợ cô. Thực sự là đẹp... Cô ấy có phải là một cái tôi khác của Elean không nhỉ?

Ờ nhỉ. Elean này giờ ở đâu?

Rất giống với một ký ức vụt bị xóa mờ khi ta bận rộn vì một suy nghĩ khác, toàn bộ cảnh tượng của căn phòng tan biến đi. Jonathan để cho mình

bị cuốn bay đi, tự hào về cuộc thôi miên ứng biến vừa qua và tin tưởng rằng con đường của cô gái trẻ ấy đã được mở rộng.

Quả thực những gặp gỡ cứ liên tiếp xảy ra, chẳng cái nào giống cái nào, anh nghĩ. Con đường sẽ dẫn anh đến đâu, anh chẳng biết một tí tẹo nào. Nhưng nó thực là đẹp làm sao, như trải dài dưới ánh mặt trời sáng tươi và ấm áp.

Còn đòi hỏi điều gì hơn thế nữa?

- Xe đạp! Con muốn có cái xe đạp! – Thăng bé gào la, lăn lộn trên mặt đất.

Tôi nhìn cảnh đó mà hết sức ngạc nhiên! Cho dù nó mới chỉ là một đứa bé, tôi cũng không chịu nổi. Khó mà hình dung được làm thế nào mà giống người có thể bị đứt kết nối với lương tri, với toàn thức của chính họ đến nông nỗi này. Họ đảo ngược mọi thứ, muốn có mọi thứ trước khi *trở thành người* xứng đáng được có... Con người phàn nàn vì tiết trời xám xịt, cho rằng trời đất làm mình buồn nản, trong khi *chính vì* sự buồn nản chung của chúng ta mà trời trở thành xám xịt. Có một trật tự khác, luôn tồn tại, vậy mà hầu như không được chấp nhận, loài người như mù lòa cố tình không nhận ra. Như thăng bé này và cái xe đạp vậy...

Từ một thời gian rồi, đời tôi có phần tách rời với cuộc sống xung quanh. Người quanh tôi thì vẫn điên đầu với những sự phi lý nhan nhản khắp nơi. Náo loạn, thiếu an toàn! Nhưng tôi thì lại thấy nhẹ nhàng. Bình thản. Tôi biết công việc làm ăn của mình sẽ dao động cùng thế giới này, nhưng tôi cũng tin tưởng vào Con đường trải dưới chân mình.

Tôi không thấy mình *kỳ cục*, theo nghĩa mất cân bằng, mà đúng hơn tôi như được nâng đỡ bởi một dòng chảy mạnh mẽ đi lên. Trong cuộc sống thất thường đầy bất ngờ, tôi vẫn giữ những thói quen tốt. Chúng là những đồng minh đặc lực của tôi. Còn những thói quen xấu, tôi đã dành thời gian để quét chúng đi rồi. Giờ đây, tôi dạo bước thong dong trên con đường của chính mình.

Hình như là tôi mơ, chắc vậy... Những cuộc phiêu lưu mới cùng cuộc đàm luận với Khayr khiến tôi mệt. Tôi nhớ mình đã nằm trên bãi trống giữa rừng, quanh tôi là cây cỏ tỏa hương, Lehya thì gần sát cạnh. Nàng ngắm bầu trời đầy sao. Nàng nghĩ gì thế nhỉ?...

Thế rồi tôi chớp mắt, giấc ngủ mang tôi đi.

Từ khi tôi có thể giữ được ý thức của mình trong những giấc mơ, những giấc mơ của tôi chẳng còn có vẻ ảo nữa. So với nhiều điều kỳ lạ tôi đã trải qua khi thức, những giấc mơ cũng không có vẻ gì quá ly kỳ. Nhìn vào Hiện thực, đôi khi tôi phát hoảng: biết rằng tất cả những khung cảnh chỉ là những phong màn, còn con người ta thì... tất cả đều là những biểu hiện hoạt động của Ma trận... Những khi thật sự suy ngẫm, tôi chóng cả mặt.

Tôi đã được học về cách ký ức của chúng ta lưu giữ những trải nghiệm cuộc đời bằng những hình ảnh ba chiều như thế nào, cũng như học được rằng mỗi lần mắt ta quét qua khung cảnh thì có thể thu hình nhiều lần hơn những gì chúng ta tưởng. Tôi được học rằng đến cả những nguyên tử tạo thành chúng ta cũng tuân theo những luật tương tự như những hình chiếu ba chiều do giao thoa ánh sáng. Người ta từng cho những vũ công nhảy múa với những điện cực gắn khắp người để đo đạc. Kết quả là từng cử chỉ, từng chuyển động cơ thể của chúng ta khi được phân tích bởi máy tính đều cho thấy sự trùng hợp đáng kinh ngạc này.

Toàn bộ sự tồn tại của chúng ta là ảo, có thể như thế hay chẳng?... Và suy rộng ra là cả Vũ trụ cũng thế?... Hay có thể chỉ đơn giản là chúng ta chưa đủ khả năng để hiểu về sự vận hành thực sự của tất cả?

Tôi nhận ra rằng mình vẫn chưa thấu hiểu sâu sắc về Hiện thực *thực* và Hiện thực *cảm nhận*, chưa hiểu được hết những hệ quả.

Nhưng thằng bé với các xe đạp này, nó muốn gì mới được chứ? A! Giá mà tôi có thể kết nối với Ma trận lúc nào tôi muốn, và nhìn thấu nguồn cơn cơ sự của mọi vấn đề... Giá mà tôi có thể ra khỏi Trạng thái Ý thức Bình thường, không phải để rơi vào Trạng thái Ý thức *Biến đổi*, mà là tiến vào Trạng thái Ý thức *Phi thường*, như đôi lần tôi vẫn đạt được khi trải nghiệm Core Gem. Khi ấy có lẽ tôi sẽ hiểu được giấc mơ này chẳng?

- Nhưng lúc nào mà anh chẳng kết nối! – Thằng bé gào lên.

Tôi trở mắt nhìn thằng bé. Nó nói với tôi đó sao? Giấc mơ của tôi đang nói chuyện với tôi! Thường thì tôi mơ và cũng có điều kh- iển được giấc mơ đôi chút, nhưng thường thì tôi đứng ở vị trí người quan sát thôi, chứ

không thực sự ở trong nó... Còn bây giờ? Chuyện gì đang xảy ra thế này trời hời?

- Anh đã thôi vò đầu bứt tai chưa? – Cậu bé lại nói với tôi. Anh không cần mơ hay nằm trong trạng thái thôi miên, cũng không cần dây nhợ, máy móc hay chương trình máy tính nào cả. Ngay lúc sinh ra mọi người đều được phát cho khả năng kết nối với ma trận rồi, anh không phải ngoại lệ!

- Tôi biết! – Tôi nghe thấy tiếng mình trả lời cùng lúc với nhận ra mình có nhận thức được điều ấy thật.

- Khi thấy anh không ổn, người ta sẽ làm thế này! – Cậu bé vừa nói vừa xoáy ngón tay trở vào thái dương bên phải. Ý nói là anh điên đấy, anh đang lệch pha so với Ma trận. Mát mát...

- Bởi vì chính nơi đó là điểm kết nối! – Tôi thốt lên, vụt hiểu ra.

- Hiển nhiên! Anh chưa bao giờ để ý đến chuyện đó sao? Ngón tay chỉ đúng vào điểm nối: *Sự kết nối thần thánh*.

- Thùy thái dương phải, – tôi thì thầm.

- Bingo!

Bingo? Cách nói này là của già Khayr cơ mà... Trong một ánh chớp, tôi hiểu ra vì sao cậu bé khiến tôi cảm thấy kỳ kỳ ngay từ đầu. Tôi biết nó mà... nó là Khayr!

Là tôi đã làm ông ấy biến dạng theo hình dung của mình, hay là thực ra đây mới là Khayr thật?

- Lại bắt đầu rồi! – Cậu bé càu nhàu. Anh lúc nào cũng suy nghĩ quá phức tạp!

- Xin lỗi chứ... – Tôi vừa trả lời vừa nhìn chăm chăm cậu bé, như thể muốn lột trần sự cải dạng của cậu ta.

- Anh muốn *thấy rõ* chứ gì?

- Đúng vậy, tôi muốn thấy rõ... Ma trận.

- Vậy: Mở to mắt ra nào! Ma trận sống sờ sờ ngay trước mắt anh. *Tất cả* là Ma trận, là lưới năng lượng dày đặc, là Thông tin cô đặc. Ma trận là tất

cả những gì anh thấy, những gì anh cảm thấy, những gì anh nghe được... Chúng ta không thấy hay nghĩ gì chệch ra ngoài Ma trận được, nó biến hóa không từ một dạng nào.

- ... nó là Thông tin cấp thấp... nhầy nhớt, thô, có phải thế chẳng?

- Đúng thế đấy! Và cũng chính từ cái thô đó mà năng lượng tràn ngập tất cả. Xét về vật chất, anh rộng nhiều hơn là đặc. Vậy anh nghĩ cái gì lấp đầy khoảng trống vật chất trong anh? Nhìn kìa!

Tôi thấy mình trên vệ đường quá quen thuộc, gần nhà tôi. Từ một cửa sổ hé mở vọng ra tiếng nhạc. Tôi đã sống qua cảnh này rồi mà... Tôi nghe thấy bài nhạc đi đến những nốt cuối cùng. Những nốt nhạc chậm dần, cùng lúc đó tôi thấy nhiều xe hơi cũng giảm tốc độ khi đến gần chỗ dừng đèn đỏ. Tiếng nhạc tắt: ngay đúng lúc đó những chiếc xe cũng dừng phắt! Đồng điệu! Tôi chưa từng nhận ra loại nhịp điệu luôn có mặt ở nơi nơi này, điệu vũ cuộc sống thực thụ.

- Anh thấy rồi chứ? – Thăng bé nói ngay. Lúc nào cũng như thế, chỉ là không ai để ý mà thôi. Những hiện tượng có ý nghĩa và phi thường nhất lại cũng ít được nghiên cứu nhất.

Những ký ức khác trở lại với tôi: tất cả những lần tôi quay lại vì cảm nhận có ai đó quan sát lưng mình, tất cả những lần ánh nhìn của tôi khiến người khác quay đầu lại, dù tôi không cố ý.

Chúng ta quả thực đều kết nối với nhau.

- ... bởi Ma trận, loại chỉ dệt nên Hiện thực, – cậu bé hoàn tất điều tôi đang nghĩ.

- Thôi thế này vậy, tôi phát biểu lại câu hỏi nhé: Làm thế nào để cảm nhận được *cấu trúc* của Ma trận?

- Ý anh nói là quan sát được *cái khung* của nó ấy à, Thông tin tinh khiết đấy à? À, đó là một câu chuyện khác. Anh đã tự tạo ra cái khung đó...

- Tôi biết, nhưng tôi không thể kiểm soát gì được hết.

- Hê! Ngay từ khi còn nằm nôi, anh đã tự tạo cho mình một bộ mã hóa/giải mã tạo ra Hiện thực, như tất cả mọi người đều có. Chính bộ máy đó tạo ra Thế giới xung quanh anh. Nếu anh không muốn nhìn mọi thứ theo cấu trúc đó nữa, cần phải ngắt bộ mã hóa của anh đi. Nghĩa là, phải bước vào Trạng thái Ý thức Biến đổi, hay trạng thái thôi miên ấy. Ra khỏi Ma trận.

- Rồi sao nữa?...

- Thì anh chắc đã biết những cách như thôi miên, cầu nguyện, thiền...

- Và Core Gem nữa, đúng, tôi biết những cách đó đều có thể thay đổi trạng thái cách chúng ta cảm nhận sự việc, giúp ta kết nối với não phải, với Thiên nhiên.

- Anh tự nghe lại những gì anh nói xem nào! Có lúc nào mà anh không kết nối với não phải của mình đâu chứ! *Anh* lúc nào cũng kết nối. Chẳng cần biến đổi cái gì hết, chỉ là nhận thức được những gì vốn vẫn đang diễn ra thôi! Bây giờ anh biết mình có kết nối, thì các trạng thái kia chỉ giúp anh hướng tâm vào đó, với chủ đích để nhận thức thật rõ ràng mà thôi.

- Và thấy mình sống trong Sự huyền diệu?

- Luôn luôn! Nhận thức đó cần được khơi dậy và duy trì. Không có sự dụng công thì chẳng có huyền diệu nào tồn tại hết. Nhưng khi anh thật cân bằng, chú tâm, đồng điệu với Vũ trụ và Sự sống, thì khi đó Sự huyền diệu xuất hiện.

- Nghĩa là đi trên đúng Con đường, xuôi theo Dòng sống.

- Chính xác! Hiện-thực-thực ở ngoài tầm với của chúng ta vì mỗi lần ta quan sát, nó biến thành hiện thực thông thường... Tất cả những gì ta cảm nhận biến ngay thành vật chất. Đây vừa như một lời nguyền ác độc, vừa là một trong số những quyền năng vĩ đại nhất. Việc “anh cảm nhận cái gì thì nó hiện hữu” biến anh thành một đấng sáng tạo.

Thực thế, đúng là tôi luôn kết nối với toàn bộ não mình chứ nhỉ, có lúc nào là chỉ bên phải hoặc chỉ bên trái đâu. Và hệ thống mã hóa/giải mã của tôi dĩ nhiên là luôn kết nối với cái vũ trụ mà nó đang làm công việc mã hóa

và giải mã... Tôi có một phần trần tục bình thường, và một phần tâm hồn luôn luôn dành cho *sự kết nối huyền diệu* ấy, sẵn sàng hoạt động ngay khi tôi quyết định làm việc đó một cách có ý thức. Cả hai phần đều kết nối trong tôi... Não tôi gắn liền với cơ thể... Vậy có nghĩa là lúc nào tôi muốn, tôi có thể hành động *một cách có ý thức* trên sự kết nối huyền diệu của tôi với vũ trụ! Và tôi có thể kiến tạo Hiện thực một cách có ý thức! Vậy là tất cả đều là thật!

Melvin, một người bạn của Khayr từng giải thích cho tôi, “Chúng ta là những gói năng lượng bất tử, nằm trong một phức hợp kiểu vi tính rộng lớn vô cùng”. Giờ tôi hiểu những lời ấy rõ ràng như ban ngày.

Tôi cảm nhận mình không bị ràng buộc bởi thời gian, kết nối với Toàn thức rộng lớn vô cùng, chan chứa đến giới hạn của tất cả những gì tôi có thể hình dung được, và có thể còn vượt ngoài cả giới hạn đó nữa. Tôi hiểu ra Sự tiến hóa có cần tính đếm thời gian chi đâu. Thời gian chỉ tồn tại trong hệ quy chiếu của chúng ta thôi. Đối với Toàn thức tinh khiết, nó phát triển ở một tầm mức mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi. Na ná giống như sự du hành trong không gian, nhưng trong một vũ trụ mà khái niệm không thời gian bị vượt qua hẳn, chẳng mang một ý nghĩa gì. Như thể Tạo hóa và điều được tạo ra chỉ là một, cả hai tạo ra lẫn nhau...

Tôi chợt cảm thấy mình hiện diện ở mọi nơi. Là tất cả. Và đồng thời vẫn nhỏ tí, là tôi.

“Thời gian và không gian chỉ có ý nghĩa trong Hiện thực cá nhân của ta thôi”, Melvin đã nói, “vì chính Vũ trụ cũng chỉ là một cấu trúc toán học trong đó thời gian và không gian không tồn tại”. Còn điều hay nữa là: chúng ta luôn luôn đang tương tác và xây dựng Vũ trụ này với những suy nghĩ và hành động của mình! Hãy ngẫm nghĩ thật kỹ về điều này. Ngẫm cho kỹ... Năng lượng mà chúng ta tỏa ra, thông qua những suy nghĩ và hành động, chẳng tiêu biến đi đâu cả, mà chúng cứ sống đâu đó trong Vũ trụ, trong Thiên nhiên.

Tôi lại nhìn thấy mình trên lề đường trước nhà mình, và lần này tôi không chỉ tỏa sáng, mà tôi như bốc lửa! Tôi bước tới... như bước tại chỗ.

Chính là Trái đất lăn dưới chân tôi: đúng vậy, lẽ đường chạy dưới chân tôi về phía sau như một tấm thảm trượt, và cả hành tinh này cũng thế!

Tôi bắt đầu chạy, hai tay bắt chéo trước ngực, mắt nhắm ng- hiên. Y phục tôi bay tung tả tơi dưới sức gió và ánh mặt trời... và bay lên.

* * *

Người bác sĩ ký bản báo cáo và đưa cô, không nói một lời. Ông già áo trắng cũng có óc hài hước. Cuối buổi giao ban hồi nãy ông đã nói với đồng nghiệp: “Bà Farelle đây sẽ đi chơi Antilles mười lăm ngày, tôi đồng ý rồi. Sau đó bà ấy đi đâu nữa thì có trời mà biết!”

Người phụ nữ cầm phong bì chứa tờ giấy cho phép của bác sĩ với vẻ thỏa mãn. Cả một đời bệnh tật đã dạy bà tính kiên cường. Khi còn nhỏ tí cô đã thường nằm liệt giường, nhìn bạn bè mình đang chơi đùa phía bên kia khung cửa sổ. Cha mẹ cô luôn dạy rằng cô đừng để cho thể chất đè bẹp tinh thần của mình.

“Con không phải chỉ gồm những phần mà con nhìn thấy được đâu. Tinh thần mạnh hơn tất cả.” Cha đã miệt mài lặp lại với cô như vậy. Mà cơ thể cô cũng cứng đầu ra phết, nó nhất định cứ bệnh hoạn rề rề... Ngay từ lúc mẹ cô sinh cô ra mọi chuyện đã không bình thường rồi: thai ngoài tử cung, cố gắng giữ thai mãi đến tháng thứ năm, mổ lấy thai... Trường Y dạy các loại bệnh gì thì hầu như cô đều nếm trải cả rồi! Thậm chí đến năm ngoái cô rơi hẫng vào hôn mê trong suốt ba tháng trời, mà không ai hiểu vì sao. Trước đó vài ngày, tự nhiên cô thu xếp đồ đạc về ở cùng cha mẹ ruột, một chuyện khá kỳ khôi đối với một phụ nữ bốn mươi tuổi. Rồi cô rơi vào hôn mê ở đó. Chứ nếu cô còn ở nhà mình thì chắc chắn đã chết mà không ai hay. Bản năng sinh tồn, có lẽ vậy, – cô nghĩ.

Hầu như lúc nào cô cũng biết trước được cơn bệnh sẽ tới.

Một ngày, bác sĩ bảo cả nhà cô rằng tình thế hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Ngay chiều hôm đó, cô ra khỏi hôn mê. Lúc nào cô cũng thế, sợt qua cái chết, rồi quay trở lại.

Bây giờ thì cô lại bị ung thư. Đã di căn khắp nơi. Từ xương ống chân, ung thư lan lên, vô cùng nhanh chóng. Họ nói rằng cô còn sáu tháng. Dễ

thương chưa!... Nhưng cô lại chống chọi, một lần nữa.

Dù thế nào thì cô cũng vẫn luôn vượt qua cơ mà. Mọi người nói rằng cô rất can đảm, nhưng không phải. Mà là cô biết chưa phải lúc cuối cùng. Quyền lực *từ bên trên* ấy vẫn luôn hướng dẫn cô, từng ngày. Cô không thể chết, ít nhất là không chết ngày hôm nay. Có thể ngày mai, nhưng không phải hôm nay. Còn nữa nhé, cô thích sống ngắn mà sâu sắc, sinh động, hơn là chết dần từng ngày dai dẳng. Chính vì thế cô cự tuyệt hóa trị. Hóa trị thì có thể thay đổi được gì chứ?

Hôm nay, bác sĩ thông báo khối u của cô đang lui dần. Dù hai lá phổi của cô vẫn còn đang tràn dịch, dù cô yếu đến nỗi khó đứng lên khỏi giường, nhưng cô không đau, chỉ đau chút chút liên quan đến chích choác điều trị thôi. Cô thấy mình rất ổn. Lệnh cho đi đã ký rồi, các bác sĩ không rút lại đâu. Cô có thể đến với con gái mình ở quần đảo Antilles! Mai cô đi rồi, hành lý đã sẵn sàng.

Jonathan bắt kịp Elean ở giữa đường.

Cô đã lại bị lạc vào thế giới hắc ám, nơi cô và nhóm của mình chạy trốn không chốn dừng chân trước những bóng đen của Cái ác. Họ vẫn luôn bảo vệ hai đứa trẻ, một trắng trẻo đáng yêu, một dị dạng tằm tối và ít được yêu thương. Lần này họ lại bị dồn vào một kiểu đường hầm bê tông ngầm dưới đất, bị bao vây. Chính vào lúc đó, Elean tỉnh dậy trong giấc mơ, và gặp Jonathan.

Không nói gì với nhau, hai tâm hồn du hành tiếp tục hành trình. Họ vẫn chưa biết những dòng chảy của Sự sống đang dẫn họ đi đâu, nhưng Jonathan bắt đầu đoán được mục tiêu của tất cả những chuyến du hành này. Dường như họ được dẫn dắt khám phá từng hiện thực riêng rẽ, nơi anh và Elean có điều gì đó cần học, hoặc cần thay đổi một điều gì.

Vừa nghĩ đến đó, y như rằng hai nhà du hành suýt đâm sầm vào một cánh cổng đá trên bức tường chặn đường họ đi. Hai cánh cổng cao rộng bằng gỗ có thể mở ra cho họ đường đi tiếp, nhưng giờ thì đang bị khóa.

- Nào, ta làm gì bây giờ? – Jonathan hỏi, nhìn quanh quất.

- Mở, chứ còn gì nữa! – Elean vặc lại. Anh không có cảm giác là chính chúng ta vừa tạo ra hai cánh cửa này để chặn chính mình hay sao?

- Anh cũng đang nghi nghi, – Jonathan cười méo mó. Cần phải rất cẩn thận với những suy nghĩ của mình mới được!... Thôi được, nếu là do chúng ta tạo ra cái ổ khóa này, thì ta chắc chắn phải có chìa chứ nhỉ.

- Chìa khóa à, chúng ta đã có, từ lâu rồi ấy.

- Chỉ còn lấy ra xài thôi.

- Nói là làm liền đi!

Nhưng có dễ thế đâu. Bất chấp họ hiểu biết đến thế về vũ trụ và về cuộc đời, về nghệ thuật tạo ra hiện thực và đủ thứ hầm bà lằng khác, chìa khóa

trên tay họ đúng là cái chìa họ cần rồi, cái ổ khóa chết tiệt cũng chẳng dễ mở tí nào.

- Suy ngẫm thêm chút xem nào. Em thường bị kẹt trong các giấc mơ của em gần đây hả?

- Đúng vậy. Anh nghĩ có liên quan sao?

- Anh có biết đâu...

Chợt một làn gió thổi thốc từ sau lưng họ đến và hai cánh cửa tự nhiên mở ra, vừa đủ để một người lấp lánh đầy màu sắc lướt đến và bước qua cửa. Trông người này như một hiệp sĩ, một kiểu Hiệp sĩ Đền thánh. Cảnh tượng siêu thực với phong nền mênh mông điểm những vì sao. Người này vừa qua cửa thì cửa sập lại ngay trước mũi Jonathan và Elean.

- Hê! – Jonathan kêu to. Mở cửa cho chúng tôi! Đừng để chúng tôi lại đây chứ!

Im lặng bao trùm. Hai người chờ đợi, cổ họng se lại. Cuối cùng, cửa cũng mở hé. Một khuôn mặt thò ra.

- Gì cơ? – Người hiệp sĩ hỏi cụt ngủn, không có vẻ thân thiện cho lắm.

- Chúng tôi không biết mở cánh cửa này...

- ... mà chúng tôi lại muốn đi tiếp.

Người đàn ông quan sát người này người kia một lúc, rồi nói:

- Đến đây!

- Cảm ơn rất nhiều, – Elean đáp lời với một nụ cười rạng rỡ. Hai người bước qua, cửa sập lại sau lưng họ.

- Tôi có thể hỏi...

- Tôi là ai?

- Đúng vậy.

- Tôi du hành, cũng như các bạn.

- Nhưng ông biết cách vượt qua những cánh cửa.

- Tôi biết các ổ khóa hoạt động ra sao, chỉ vậy thôi. Tôi không biết cách hiểu Thế giới như hai người, – ông ta nói, nhìn xuống.

-Ồ, nhưng chúng tôi không biết gì hơn ông đâu, – Elean khẳng định. Chúng tôi đúng là du hành thật, nhưng chúng tôi không mấy may biết là mình đang đi đâu...

- Đó là điều tôi muốn nói đấy, – người đàn ông trả lời. Tôi, tôi phải biết mình đi đâu để có thể tiến tới: tôi hoạt động theo kiểu máy móc. Tôi tiến tới với sức tư duy của mình. Tôi cần cơ chế, tôi cần chìa khóa.

- Và vì thế ông mở được những cánh cửa!

- Tôi biết cách kết nối với những tầng Thời gian. Tôi chỉ cần chạm vào ổ khóa, và tôi biết luôn... Nhưng tôi cần được *biết* để có thể tiến lên, trong khi hai người, hai người được chính Thế giới này dẫn dắt. Hiểu biết của hai người là toàn thể, là *dọc*. Còn tôi, tôi chỉ biết du hành *ngang* mà thôi.

Ba người tiếp tục lên đường. Đúng vậy, tuy người hiệp sĩ có vẻ dẫn đầu, nhưng thực ra ông bị ảnh hưởng nếu Jonathan và Elean rẽ đi một chút hay bẻ đường thẳng lại. Ba người hợp thành một nhóm thú vị.

- Khi ông nói về *du hành ngang*, – Jonathan nói, ý ông là ông du hành trong thời gian nhưng luôn luôn trên Trái đất này thôi, không bao giờ vượt ra khỏi những gì tạo thành nên thế giới của ông?

- Đúng vậy đấy, ví như tôi du hành trong món bánh phô mai nhiều lớp, nhưng tôi không nhảy sang một cái đĩa khác có món khác được... Mà thôi, tôi thích bánh phô mai!

- Còn chúng tôi, đúng là chúng tôi không có sợi chỉ dẫn đường thật, – Elean thừa nhận, chúng tôi cứ để mình trôi nổi...

- ... và nó đến, – vị hiệp sĩ kết luận bằng một giọng ngưỡng mộ.

- Ừ đúng vậy đấy, chúng tôi tin là thế, – Jonathan xác nhận.

Họ hài lòng vì đã được gặp gỡ nhân vật kỳ lạ này. Cùng lúc với việc khám phá có những cách du hành khác, họ hiểu chính mình hơn. Trực giác giống một hồi chuông mạnh rằng họ đang có dịp để hiểu ra một điều tối

quan trọng: chính điều họ mới được học ngày hôm nay có khả năng giúp họ tiến rất xa trên con đường tiến hóa.

“Phải hiểu chính mình đi đã, rồi thì anh mới có thể hiểu về vũ trụ và về tạo hóa.” Câu trích dẫn quá quen thuộc này được viết... ngay mặt tiền đền Delphi!^[6]

Ôi cái tên! Lại liên quan đến cá heo nữa rồi!^[7]

Jonathan đã biết rằng Sự hiểu biết, hay nói đúng hơn là phần cốt lõi chứa bên trong nó - Thông tin - là nền tảng của mọi nền tảng. Vì sao lại như thế, anh chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng anh cảm nhận thật rõ là mình đang dần dần sắp xếp lại những gì đã biết và thời điểm “ngộ” ra đang đến dần. Ngay bây giờ thì anh đã hiểu một mảnh quan trọng: Sự hiểu biết chính mình là phần có *trọng lượng* lớn nhất trên cả bàn cân. Anh biết một ngày nào đó mình sẽ hiểu ra vì sao.

- Còn hai người, vì sao hai người lại du hành xa đến thế? Trái đất nhỏ bé đang quá cần được giúp đỡ, sao lại đi đến nơi xa xôi làm chi? Chỉ cần nhìn quanh mình là đã thấy biết bao nhiêu điều cần làm...

- Cho đến giờ thì chúng tôi cứ bị đưa đẩy tới lui, – Jonathan nghĩ là câu hỏi là nhằm vào mình nên anh trả lời luôn. Tôi nghĩ chúng tôi còn cần học thêm nhiều.

Hiệp sĩ gật gù như đã hiểu, dù mặt ông vẫn có nét hơi lúng túng chưa rõ.

Sau một lúc, ông lại cất tiếng:

- Các bạn biết đấy, thế giới không tiếp tục quay như thế này lâu nữa đâu. Vào lúc này đây, quyền lực số một thế giới nằm trong tay quyền quyết định số phận loài người... Sáu mươi lăm triệu con người có thể bỏ phiếu bầu lên một thằng điên có khả năng bấm nút xóa sổ mạng của bảy tỉ người trên Trái đất. Vậy là có dân chủ gì cho lắm đâu!

Jonathan chưa từng nhìn dưới góc độ này. Đúng thật là chỉ cần ngẫm một tí thôi là đã thấy chuyện này không logic rồi, chứ còn lâu mới hợp lý. Làm thế nào một nhóm người - cho dù là “đa số” dân chúng của cường quốc số một đi nữa - lại nên có quyền quyết định (dù là gián tiếp) số phận của phần

còn lại của loài người? Dân chủ phải là toàn bộ cư dân trái đất phải được bầu cho những chuyện liên quan đến toàn trái đất.

“Phải như thế thôi, đó là điều duy nhất hợp lẽ...” – Jonathan nghĩ.

- Vì vậy tình hình hiện tại không được kéo dài nữa! – Hiệp sĩ thốt lên. Không còn cái thời cãi vã trong khu xóm nữa - vì nhìn vào thế giới đông nghìn nghịt người của hôm nay thì quốc gia cũng chỉ là như khu xóm ngôi làng thôi. Trái đất quá nhỏ bé... và đang bị đe dọa tàn tệ!

- Ông có gợi ý gì chẳng? – Elean êm ái hỏi, tránh việc vị hiệp sĩ có thể cảm thấy mình bị vặn vẹo hay luận điệu của mình bị tấn công.

- Đồng quyết định! Chúng ta cùng trên một thuyền, vậy thì hãy cùng quyết định xem nên hướng mũi thuyền về đâu.

- Ta có chung một quốc gia, đó là Trái đất! – Jonathan thốt lên, thích ý tưởng này của hiệp sĩ. Đúng là nếu không có biên giới và những đội quân canh giữ chúng thì sẽ không còn nữa những cuộc chiến tranh...

- Những nhà nghiên cứu và nhà sử học nay đều đã hiểu những tác nhân kinh tế, văn hóa, nhân học và sinh học nào gây ra những xung đột. Thế thì vì sao lại không tính đến chúng, tìm cách chắt bỏ chúng tận gốc? Tìm cách đáp ứng nhu cầu của từng bên một cách nghiêm túc, cương quyết và khéo léo, như thế ta sẽ phải tìm được cách cùng sống trong hòa bình. Lấy một ví dụ nhé: ba sắc dân đang gây chiến để nắm quyền lực tối cao trên một quốc gia. Vậy họ chỉ cần cùng lãnh đạo với ba bên, thế là xong! Mỗi sắc dân chọn một nhà lãnh đạo theo lựa chọn của đa số dân ấy, và cả ba cùng nhau quản lý đất nước. Sao ta cứ phải khư khư giữ lấy mô hình cổ hủ của quyền lực tập trung cả vào một phe, mạnh nhất hay thậm chí là giỏi nhất? Chuyện đó cổ hủ và kỳ cục, tương tự như chuyện bảo rằng chỉ ai cười hay nhất mới được quyền cười, còn tất cả những người khác đều phải nín vậy!

- Nhưng nếu ba người đó đánh nhau thì sao?

- Thì trong lúc đó đám ngu ngốc ấy sẽ không làm phiền dân chúng làm ăn! Nên nhớ là Trái đất quý lắm, không phải là thứ ra chợ mua về được. Thật ra không ai có quyền định đoạt cuộc đời người khác, và những cuộc

tranh quyền đoạt lợi chỉ sản xuất ra được vài loại sản phẩm chẳng ai cần, là thù hận và xung đột. Xóa hết biên giới, thế là cả thế giới chỉ còn như một “vùng”, cần được quản lý bởi một hội đồng gồm nhiều đại diện.

- Hội đồng này sẽ quy tụ đại diện của mọi quan điểm chính trị từ tất cả các nước trên Trái Đất sao? Sẽ là cả hàng ngàn người đấy!

- Đã đến thời điểm loài người phải làm việc cùng nhau rồi. Có khoảng hai trăm nước trên thế giới. Nếu mỗi nước cử ra đến năm đại diện thì cũng lên đến con số một ngàn chứ mấy! Một diễn viên hài hạng trung tạm gọi là nổi tiếng cũng quy tụ được gấp đôi con số ấy trong khán phòng rồi, đó là tôi chưa nói đến những ca sĩ hay ban nhạc nổi nổi đấy nhé! Vậy là, những người lãnh đạo của chúng ta sẽ rất có thể họp mặt một ngàn, thậm chí hai hay ba ngàn trong một nơi họp thích hợp, để quyết định những việc cần quyết định cho cuộc sống chung và cho sinh thái của cả hệ mặt trời này. Với mỗi quyết định lớn của thế giới hãy cùng trưng cầu ý kiến, còn hậm hực nhau thì kéo vào Thế vận hội Olympic mà giải quyết thay vì phải gây ra chiến tranh cho người chết như ngả rạ.

- Lại còn có thể thảo luận và hội họp từ xa nữa chứ, qua internet.

- Ừ cũng được, trong lúc chờ loài người hồi phục lại khả năng giao tiếp tự nhiên của mình. Chúng ta đã thôn tính toàn bộ Trái đất, chẳng còn một cái xó xỉnh nào là không có dấu vết loài người. Vậy thì chúng ta hãy làm như những loài có thói quen thôn tính đi, như từ thời nào thời nào bọn vi khuẩn đã làm ấy: Hãy làm việc cùng nhau!

Jonathan và Elean cảm nhận được sự tha thiết của hiệp sĩ với Trái đất, là cái Thế giới của ông, thế giới duy nhất ông biết. Thì đúng là điều này quan trọng thật. Hai người họ thì dạo này hơi lãng đãng vì đã quen du hành giữa các vì sao, trong quá nhiều thế giới.

Jonathan lại ngẫm nghĩ rằng, ngoài anh và Elean, may thay vẫn còn những người khác quan tâm đến những điều hết sức vật chất và cụ thể. Anh cũng có sứ mạng của anh - *Người giúp đỡ* - và bây giờ thì anh hiểu hơn du hành kiểu của anh là kiểu *dọc*, như ông hiệp sĩ gọi thế. Đó là công việc kết

nối giữa những lực của Vũ trụ, hợp nhất những mặt đối lập, đưa những tầng thấp vươn đến những tầng cao... Hai mặt của vấn đề luôn gắn kết chặt chẽ không rời, như linh hồn phải hiện diện để cơ thể có sự sống và cơ thể là không thể thiếu để làm một nơi cho linh hồn nương náu.

Phấn chấn với cuộc gặp gỡ, mạnh mẽ hẳn ra nhờ những hiểu biết mới mẻ, hai nhà du hành cảm tạ nhà Du hành thời gian. Một dòng chảy mạnh mẽ cuốn họ rời xa lãnh địa của hiệp sĩ, nhưng trong lòng họ, dấu ấn của ông vẫn tồn tại, là *ký ức* về ông, sẽ cho phép họ liên lạc trở lại với ông vào bất cứ lúc nào, nếu cần thiết.

Dạ thức của họ chợt xả đi hình dạng con người, và họ bắt đầu vun vút xuyên không thời gian, như hai vệt ma trời rực sáng.

- Toàn bộ vũ trụ này chỉ như một vệt lõm nhỏ trên bề mặt một đại dương không thể tưởng tượng được, tạo thành bởi một hơi thổi của Tạo hóa.

Giọng nói giảng giải. Tôi có một cảm giác thật rõ nét rằng ở xa xa có cái gì đó thật nhỏ đang lang thang, nhỏ tí, như thể hoàn toàn không quan trọng gì. Chỉ như một cái gợn nhỏ, một cái khẽ rùng mình. Sao có thể thế được, sao Vũ trụ của ta lại là thế được!

Hồn tôi đang trôi nổi trong chân không vô tận. Lại là cái ấn tượng đó, về một sự rộng mà lại thật đầy... Và ngay trên tôi một chút, một làn sóng nhỏ xíu gợn qua. Nó vừa được sinh ra, và tôi đã thấy nó trào đến rồi biến đi. Chẳng còn gì. Hay chẳng còn gì đáng kể cả.

- Đừng nhầm nhé, – giọng nói lại tiếp. Tất cả đều quan trọng. Tôi nghĩ đến những hạt cát trong câu chuyện của Lou White.

Giọng nói cũng có vẻ đồng tình với liên tưởng đó - tôi cảm thấy một nụ cười bao bọc lấy mình.

- Lại đây, – giọng nói thốt ra đơn giản.

Và tôi đột ngột thấy mình trên một hành tinh rất có thể là Trái đất, giữa những sinh vật là cư dân hành tinh ấy. Là những con người bình thường. Ai lo phận người nấy, hoàn toàn không quan tâm đến phần còn lại không phải mình. Còn tệ hơn nữa, họ còn có vẻ mặc xác số phận những người anh em của họ! Ồ, dĩ nhiên họ không thể hiện trắng trợn ra. “Gia đình là trên hết”, họ nói, còn phần còn lại họ không nhắc đến thì thật ra là sống hay chết cũng chẳng quan trọng đối với họ. Bao trùm nơi nơi là một kiểu lãnh đạm và chẳng biết gì về nhau, đáng kinh ngạc đối với một đôi mắt từ một đạo đã tạm quên cách thế giới này đang vận hành, như tôi. Những người này đổ vạ ra trên những điều mà họ cho là họ yếu ớt thua thiệt - về xã hội hai văn hóa hay đại loại thế - để thở than và đòi những người khác lo lắng cho mình, trong khi hai phía căm ghét nhau một cách thật là thâm thiết.

Dường như chỉ có một thiểu số, thật ít, là thực sự cố gắng, một cách chuyên chú và trân trọng, lòng cháy bỏng khát khao muốn làm cho đời sống chung đẹp hơn một chút. Đa số thì hoàn toàn không quan tâm điều đó, thể hiện thù nghịch ra mặt: họ thấy nhóm này thật kỳ quặc, làm chuyện hoàn toàn chẳng liên quan gì đến những điều hằng ngày họ quan tâm. Cứ như thể nhóm người nhỏ bé đó muốn làm hại họ không bằng!

Trong một khoảnh khắc, tôi chơi trò *nhảy vào* tâm trí một người thuộc nhóm đa số - một phụ nữ tình cờ ở trước mặt tôi vào lúc đó. Nơi này hình như dân cư đông đúc. Người ta tụ tập để tám chuyện, cũng khá dễ thương đấy. Nhưng đa số hoạt động của nơi này chủ yếu xoay quanh sự sinh sản theo kiểu sinh học: chinh phục, giữ lãnh thổ, sở hữu bạn tình, phô diễn... Đàn ông chơi trò phô trương xem ai tốt mã nhất, đàn bà thì kích cho con đực này gầm gừ với con đực kia, ai mạnh hơn sẽ lộ rõ qua cuộc chọi nhau. Tất cả những điều trên được phủ bởi mỹ từ là “giải trí”. Và tất cả bọn họ trở thành một tầng mỡ béo bở mà những người được cho là *có nhận thức cao* của loài người này tha hồ thao túng để rút tĩa bạc tiền. Sự thực là đám đông vô thức và quê mùa này giống sao là giống một bầy gia súc... và dĩ nhiên người ta nuôi bò là để lấy thịt và vắt sữa chứ còn để làm gì!

Tôi vừa suýt nổi nóng lên thì một chớp sáng thu hút mắt tôi.

Cảm nhận một rung động quen thuộc, tôi *nhảy* về phía đó và rơi vào tâm trí một người thuộc nhóm thiểu số. Trời, lại là phụ nữ nữa! Cô ấy cố gắng dẫn dắt gia đình mình hết sức có thể, cố gắng dạy cho các con mình một cách tử tế và truyền cho chúng những giá trị đạo đức - cái mà các phụ nữ khác cho rằng không thực tế. Họ thì đã quen để mặc con mình lêu lổng, nói tục, chửi thề... Người phụ nữ mà tôi vừa nhảy vào thăm cũng dành thời gian cho việc xã hội nữa. Cô chăm sóc và phục vụ cộng đồng quanh mình - những người đã không trân trọng mà lại thường phỉ báng việc đó nữa. Một trong số họ nhảy xổ ra trước mặt tôi - à, trước cô gái - và chửi (tôi lược đi những lời tục tằn): “Ai cần mấy chuyện tự lực cánh sinh sến sẩm rác rưởi của cô chứ, người nghèo để chính phủ lo!”

Sự tương phản khá đáng sợ và đau buồn. Không thấy một mong muốn tiến hóa nào. Những con vật... không: tệ hơn cả những con vật! Tôi nhìn quanh tìm đường thoát.

- Còn lâu chúng ta mới thắng ván bài này nhỉ! – Giọng nói lại cất lên, vui vẻ.

Tôi chẳng cách nào thấy cảnh này có gì để vui vẻ.

Công thức làm Yaourt

Nguyên liệu: sữa tươi nguyên kem, một hũ yaourt

Chuẩn bị:

- Nấu sôi sữa và để cho đến khi hoàn toàn nguội.
- Bỏ sữa đã nguội vào một chai lớn, cho yaourt vào và lắc thật mạnh.
- Rót hỗn hợp trên vào từng hũ yaourt trống. Đặt vào một cái nồi có nắp có thể đậy thật kín.
- Đổ nước sôi vào nồi đến ngập ngang mực sữa trong các hũ. Đậy kín lại ngay và chờ từ sáu đến tám tiếng, hoàn toàn không đụng vào.
- Mở nắp ra: yaourt của bạn đã sẵn sàng! Bạn ăn ngay cũng được.

Lưu ý: có thể dùng yaourt bạn vừa làm để lên men bốn hay năm lần kế tiếp. Nhưng khi bạn thấy mẻ yaourt bắt đầu chậm đông, hãy thay thế bằng yaourt men tốt.

Tôi bị gục ngã vì sự tương phản của những điều được thấy. Thoáng qua những ấn tượng quá mạnh là sự hùng vĩ của những gì nằm ngoài Vũ trụ nhỏ nhoi của ta... và sự tầm tối thấp hèn của những sinh vật nhỏ bé đến vô nghĩa, lại vô thức và rất kiêu ngạo về tầm quan trọng của chính mình, vua của hạt bụi.

Buồn bã và thất vọng sau trải nghiệm cuối cùng, tôi suýt thì quên luôn vẻ đẹp vô tận của Tạo vật. Mà đó là tôi mới có đủ nhận thức để cảm nhận ra ngoài những giới hạn của Vũ trụ chúng ta một chút thôi. Mà mới cách đây không lâu tôi thậm chí còn không thể tưởng tượng được mình lại có thể làm được một điều như thế...

Chợt một vệt trắng xà cừ thu hút sự chú ý của tôi. Ngẩng đầu lên nhìn qua bên phải, tôi thấy: đó là Jack, chàng quạ!

Nhìn quanh một phát là tôi biết ngay mình đã trở lại thung lũng, nhưng là một nơi tôi chưa đến trước đây. Không có ai cả. Tôi chợt nhận ra rằng trước đó tôi quan tâm thái quá đến chính mình ra sao, như để tự vệ vậy. Thậm chí tôi không nhận ra quang cảnh thay đổi từ lúc nào nữa. Jack xuất hiện kéo tôi ra khỏi tình trạng đó, khiến tôi lại biết chú ý đến bên ngoài. Lạc lối thật là dễ biết bao...

Jack đậu trên một cành cây thấp, nhìn tôi chăm chăm với một bên mắt tròn.

- Chào anh bạn, mà muốn gì ở tao? – Tôi hỏi lớn.
- Những gì anh thấy là kiểu tranh biếm họa, anh biết không vậy? – Con chim trả lời bằng một suy nghĩ xuyên vào tôi rất ngọt.
- Tao cũng hy vọng thế, anh bạn, hy vọng...
- Không cần hy vọng. Anh đã nhìn thấy núi cao và vực sâu, nhưng còn có vực sâu hơn nữa... và đỉnh cao hơn nữa cũng có! Các nấc thang là bất tận. Mọi thứ đều có thể được đo, đánh dấu, chia thang nhỏ hơn nữa, mịn

hơn nữa. Nhỏ còn có nhỏ hơn. Lớn còn có lớn hơn. Vạn vật ở trong tất cả, nhớ nhé.

- Tao nhớ, – tôi thì thầm, lấy lại chút ít hy vọng.

Đập cánh một cú gọn ghẽ, con quạ bay về phía tôi. Tôi đưa cánh tay cho nó đậu. Một cách lặng lẽ, con chim chui mỏ vào tay áo của tôi một lúc. Tôi ngắm nhìn, thú vị.

- Chúng ta đều sinh ra nhăn nhúm, – cuối cùng con quạ cất tiếng. Chúng ta đến Trái đất này nhàu nát, bị nút chặt. Cuộc đời khám phá ta, xem ta làm cách nào tự mở cái cuộn nhàu nhĩ là chính mình ra từ từ, từng chút từng chút một mà không tự làm rách nát... cho đến tận khi bộc lộ được kho tàng ẩn giấu tận trong nhân!

Jack lại nhìn xoáy vào tôi, như để đánh giá xem tôi hiểu đến đâu. Tôi chưa đủ sốc hay sao khi được một con chim thể này dạy bảo! Tự nhiên tôi thấy con quạ nặng trĩu trên cánh tay...

- Chúng ta chỉ là kết quả một sự xao động tạm thời của môi trường thôi, – nó lại nói, như một xoáy nước hay một cơn gió lốc. Ta có thể phân cách đâu là xoáy nước đâu là nước - hay đâu là ranh giới giữa không khí và xoáy lốc được chăng? Không. Vì xoáy nước cũng chính là nước, và gió lốc chẳng qua cũng là không khí. Chúng *trông* có vẻ tách biệt khỏi môi trường của nó, nhưng thật ra không hề tách biệt.

- Tao hiểu.

- Chỉ là một đợt sóng nhỏ trong đại dương.

Con quạ để tôi tiêu hóa ý tưởng này một lúc. Tôi bắt đầu dạo bước, như để giúp mình suy nghĩ. Thung lũng thật lặng lẽ, chỉ có chút tiếng động vật khe khẽ và gió luồn sột soạt trong những tán cây. Không khí gần như ẩm áp.

- Nói thẳng ra thì, – tôi thốt lên khi nhớ về chuyến phiêu lưu đáng sợ vừa qua, ta có ấn tượng rằng loài người chẳng hề tiến hóa gì hết! Những nhà thông thái từ những thời xa xưa đã hiểu biết rất nhiều về Vũ trụ và Sự sống... rồi thì sao nữa? Chuyện đó có thay đổi được gì đâu?... Chẳng được

tí gì!... Nền văn minh này thay thế nền văn minh kia, vươn lên rồi tàn lụi, cứ thế lần lượt, mà ngoài chuyện kỹ thuật có tăng được một chút thì loài người vẫn y nguyên như vậy.

- Là từ lúc nào cơ? – Jack hỏi đơn giản. Anh nói về hai ngàn năm cuối cùng à?... Hay là năm ngàn năm?

- Thì đúng, – tôi trả lời mà không rõ câu chuyện sắp dẫn đến đâu. Thôi tính từ lúc chữ viết có tồn tại đi, hay đại loại thế. Cho là năm ngàn năm đi.

- Trái đất này tồn tại từ hơn bốn tỉ rưỡi năm rồi, và những con người đầu tiên chỉ có mặt trên nó từ bốn hay năm triệu năm gần đây thôi... Anh có biết trong một triệu năm có bao nhiêu cái “năm ngàn năm” của anh không? – Con quạ hỏi, vẻ chế nhạo.

Tôi đứng im, không nói. Tôi và con quạ nhìn nhau. Hẳn là chúng tôi đang tạo thành một bức tranh hết sức kỳ lạ.

- Thế còn loài quạ hiện diện từ bao giờ? – Tôi đập lại vẻ giễu cợt không kém, rồi lại tiếp tục dạo bước.

- Loài người tự gạt mình với những ảo tưởng, – con quạ nói tiếp không đếm xỉa gì đến câu nói của tôi. Họ cho rằng Kỹ thuật là Sự tiến hóa. Biết bao nhiêu con người đã suy nghĩ như thế, và rồi cũng diệt vong cùng với nền văn minh của họ?... Nhìn xem trong năm trăm ngàn năm gần đây, loài người có tiến triển gì nhiều không? Thế thì anh muốn loài người tiến hóa thật nhiều trong chỉ một phần trăm thời gian đó à?... Còn nữa nhé...

Con quạ im lặng một lúc, như để những lời nói tiếp theo thêm trọng lượng. Tôi thấy ghét quá:

- Còn *cái gì* nữa?

- Thế nếu Trái đất chỉ là một trại ươm giống hay hầm ủ men thì sao?

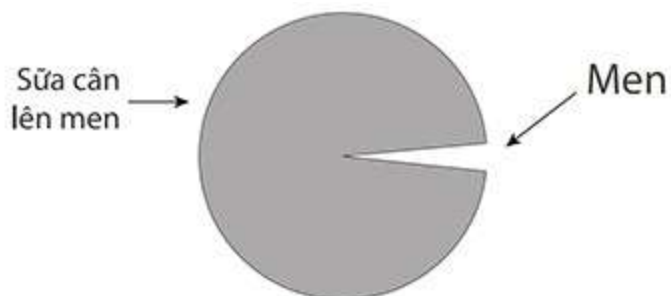
- Cái gì cơ?

- Ủ, nơi người ta gieo mầm và ủ một giai đoạn đầu ấy mà.

- Mà muốn nói... như kiểu lên men yaourt ấy hả?

- Chính xác!

Không! Không thể thế được! Loài người không phải là những mẻ yaourt liên tiếp hết nền văn minh này đến nền văn minh khác cứ làm lại cùng một thứ, lặp lại cũng những kịch bản cũ. Loài người phải tiến hóa cho đến khi *tất cả đều được tinh sạch* chứ! Không thể khác được!

- Anh có nhận thấy rằng loài người - một loài cao cấp có ý thức - luôn xoay sở bằng một cách nào đó giữ cho tỉ lệ nam/nữ được cân bằng không? Ngay cả sau những cuộc chiến tranh thiêu đốt tàn phá phần nam của hệ thống, rồi thì hệ thống cũng cân bằng lại được. Thế mà trong lúc chúng ta đang nói đây, tỉ lệ đó hiện đang dẫu đó bốn mươi tám phụ nữ so với năm mươi hai đàn ông...

- Vậy là, có cái gì đó đang dịch chuyển sao? – Tôi dò hỏi, theo một tia lóe trực giác.

- Dĩ nhiên rồi, nhưng anh cần có tầm nhìn rộng hơn bây giờ để có thể nhận ra.

Ừ, phải ra khỏi cách sống chỉ chăm chăm nghĩ đến chính mình!... Mới đây thôi, tôi vừa khiển trách những con người gặp trong chuyến phiêu lưu, mà tôi thì cũng đang làm giống họ. Tôi phải hiểu nhiều hơn về Cuộc sống, theo nghĩa thật rộng kia.

Nếu đây là một trung tâm gieo mầm, một lò ủ?... Tại sao không? Nếu thế thì có thể giải thích nhiều điều lắm... Một môi trường để tất cả *chuyển hóa*, nhờ một số loại vi khuẩn luôn làm việc một cách cần mẫn. Ý này có vẻ thú vị đây. Sữa mới cứ được đều đặn nạp thêm vào hệ thống, chính vì thế ta có thể có cảm giác sao mọi thứ vẫn vậy, chẳng thấy tiến hóa gì mấy, lúc nào cũng đang chớm lên men.

- Đang hoạt động miệt mài đấy chứ, – Jack xen vào, như thể này giờ vẫn đang đọc suy nghĩ của tôi. Sự sống đang làm việc đến tận trong ruột của từng phân tử. Chúng ta không phải là một tâm hồn sống trong một cơ thể, mà ở dưới đây chúng ta có một cơ thể trong linh hồn mình. Với anh hay với tôi cũng thế, mà điều này còn đúng với tất cả những gì cấu thành nên chúng ta, những nguyên tử và phân tử, cũng như những hành tinh, thiên hà và vũ trụ. Tất cả đều quan trọng.

Giọng nói kia đã nói với tôi chính những điều này... Tôi nhìn con quạ thật lạ lùng. *Thực ra nó là ai?... Tôi vươn thẳng người:*

- Tao sợ mình không hiểu được chính xác những điều mày vừa nói.
- Vậy thì, gọi đến một ý nghĩ đi, – con quạ trắng trả lời.
- Một ý nghĩ à?... Nhưng tao có biết làm đâu!

Jack nghiêng đầu một cái, như ra hiệu rằng tôi thôi cái trò giả ngốc ấy đi, cũng đừng xem nó là ngốc. Tôi hít một hơi thật sâu, để tập trung hết sức có thể. Gọi đến một ý nghĩ... có những ý hay lắm lắm cơ mà! Rồi, đột ngột, *nó đến:*

- Tao có một ý nghĩ, – tôi nói với con quạ, nhưng tao không biết có phải tao tự bịa ra nó hay không nữa... Nó cất tiếng trong đầu tao, y như cách mày nói chuyện vậy.

- Ai nói cơ?

- Tao không biết, tao chỉ thấy những tên riêng... Louis? hay Ma- rie?... Nhưng hình như là một người đàn ông... Louis-Marie Vincent, chắc vậy.

- Và nó nói gì?

- Đó là một giáo sư hay nhà khoa học người Pháp thì phải... Ông ấy nói: *“Chúng ta thường nhầm lẫn cho rằng cơ thể của chúng ta là vật chất. Nhưng không phải. Nhiều thí nghiệm rất chính xác đã cho thấy vật chất tạo nên cơ thể ta luôn luôn được đổi mới. Cơ thể. Cái Hình hài này mới là thứ không thay đổi, có thể hình dung rằng vật chất là dòng chảy liên tục xuyên qua cái khuôn vô hình là cơ thể.”* Vậy là, cái ta này đây là một sự vật chất hóa của linh hồn sao?

Và cả Thế giới này nữa cũng là sự hiện thực hóa một giấc mơ... Con qua trắng ánh xà cừ nhìn tôi nhẩn nại, như người ta hay nhìn một đứa bé mới học được điều gì khiến nó đắc thắng, khổ cái là điều đó ai cũng biết rồi.

- Mình biết rồi mà, – tôi thì thầm. Mình đã biết điều này từ trước. Tia sáng ấy, dòng chảy được phát cho mỗi người ấy, phải chẳng là một mảnh của Thượng đế? Một chớp sáng của...

Tôi không nói tiếp được nữa, chợt bị nhấn chìm trong cảm xúc.

- Giờ thì anh hiểu thế nào về Thượng đế? – con quạ hỏi.

- Tao tin là tao đã thoáng thấy được trước kia... nhưng khi ấy không nhận thức được. Bây giờ thì hiểu thế nào rồi ấy à? Một cách diễn tả vừa nghĩ ra là: một hệ thống thông tin vũ trụ. Nhưng chữ *vũ trụ* vẫn còn quá yếu, vì bây giờ tao đã hơi hiểu ra đôi chút về vũ trụ này rồi... Tao không biết nữa, Jack, thiếu từ để diễn tả. Một máy chủ mạng chẳng? Một lõi trung tâm? Một khối cầu muôn mặt! À! Đúng là một khối cầu tỏa sáng với muôn vàn mặt, tỏa một loại ánh sáng siêu việt. Soi sáng tất cả... Tao thích hình ảnh đó nhất.

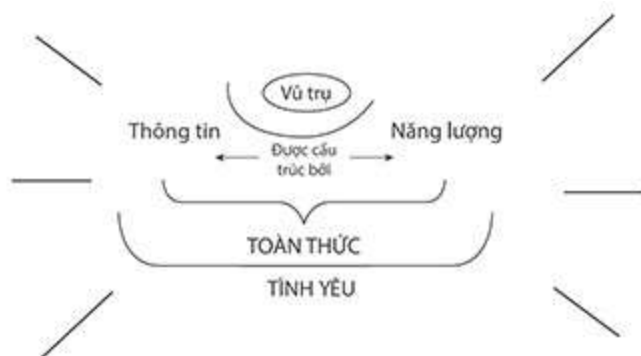
- Nhưng? – con quạ vẫn nhấn tới.

Ồ ma mãnh! Tôi thấy khá là thích thú. Đúng là tôi cũng vẫn còn mang một chữ *nhưng* trong lòng.... Một dự cảm, một lóe trực giác chưa kịp diễn đạt:

- Nhưng bây giờ, tao cũng có cảm tưởng là còn có điều gì to lớn hơn nhiều so với cái mà người ta gọi là *Thượng đế* nữa... Mà có cho rằng dám suy nghĩ như thế là báng bổ lắm không?

- Phớt lờ Sự thật mới là kiểu báng bổ nghiêm trọng nhất.

Một hình ảnh chợt đến với tôi, như một khối cầu suy nghĩ toàn diện được ném trúng đầu tôi. Cách tốt nhất để truyền đạt ý nghĩ này là vẽ một bức hình vậy:

... “Thượng đế” mà con người vẫn thường gọi từ thuở hồng hoang đến giờ chính là lăng kính, chính là cái khuôn hay cái cấu trúc mà thông tin và năng lượng phải đi xuyên qua. Thế thì Thượng đế cũng chỉ là một trong những mảnh ghép mà thôi, vô cùng quan trọng đối với chúng ta - là đấng Sáng tạo của ta cơ mà - nhưng cũng đồng thời nhỏ bé xiết bao trong cái toàn thể.

- Còn Thông tin? – Jack lại nói tiếp. Thông tin là gì?

- Mà lại hỏi tao à? – tôi ngạc nhiên. Mà phải biết nhiều hơn tao chứ!... Thông tin là... Tao cảm thấy nó cũng là một phần thiết yếu để tạo tác, như Năng lượng - mà lại tinh tế hơn nhiều. Thậm chí nó có thể là bản chất sâu xa của vạn vật... Tao không biết nữa.

Bằng trực giác, tôi cảm nhận được cái gọi là *Thông tin* lừng danh ấy là gì, mà vẫn không định nghĩa ngọn ngành ra được. Tôi thoáng thấy ít nhất phải có hai loại Thông tin khác nhau: Thông tin “thật”, nguyên thủy, tạo nên tất cả, và loại thông tin phái sinh, có vai trò lưu trữ dữ liệu.

Loại thứ hai lại có thể được chia làm hai dạng: Thông tin Đã có, là những gì mã hóa nên Cuộc sống - tương tự như mã di truyền của chúng ta - cấu thành vạn vật, từ hòn đá, cái cây, nguyên tử, động vật, hành tinh và cả đến vũ trụ. Và rồi, có dạng Thông tin Sáng tạo, của những suy nghĩ và những giấc mơ, của từng hành động của chúng ta, sóng toát ra từ tất cả những gì chúng ta *tạo tác*, từ những cảm xúc, những kỷ niệm được ta gọi về trong tâm trí, những tư tưởng và những khám phá... Thông tin sáng tạo ấy không ngừng làm giàu thêm khối Thông tin nguyên thủy.

* * *

- Anh sẵn sàng phá bỏ những niềm tin của mình về Hiện thực đến mức nào? – cuối cùng con quạ trắng hỏi tôi.

Tôi thở ra một hơi dài. Con vật thần thánh này phải chăng đang ngầm báo rằng tôi vẫn còn chưa đến tận cùng của những điều đáng kinh ngạc? Mà thôi còn gì để mất đâu...

- Nếu chúng ta thực sự tạo ra Hiện thực của mình đến mức này, thì tao nghĩ chắc mọi chuyện sẽ còn nhiều bất ngờ lắm. Có thể nào là hoàn toàn không có giới hạn chẳng? Không gì là không thể?

- Nhận ra điều đó đã là tốt rồi, – con chim nói. Anh còn phải chấp nhận nữa, và việc này là đau khổ lắm đối với bộ não logic của anh.

- Sao mà lại nói thế? – tôi vặn lại, méch lòng, nghĩ về hàng núi chuyện phi thường mà tôi đã trải nghiệm và chấp nhận được.

- Anh đang đi đúng đường, điều đó thì chắc rồi, – Jack trấn an tôi. Và làm được như thế thôi thì anh cũng xứng đáng được động viên khen ngợi nhiệt liệt rồi. Anh cũng biết là, chẳng hiếm lần, đầu óc lý luận thấy một số ý tưởng cực kỳ nền tảng là vô cùng kỳ cục, quá xa lạ với cách nó quan niệm Thế giới? Mà quan niệm thì cũng là tạo ra Thế giới, từng quan niệm của từng người đều tạo ra Hiện thực của riêng họ. Cách họ *tạo tác* thế giới trở thành quen thuộc, đều đặn như cái máy được tra dầu nhớt thật kỹ, cuối cùng hất văng mọi ý niệm mới lạ. Hơn nữa, những nền tảng quan trọng thường lại bị xem là quá đơn giản để có thể là sự thật.

- Mấy cái đầu lý lẽ thích được thuyết phục bởi những gì thật rắc rối.

- Đúng vậy... Sao lại đơn giản thế trong khi có thể phức tạp? Nhưng mà, tâm của Thế giới thì đơn giản. Chính từ sự đơn giản đó tỏa ra sức mạnh vô tận. Cứ thử phân tích khoảng không vũ trụ mà xem, một xen-ti-mét khối “hư vô” ấy chứa năng lượng của nhiều ngàn trái bom nguyên tử!

- Đúng là thật khó quan niệm nổi!

- Những nhà khoa học đầu tiên chứng minh được sự thực ấy cũng phải thốt lên như thế đấy. Sự thực đơn giản nhất là có sức mạnh nhất.

Con đường dẫn tôi gần về đến ngôi nhà gỗ của Lehya. Tôi bắt đầu nhận ra được đường đất. Bất chấp đã đi bộ nhiều giờ rồi, tôi vẫn chẳng thấy mệt mỏi gì - nói chính xác là tôi như bồng bềnh trên một đám mây nào đó.

- Cũng có những người, dù đã có nhận thức, vẫn không làm gì cả. Họ đọc nhiều, nghe nhiều, thậm chí có khi tự mình trải nghiệm nữa... Vũ trụ gửi họ hết dấu hiệu này đến dấu hiệu khác, và... không hồi đáp. Như thế nghe tai ngay ra ngay tai kia!

- Anh bức bối à?

- Có một chút, – tôi thú nhận, nhìn thẳng vào mắt con quạ.

- Anh biết điều đó có ý nghĩa gì rồi đó...

- Đúng, tao biết: nghĩa là tao cũng có phần giống vậy, tao đang cố gắng xoay sở với chuyện đó. Làm sao để không trượt trở lại vào u mê.

- Vậy anh đã hiểu mơ về hạnh phúc là không đủ.

- Mà cần phải thực hiện nó, nghĩa là hiện thực hóa nó.

- Bằng cách ứng dụng những gì anh đã được biết. Đầu tiên là sự thay đổi từ bên trong... Đừng là người mơ đến quả mà không thể gieo hạt hay tưới nước cho hạt nảy mầm... Anh sẽ gieo hạt chứ?

- Tao sẽ gieo, – tôi vừa cười vừa khẳng định. Và tao sẽ hái quả.

- Tốt lắm. Vậy tóm lấy tôi nào... và tặng cho Lehya nhé.

Không hiểu ý con quạ cho mấy, nhưng tôi vẫn chớp lấy thân hình nóng ấm và chắc nịch của nó. Khi ấy, tôi cảm nhận trong lòng *lời từ biệt* của Jack. Nó biến mất đột ngột, cứ như một xảo thuật điện ảnh. Ít sương mù màu ngọc trai còn vương trong tay tôi cũng nhanh chóng tiêu tan. Tôi nhìn thấy, như trong phim quay chậm, rơi xuống một sợi dây chuyền vàng mảnh nhẹ, tinh tế. Đạp vào lòng bàn tay tôi mặt đá của dây chuyền, lạ và tuyệt đẹp.

“Để chạm tới sự thật, ít nhất một lần trong đời ta cần tháo mình khỏi tất cả những ý niệm đã được dạy, rồi thì cần xây lại cả hệ thống những điều ta hiểu biết.”

- René Descartes -

* * *

- Vật chất chính là Cuộc sống ngưng tụ lại, – Jonathan nói. Anh chàng tự xưng tên Rudolf, ngồi suông sã trên lưng ghế, chân đạp trên mặt ghế. Nơi Jonathan và Elean vừa đáp xuống rất giống Trái đất mà họ biết, nhưng... có điều gì đó khác, rất tinh tế. Có thể là môi trường bao bọc tất cả, vô hình, khó mà nói cho rõ được.

Họ ngồi đối diện với Rudolf, anh chàng có bộ tóc hung ấn tượng, bộ đồ sọc hơi chật, và một chi tiết khá nhộn, lưng áo mang một chiếc nơ kép dài! Trông hao hao đôi cánh. Một vẻ thanh lịch khác thường, Elean nghĩ.

- Ông nói gì cơ? – anh chàng hỏi.

Jonathan quay lại nhìn bạn gái, thấy cô đã nhập vào một ông to béo hút thuốc phun khói mù mịt. Ông ấy - hay cô - thường xuyên đưa lên miệng một chiếc tẩu to. Ở không, không phải đưa lên miệng, mà cô đút thẳng tẩu vào mũi và cứ thế hít khói!

Jonathan nhìn cô ra ý hỏi. Cô gái nhảy dựng lên, cô vừa nhận thức được cử chỉ kỳ lạ của mình. Rồi cô nhún vai, chỉ cho anh thấy là anh cũng có nơ như cánh phía sau lưng. Hình như cứ mỗi lần thay đổi Hiện thực, hai người cũng tự động theo luôn những phong tục tập quán địa phương.

- Thật đấy! – Jonathan vội trả lời anh chàng kia, không nghĩ ngợi gì vì còn bận tâm với bộ dạng lúc này của chính mình.

- Nhưng mà thật đến mức nào? – Rudolf cứ hỏi tiếp.

- Tôi không biết! – Jonathan trả lời bức bối, không kịp kìm mình lại. Tôi xin lỗi, – anh vội nói tiếp, ngại ngùng vì đã bốc lên như vậy.

- Ồ! Thôi được, – anh tóc hung trả lời giọng mỉch lòng. Tôi không làm phiền hai người nữa! Thôi hai người đi tiếp đi!

Và anh chàng nổ bùm một phát, biến mất, để lại sau mình một làn khói dày đặc.

- Em nghĩ mình làm anh ta giận rồi, – Elean nói...

- Nhưng hẳn là ai vậy? Người điên bán nón à?

- Đừng nhạo thế, trông anh ta cũng dễ thương đó chứ. Jonathan và Elean phá ra cười căng thẳng. Tình hình cũng thật hài hước, cả hai biến thành hai ông béo hút tẩu, ăn mặc như đầu thế kỷ hai mươi, cánh phất phới trên lưng. Cũng có cái để cười thật đấy chứ!

- Rồi giờ mình làm gì đây? – Jonathan thắc mắc.

- Hai người muốn làm gì cũng được, nhưng không phải bằng cách này mà hai người tự rút ra được điều gì đâu.

Giọng nói vừa phát ra câu trên cất lên từ phía sau họ. Hai nhà du hành quay phắt lại cùng một lúc.

Một bà to béo tóc hung đứng choán hẳn khung cửa.

- Nào, đến đây đi. Chúng ta phải nói chuyện với nhau! Jonathan ném một ánh nhìn cho người yêu, cô gật đầu.

- Giờ đi đâu? – Elean hỏi người phụ nữ.

- Đi nói chuyện. Phải nói thôi.

Không có lựa chọn, họ đang kẹt trong hiện thực này cho đến khi học được điều vì nó mà họ đến. Hai người đành theo bà to béo vào một hành lang khá tối tăm, chỉ được chiếu sáng bởi vài cây nến. Tường hai bên được phủ thảm sọc dày.

Rõ là một cửa thế giới này là kẻ sọc thì phải!

Khi bà béo mở một cánh cửa cuối hành lang xám xịt, một dòng ánh sáng tuôn ra, ngập tràn cả không gian, hành lang như được ánh sáng mở rộng hẳn ra!

- Cũng như khi chơi piano vậy, – bà tóc hung giải thích, nếu anh chỉ muốn chơi được điều gì ra hồn với nhạc cụ trong tay thì phải biết chút nhạc

lý mới được. Nếu không, cái thứ tiếng phát ra đâu phải nhạc... và khả năng chơi nhạc thì không nằm sẵn trong cây đàn. Không đâu.

Bà bước qua khung cửa, và cánh cửa sập lại sau lưng bà, để lại Jonathan và Elean trong bóng tối. Chuyện với ông hiệp sĩ lại lặp lại một lần nữa: cửa đóng và họ thì ở lại đằng sau, mắc kẹt.

- Ở đây nhiều chuyện dở hơi quá nhỉ? – Jonathan hỏi người yêu.

- Dạ, em nghĩ đến cánh cổng, với ông hiệp sĩ.

- Anh cũng đang nghĩ. Mà lần này thì thực sự chỉ có hai đứa mình ở đây...

Họ nhìn nhau, rồi lại nhìn cánh cửa... Có khi nào nó không khóa không? Nếu họ hết sức tông qua thì có nguy cơ gì không?

Ánh sáng bên kia? Nó đúng là sáng lóa, nhưng không có nghĩa là nguy hiểm nhỉ... Dù sao thì họ cũng không thấy yên tâm lắm.

Cuối cùng, Elean quyết định tiến lên:

- Bà ấy cũng bước qua rồi đấy thôi. Chúng ta chỉ việc tự đi xem có gì ở đó!

Vừa nói, cô vừa đẩy thật mạnh cánh cửa. Nó bung hẫng ra: ánh sáng tràn qua, nhấn ngập họ, chói lòa. Trái trước mắt họ là một khu vườn kỳ ảo, lấp lánh muôn màu. Một làn gió ấm mang theo những làn hương ngòn ngọt mơn trớn họ, khiến họ gần như say.

Mắt tròn mắt dẹt, Jonathan nhìn người đàn ông to béo đang là Elean biến hình thành một kiểu tiểu yêu, mặc áo dài xanh lục và đầu đội nón hình chóp. Jonathan thở nhẹ nhàng hơn hẳn, và anh đoán mình cũng đang biến hình.

- Mình đi chứ? – Elean kêu lên, phấn khích như trẻ nhỏ. Hai nhà du hành dẫn về phía trước.

Một thảm cỏ dày đón những bước chân đầu tiên của họ trong thiên đường thần tiên này, êm như đi trên bông gòn vậy. Mọi thứ đều đẹp tuyệt, đầy màu sắc, thơm ngát. Cả thế giới quanh họ trông thật... ngon lành! Vạn

vật dường như đậm màu hơn dù không quá đáng. Màu sắc tươi sáng hơn, tương phản rõ nét hơn. Mặt trời lấp lánh, còn không khí ấm một cách ve vuốt. Họ không muốn đi lùi nữa.

- Hai người đây rồi!

Lại là giọng của bà béo, phía sau họ. Nhưng lần này, sau họ không có ai cả! Jonathan quét mắt nhìn khắp các cây và bụi, nhưng hoàn toàn không thấy ai...

- Tôi đây mà, – giọng nói lại cất lên.

... từ một con bướm tuyệt sắc, óng ả sắc vàng, to đáng kể. Nó đậu trên một hoa cúc trắng to.

- Bà đấy sao? – Elean thử nói chuyện với con côn trùng.

- Dĩ nhiên là tôi rồi! Chứ cô muốn là ai vào đây nữa chứ! ...

Nào, hai người sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng làm gì cơ? – Jonathan hỏi.

- Để học thứ mà hai người đến đây để học. Jonathan và Elean nhìn nhau.

- Được, chúng tôi đã sẵn sàng, – Jonathan khẳng định, đại diện cho cả hai.

- Tốt lắm. Hai người có biết rằng sẽ là sai lầm nếu muốn đạt đến một sự giác ngộ bằng cách nâng lên phần tinh thần thôi, mà bỏ mặc thể chất? Vậy thì *con người* tiến hóa thế nào được nếu chẳng có liên quan gì đến hình thể người? Thế thì có *người* tí nào nữa đâu?

- Dĩ nhiên, – Jonathan công nhận, để khuyến khích con bướm nói tiếp.

- Thăng hoa thì được, chứ chối bỏ thì không được. Chúng ta không ở trên đời này để xem cơ thể như chẳng có, mà là để giúp nó tiến hóa. Ma trận nguồn tạo ra tất cả, hai người hiểu chứ? Nó là các bạn, nó là tôi, chúng ta là nó. Nhưng chúng ta sẽ không trở lại với nó. Chúng ta rồi sẽ không còn là người nữa, trở lại thì trong trẻo hơn, nhập vào Toàn thức tinh khiết... Không có chuyện đi ngược đâu, không, vũ trụ không vận hành như thế.

Jonathan và Elean lắng nghe, chưa hiểu hết. Có một mâu thuẫn gì đó so với những gì họ từng tin. Có điều gì đó cản họ hiểu. Nghe thì có vẻ đúng, nhưng...

- Anh, anh là *Người giúp đỡ*, – con bướm nói với Jonathan.

Trông có vẻ con bướm chờ anh khẳng định, nên Jonathan gật đầu.

- Tốt. Vậy anh phải hiểu điều này: để thực sự lay động một người, đôi khi anh sử dụng đến những lực lượng huyền bí... đặc biệt là *cú đá huyền bí* danh bất hư truyền ấy, cú đá có thể làm lung lay cả những người ngang bướng nhất.

Con bướm tạm ngưng giây lát, như để tận hưởng ấn tượng mình đem lại. Trông thậm chí có thể đoán rằng nó đang cười.

- Nếu chỉ dùng những cách trị liệu thông thường thì đôi khi thân chủ cần phải được đá cho vào mông vài cú ra trò để có thể thay đổi! Thôi miên này, ám thị với ngôn ngữ kích hoạt tiềm thức này, “ghi toa” những nhiệm vụ oái oăm, như thể thách thức hành hạ họ... Có hàng loạt những công cụ hữu ích mà nếu anh không dùng thì thân chủ không nhúc nhích mảy may.

- Có nhất thiết phải thế không? – Jonathan hỏi, lo âu. Tôi thì tôi khá là hòa bình.

- Anh có thể hòa bình, và nên cứ giữ cho mình như thế. Tất cả chỉ là trò chơi thôi mà. Anh có làm những điều đó với cảm xúc gì đâu, trừ thiện ý và lòng tôn trọng sâu xa. Dĩ nhiên, anh cũng sẽ gặp những người mà anh có thể làm việc với họ bằng Core Gem. Nhưng để có thể đến trình độ đó, họ phải đã có những bằng chứng thật rằng họ đủ trách nhiệm và ý thức để tự quyết lấy cuộc đời mình. Không dễ đâu khi anh phải làm điều cần làm, chứ không phải điều anh muốn làm. Ngay cả đối xử với chính bản thân mình cũng vậy, rất khó.

- Tôi biết, – Jonathan công nhận. Vậy là tôi sẽ học để có thể sử dụng thành thạo những công cụ trị liệu thông thường...

- Và học nhận biết con người, phân biệt được người nào vận hành ra sao nữa.

- Dĩ nhiên rồi. Còn chuyện *cú đá huyền bí* mà bà nói ấy, có phải có liên quan đến chuyện này không: nhiều người chỉ chịu thay đổi khi cuộc đời đưa họ vào cảnh ngặt nghèo hoặc sống còn, ví dụ bệnh nan y, tai nạn, sốc tình cảm kinh khủng... đại loại như vậy?

- Đó là cách cũ kỹ cuộc đời vẫn dùng, và rất có giá trị đấy. Nhưng giai đoạn tiếp theo thì anh có thể học cách mới để thay đổi mình, thay đổi người khác một cách chủ động, không cần chờ cuộc đời đưa đẩy. Và tôi nói thế không phải là nói cho anh hào hứng đâu. Sự thực là chỉ những người đủ khả năng chủ động giải phóng chính mình thì mới có thể bay vút lên.

Một chớp sáng trên bầu trời thu hút ánh nhìn của họ. Một ngôi sao chói sáng lạ thường vạch ngang bầu trời vào giữa ban ngày! Chợt ngôi sao tách đôi ra thành hai dải sáng. Một bay về phía mặt trời, nhập vào đó và biến mất. Một bay vút lên cao đến khi biến mất hẳn khỏi tầm mắt họ.

Cảnh tượng đột ngột và khó tin đến nỗi khiến họ nín cả thở. Sau một phút im lặng, con bướm nói tiếp:

- *Dia-bolein*. Sự phân đôi thần thánh. Giữa luật cũ và luật mới. Hiện tại cả hai đều cùng tồn tại. Vậy anh phải học hiểu cả hai... Anh có muốn hỏi gì không?

Jonathan mất nhiều thời gian để suy nghĩ trở lại được. Mọi thứ khiến anh chóng mặt: hình hài của họ, khu vườn này, những gì xảy đến...

Cần phải có thần kinh bằng thép để còn cảm nhận chút gì đó logic trong tất cả những chuyện này, và không phát điên.

- Sự điên loạn là một lỗi của bộ giải mã Hiện-thực-cảm-nhận, – con bướm nói như để trả lời cho suy nghĩ của Jonathan. Trong một số trường hợp thái cực, chính bộ mã hóa bị lỗi ngay từ phần cứng, như trong trường hợp của những người chậm phát triển trí tuệ. Không là một lỗi phần mềm nữa, mà khi đó chính cái máy đã bị hư hại... Một số trường hợp điên nhẹ và trung bình, những con người ấy từng bị hổng hóc bộ phận cảm nhận, đột nhiên có những thoáng họ nhìn thấy được Hiện-thực-thực, nhưng nhu cầu ổn định và an toàn của họ lớn đến nỗi họ chối bỏ những gì mình thoáng

thấy, sợ hãi đến nỗi “đứt cầu chì” luôn. Dù điều đó thật là nguy hiểm cho đương sự, nhưng chúng ta hiểu đó cũng là một dạng phản ứng thường gặp. Chỉ những tinh thần thật vững vàng mới có thể đón nhận những điều tưởng chừng không thể chấp nhận được đó, xây dựng những niềm tin mới phù hợp hơn với Hiện-thực-thực, và nhờ vậy hôm nay họ lớn hơn chính mình ngày hôm qua.

- Thịnh thoảng trong số đó, một người điên với mức độ ý thức cao hơn những người khác có thể trở thành một dạng thượng đế trên Trái đất.

- Anh không ý thức được hết là mình nói đúng đến mức nào đâu... Nhưng trong lúc chờ đợi những nhân vật đó, cả loài người đang mong manh như sợi dây xích chực đứt, tất cả phụ thuộc vào những mắt xích yếu nhất có thể chịu được đến đâu. Ý thức nhỏ nhoi của loài người chịu được đến mức nào thì loài người cũng chỉ đi xa được đến mức đó. Nếu tháo bung những lăng kính tạo ra Hiện-thực- cảm-nhận chung của loài người một cách quá nhanh, quá bạo lực thì hậu quả có thể là thảm khốc đấy. Loài người sẽ giống như con người khốn khổ kia bị đẩy xuống vực điên loạn vì không chịu nổi chớp sáng của Hiện-thực-thực. Chúng ta không thể ép ý thức của mình, của loài người tiến hóa nhanh hơn mức nó có thể chấp nhận.

Cả ba trầm ngâm không nói gì một lúc. Rồi Elean ngo ngoáy.

- Vậy không thể tác động được gì vào chuyện ấy sao? – cô hỏi.

- Để bảo vệ con người ấy à?

- Vâng, ít nhất là thế.

- Trước một trải nghiệm có khả năng làm rung chuyển người đó tận gốc, phải giăng trước những lưới và đệm bảo hiểm.

- Cụ thể là sao ạ? – Jonathan hỏi, hết sức quan tâm.

- Trước khi dẫn dắt người ấy vào trải nghiệm mới, hãy giao hẹn trước rằng ý thức và vô thức của người ấy sẽ ghi nhớ “hiện trạng” của hệ thống cơ thể - tâm trí, và cất giữ ký ức đó vào một nơi an toàn, và người ấy có thể tự động “cài đặt” lại nếu quá trình phiêu lưu mới kia gây sự cố.

- Và tôi phải nói điều đó thế nào?

- Y như tôi vừa giải thích đấy, nói thành tiếng, đầy ý thức. Còn nếu anh gặp một người đã “chập mạch” rồi, thì anh cũng có thể đưa người ấy thử hồi quy về quá khứ, trở về với trạng thái *trước* trải nghiệm khiến người ấy hóa điên. Đơn giản vậy đó.

- Có lúc sẽ hữu ích nhỉ...

- Làm thế thì anh sẽ làm việc ung dung hơn nhiều, không lo âu gì.

Jonathan hớn hờ vì đã được học một điều quan trọng đến vậy. Khayr đã dạy anh rằng với những người chưa đạt mức độ tinh thần để có thể sử dụng Core Gem, giúp đỡ họ sẽ khá là khó khăn. Theo ông thì vì họ chưa đi đúng con đường cần đi, nên họ bệnh hoạn khổ đau, vì sự lệch pha giữa những suy nghĩ bên trong và hành động bên ngoài. Họ lại còn chối cãi leo lẻo, đổ lỗi cho mọi điều có thể, vì nếu nhận trách nhiệm những thất bại thì còn khổ đau thêm nhiều phần. Những tâm hồn như thế quá mong manh, không chịu nổi những kỹ thuật của Core Gem, mà vỏ bọc của họ cũng quá dày, không còn nhạy cảm và khó có kỹ thuật tinh tế nào xuyên thấu nổi. Trong trường hợp như vậy, đành phải dùng những công cụ thô hơn, tác dụng chậm hơn - nhưng dù sao, vẫn cần dùng vì hoàn toàn thích hợp với hoàn cảnh và trình độ đó.

Trước đây, không biết phải đối đãi thế nào với những người thuộc dạng này mà vẫn an toàn, Jonathan đâm sợ đến nỗi không dám thử tác động ai cả! Giờ đây, anh thấy như được nhắc khỏi vai một gánh nặng.

- Lại đây, – con bướm bảo Jonathan. Jonathan ngập ngừng tiến lại gần.

- Giơ tay anh ra nào...

Jonathan làm theo. Con bướm bay lên đậu vào lòng bàn tay anh mở rộng.

- Ta có một công cụ rất hiệu quả, dùng cho mọi tình huống. Nó giúp anh tạo loại tâm trạng mà anh muốn cho một người hoặc cho bầu không khí ở một nơi nhất định. Một loại thuốc xịt chống những suy nghĩ tiêu cực! Xịt một phát trong phòng, vào một người hay một nhóm người, và vậy là ngon lành ngay... Anh muốn nhận chứ?

Jonathan quay sang nhìn Elean và cười. Khuôn mặt anh lộ vẻ tò mò xen lẫn hoài nghi. Cô gái nhún vai, cười đáp trả. Cô như muốn nói “anh muốn làm gì mà chả được”.

- Có, tôi muốn lắm... – cuối cùng Jonathan trả lời con bướm.

- Vậy thì, nhận lấy!

Tay Jonathan như bị điện giật ngay nơi con bướm đậu, anh kiềm chế để không nháy dựng lên. Con bướm đột nhiên nóng rực lên. Chuyện đó chỉ kéo dài năm nay sáu giây thôi nhưng anh thấy thật là lâu.

- Đó, – cuối cùng con bướm nói... Được xịt thật rất đã!

Tâm trí Jonathan có hình ảnh một làn nước vôi sen dội xuống anh, sáng lóa. Là nước nhưng tỏa sáng, tràn ngập tâm trí... và bốc hơi ngay lập tức.

Điều đó làm anh mỉm cười. Và anh thấy phấn chấn. Vậy là, có tác dụng thật sao?

- Vậy bây giờ anh đã mang nó trong chính mình rồi, – con bướm khẳng định. Nó xua đi những sóng tiêu cực, những rung động cấp thấp, và những suy nghĩ thiếu lành mạnh, như muối rụng lộp độp khi anh xịt muối ấy.

- Cái làn ánh sáng xanh xanh đó phải không?

- Đúng đấy... Rồi, anh thử đi nào!

Con bướm nhìn sang Elean vẻ chắc nịch. Jonathan hiểu ý.

- Anh thử nhé? – Jonathan hỏi người yêu.

- Không có gì đáng ngại, nhỉ!

Jonathan nhắm mắt lại để tập trung và chuẩn bị hít một hơi thật sâu. Nhưng con bướm đã chặn ngay anh lại:

- Không không, không phải như thế! Không thu vào, mà chỉ cho đi thôi! Nếu anh cần không khí, cứ hít thở trước một chút. Rồi mới nhắm mắt nếu muốn, tập trung và xịt ngay cho đối phương một phát.

Jonathan gật đầu và làm lại. Lần này, anh thấy rõ một đám mây bay về phía Elean, như lúc anh xịt nước tưới một cái cây vậy. Rõ ràng có điều gì

đó rất tươi mát từ anh bay về phía cô, và cảm nhận này khiến anh mỉm cười. Chơi cái này vui quá.

Cô cười đáp lại anh. Tim cô đập rộn ràng hơn. Cô thấy mình tràn sức sống. Tuyệt vời!

- Hai người tạm biệt nhau đi, – đột nhiên con bướm tuyên bố. Jonathan, anh cần về lại quê hương mình. Có nhiều công việc chờ anh ở nơi ấy. Còn trong lúc đó thì Elean ở lại đây với chúng tôi.

Jonathan chộp lấy tay người yêu dấu của mình. Họ không rời xa nhau đâu!

- Yên tâm đi mà, – con bướm nói, mọi chia cắt chỉ là ảo tưởng. Chẳng gì có thể chia cắt hai trái tim yêu nhau. Tài năng nghệ thuật của Elean sẽ làm đẹp cho thế giới của chúng ta. Cái đẹp và những ước mơ cũng cần được nuôi dưỡng... Còn anh, anh chuẩn bị cày xới ruộng đồng trước đó. Mỗi người một việc.

- Làm việc phối hợp nhé? – Elean thêm vào, nháy mắt với người đàn ông của cô.

- Thôi được... Jonathan thở dài. Anh cần thực hành mấy chuyện đã học, em không ở bên anh để chứng kiến những lúc ấy thì thôi.

- Nhưng em luôn ở đó mà, bên anh.

Jonathan ôm chầm lấy cô gái. Đây là lần đầu tiên hai người xa nhau. Làm ra vẻ không có gì, thật ra là không dễ dàng.

Thêm vài cái hôn nữa, Jonathan lên đường trở về mảnh đất loài người.

Lou White đang đi dạo qua góc phố nơi có căn hộ của Marc và Lehya hiện vắng chủ nhà, thì người đàn ông ấy cất tiếng chào.

Điều đầu tiên Lou nhìn thấy là chiếc móc câu bằng thép sáng loáng. Người đàn ông có bàn tay cụt thay bằng móc sắt ấy cũng có ánh nhìn thân thiện từ đôi mắt xanh trong, làn da nhợt nhạt hầu như hòa nhập với mái tóc bạch kim dày dặn.

Vậy mà, Lou có một cảm nhận kinh khủng! Cực xấu. Cảm giác bị đẩy bật lại bởi một thứ bốc mùi đê tiện.

Người đàn ông ấy cười, nhưng cũng có thể nói đó là một cái cau mặt của cảm ghét.

Trong khi ấy, ánh nhìn vẫn luôn thân thiện. Đó chính là điều báo động Lou mạnh nhất. Đó là sự bình tĩnh chắc chắn của một tên thực sự điên, thực sự nguy hiểm, biết rất rõ sự biến thái của chính mình và vui thích ngay từ khi mới nghĩ đến lúc sẽ biến nó thành hành động.

Trên bề mặt, chẳng có gì xảy ra cả. Lou White không trả lời câu chào của người móc câu. Anh còn thậm chí đi ngang qua không có vẻ gì để ý đến hẳn. Nhưng có cảm nhận gì đó khiến anh phải quay đầu lại. Chính lúc đó, người móc câu xông vào anh. Không phải về mặt vật lý, nhưng bằng tinh thần.

Tâm hồn Lou tìm cách né tránh, nhưng vô hiệu. Hai khối năng lượng tinh thần dính chặt vào nhau, và bắt đầu xoáy tròn trong không gian phía trên cơ thể vật lý của họ. Sự hung hãn và năng lượng phóng ra làm sụp đổ hạt nhân của hiện thực và tạo thành một vòi hút cực mạnh, không gì khống chế nổi, và nuốt lấy cả hai.

Cơ thể của Lou White đổ sập xuống bên vệ đường, như một con rối thành linh bị cắt đứt tất cả dây điều khiển.

Người đàn ông tay móc câu đã biến mất. Mà, nào có ai nhìn thấy ông ta đâu nhỉ?

- Tôi thấy nó rồi! – tôi thốt lên qua ngọn lửa tí tách trong đêm tối.
- Anh nghĩ anh đã thấy gì? – già Khayr hỏi.
- Ngôi sao của tôi, tôi tin là đã thấy nó.

Chúng tôi lại đàn tុ quanh đồng lửa, gần hồ. Lehya nép sát vào tôi. Lửa hắt vào mặt chúng tôi nóng rẫy, trong khi hơi lạnh len lỏi phía sau chúng tôi. Lạnh toát cả lưng.

Tôi nhận xét thấy rằng người ở thung lũng này thường xuyên ra ngoài trời, quanh năm. Mà khí hậu vùng này thì lại đặc biệt khắc nghiệt, dù thung lũng cũng ôn hòa hơn bên ngoài ít nhiều. Thế mà không thấy ai bị bệnh! Cả tôi cũng không... Tôi biết là nếu ở nước mình, bị bắt ngủ ngoài trời một phát là tôi sẽ bị cảm ngay lập tức. Ở đây thì hoàn toàn khác!

Dù gì thì khi đêm xuống, nơi đây cũng rất lạnh. Khayr đã tập hợp mọi người cho một đêm đàm luận. Đám đông tự phát nhóm lại thành nhiều nhóm nhỏ, và ai cũng tìm được đề tài hợp với mình, từ những bí quyết nấu ăn đặc biệt cho đến những vấn đề thần học cao siêu nhất! Tôi thường thuộc kiểu thứ hai...

Chiều nay, tôi nhìn thấy sợt qua một con quạ lạ lông nửa đen nửa trắng. Hình như tôi có thấy, chính tôi cũng không chắc lắm vào mắt của mình. Nó làm tôi nhớ đến Jack và bộ lông trắng ngọc trai lạ kỳ... Còn con quạ này thì trông như bị bệnh.

Chẳng hiểu sao, tôi có suy nghĩ rằng vốn loài quạ có màu lông bình thường là trắng cơ, và khi bị bệnh, chúng sẽ đen đi. Thế giới chỉ thấy đám quạ bệnh mà thôi, nên cho rằng đen là màu tự nhiên. Ngược ngạo thật. Ý nghĩ này đến từ lúc nhìn thấy con quạ hai màu kia. Lông nó bù xù cả lên. Có thể nó cũng là một kiểu “Jack” bị bệnh chẳng... Ai biết đâu đấy?

Vì thế, tôi khơi một cuộc thảo luận quanh đồng lửa: làm thế nào để biết ta đang đi đúng đường, theo đuổi đúng vận mệnh của mình - hay là đang đi

lạc đấy? Nếu biết mình lạc thì khi ấy phải làm sao?... Chọn một Ngôi sao khác để theo? Trở thành một ai đó khác à? Hay vẫn là mình thôi nhưng trên một con đường hoàn toàn khác?

Mà chúng ta có thay đổi được Ngôi sao của mình không nhỉ?

- Ngôi sao của anh trông ra sao? – một thanh niên với hàm râu quai nón lún phún hỏi tôi.

- Tôi nghĩ là nó giống với điều tôi cần được thấy vào ngày hôm đó, – tôi nói, và cũng nhận ra ngay là mình không thực sự trả lời vào câu hỏi. Tôi có thể nói là nó rất đẹp, sáng rực một màu ấm và thư giãn. Thậm chí lung linh. Nhưng tôi cũng biết luôn rằng hình ảnh đó chỉ là cách tôi tự diễn giải một hiện thực khác, một sự thật mà chính tôi vẫn còn thấy rất khó hiểu. Anh hiểu không?

Anh thanh niên gật đầu, vẻ suy tư.

- Tôi tin rằng Ngôi sao của chúng ta... Core Gem của chúng ta... viên ngọc nội tâm của ta, anh muốn gọi là gì tùy anh, là một điều vừa bên trong lại vừa bên ngoài chúng ta. Bởi vì cuối cùng thì có cái gì là bên ngoài hay bên trong đâu. Cũng như có dòng chảy nóng và dòng chảy lạnh, nhưng làm sao anh nói được khi nào thì dòng này kết thúc và dòng kia bắt đầu... không thể được, vì nước nóng hay nước lạnh thì cũng đều là nước... Tôi không biết mình giải thích có rõ không. Rất khó nói, anh biết đó.

Tôi liếc nhìn Khayr, hy vọng được giúp đỡ, nhưng chỉ nhận được một nụ cười đồng tình.

- Tôi có lần thấy một trái cầu nhiều mặt, – cuối cùng tôi cũng nói ra. Và tôi tự bảo mình rằng có thể là Core Gem của chúng ta trông như vậy đấy: một trái cầu nhiều mặt phản chiếu, là một hình thu nhỏ của Trái cầu nhiều mặt lớn - cái thứ tạo nên Hiện thực của chúng ta và vũ trụ mà chúng ta đang tiến hóa trong lòng nó.

- Đại bàng chứ gì, – chàng trai nói.

- Đại bàng mà anh nói là gì thế? – một phụ nữ hỏi.

- Chị biết đó, Đấng Tạo hóa, điều nằm ngoài cả Thiện và Ác đã tạo ra tất cả, thậm chí tạo ra chính mình.

- Tôi đã không nghĩ đến điều đó, – tôi thú nhận. Đúng, đó có thể là Đại bàng theo như niềm tin của những tông phái huyền bí cổ đại. Dù gọi là gì, đó là nguồn quyền lực vô biên tồn tại sâu trong tâm của mỗi chúng ta. Nó tạo nên ta và cho ta sức sống, đồng thời ta cũng lại tạo ra nó và cho nó sức sống. Tôi tin rằng “tìm được Core Gem của mình” chính là vậy: nhận thức được sự thật thần thánh đó. Không chỉ biết, mà còn sống với những hệ quả vật chất và tinh thần của điều này ngay trong cuộc sống hằng ngày.

Lehya hôn vào cổ tôi. Nàng ấm áp quá khi ngồi sát vào tôi như thế. Khuôn mặt người thanh niên ngồi trước tôi nhảy nhót những mảng sáng tối trước ánh lửa bập bùng. Tôi chưa từng nói chuyện thế này với ai cả. Những điều này thật mới, tôi vừa nhận thức ra đây thôi nhưng sao lại có vẻ hiển nhiên đến độ tôi dám nói ra với người xung quanh. Chỉ mới vài ngày trôi qua kể từ lúc tôi có những trải nghiệm rung chuyển cả cuộc đời mình. Trước đây đúng là đời tôi đã từng có những chấn động như thế. Nhưng gần đây, mọi việc diễn tiến quá nhanh. Và hôm nay, tôi có cảm giác mình biết tất cả những điều này từ lâu lắm rồi. Thậm chí tôi cảm thấy tất cả mọi người đều biết, rằng điều đó là rành rành và hiển nhiên!... Với hiểu biết này, tất cả đều có thể được giải thích.

- Anh vẫn chưa trả lời được câu hỏi của chính mình kìa, – Khayr nhận xét.

- Câu hỏi nào cơ?

- Chúng ta có thể thay đổi Ngôi sao của mình hay không? Cái nhân của ta, trong tâm ta ấy, nó có bất biến không? Nếu nó không làm anh thích nữa thì sao?...

- Nhưng chắc chắn nó phải làm tôi thích chứ, nó là tôi mà, – tôi nhanh nhẩu khẳng định.

- Nhìn khách quan thì sẽ không nói thế đâu. Ngôi sao hiện tại của anh làm anh thích thú, vì anh đã đổi cái cũ để được nó cơ mà, nhớ lại đi...

Đúng là tôi đã quên! Cái thời mà tôi lang thang với cuộc đời không mục tiêu. Con đường dưới chân tôi lúc này quả đã không còn là con đường cũ. Đúng vậy, tôi đã thay đổi Ngôi sao của mình. Không rõ lắm là bằng cách nào... nhưng tôi đã làm được!

Chợt, tôi nhớ lại những lời của Giọng nói ấy. Tôi có mơ ra tất cả những điều ấy không?... Tôi không biết nữa. Mà Giọng nói đã nói gì với tôi nhỉ?... Ủ: Để đi xa hơn nữa, anh cần... thay đổi Ngôi sao của anh! Đổi thêm lần nữa sao?... Đường đi vậy là mãi không có điểm dừng à? Tôi lại cảm nhận như có một dư vị ngọt ngào. Tôi đã đổi Ngôi sao của mình một lần, nhờ có Lou White và tất cả những phiêu lưu mà anh đã giúp tôi dẫn thân vào. Và bây giờ, tôi lại muốn đi xa hơn nữa... Tôi không phải lúc nào cũng nhớ toàn bộ chặng đường đã qua!

Vậy mà hồi này tôi đã đưa ra chủ đề bàn luận về Ngôi sao, lòng thì nghĩ là mình nói về người ta, không ngờ chính tôi đã trải nghiệm trước tiên.

Qua khóe mắt, tôi thấy Khayr mỉm cười.

- Điều anh tìm kiếm bây giờ không phải là điều hồi xưa anh từng theo đuổi, – ông nói.

- Thì như ông đã nói đấy, tôi đã đổi Ngôi sao của mình. Ông lão gật đầu.

- Mà giờ tôi lại còn muốn đi xa hơn nữa. Đâu phải mọi người đều đi tìm điều giống tôi. Tôi muốn siêu thoát hơn nữa... Ồ, khi tôi nói “tôi muốn”, ý là có một niềm thôi thúc nào đó trong tôi, khiến tôi cảm thấy đó là con đường cần phải đi.

- Đúng vậy, thay đổi Ngôi sao của mình, tiến đến thay đổi cả *Dạng người* của mình... Tức là, phần Ma trận phản ánh trong anh. Chúng ta rất cần thay đổi, đặc biệt là những người bệnh. Ma trận lập trình nên *dạng người*, nó chi phối ta từ sâu thẳm trong bộ gien cơ, và bệnh tật có thể xem là những lỗi nằm sẵn trong chương trình ấy.

- Đúng là tôi có được đọc về điều này rồi. Chúng ta có cùng bộ gien, mà bộ gien đó thì thậm chí cũng không khác mấy với một con trùn!

- Có thể lắm, mà cái *dạng người* ấy cũng không thể nói là chỉ được lưu trữ bên trong chúng ta, nhưng nó được giữ trong trường năng lượng của vũ trụ - trường năng lượng dẹt nên Hiện thực. Những tế bào của anh hoạt động cũng không khác bộ não anh: phát tín hiệu - nhận tín hiệu.

- Não tế bào à?

- Nói thế cũng được... Bởi vì nói thực, anh rất khó phân định được cái anh gọi là *bộ não* ấy khởi thủy ở đâu và kết thúc ở đâu.

- Ủ, đó là bộ giải mã Hiện thực của chúng ta...

- Đúng vậy, thì nó ở đâu, nếu anh đã biết là cơ thể anh tiếp nhận tín hiệu bằng mọi cơ quan, bộ phận, đến tận sâu thẳm tâm của từng tế bào?

Tôi chưa từng nghĩ đến điều này.

- Nếu tôi hiểu đúng, thì để thực sự thay đổi Ngôi sao của mình - để chữa lành khi ta bị bệnh - chính là chúng ta phải thay đổi *dạng người* của mình?

- Chính cái Dạng người đó là Ngôi sao của chúng ta đó. Những vụ chữa lành ngoạn mục, thần kỳ của trẻ em hay người lớn, đôi khi là những chứng bệnh di truyền không gì chữa được - không thể được giải thích bằng cách nào khác đâu. Làm thế nào mà hàng triệu tế bào có thể tự điều chỉnh - đôi khi chỉ trong một đêm? Không thể được! Trừ khi có điều gì đó đã chỉnh ngay từ cái khuôn của người đó, là *dạng người*, thế đấy!

- Thế cái gì đã làm vậy - Toàn thức?

- Tôi không biết, – Khayr thì thầm với vẻ bí ẩn. Tôi không biết... Chúng ta không thể làm được kỳ tích đó chỉ bằng hy vọng hay cầu nguyện, nếu không thì đứa trẻ nào cũng hết sạch cả bệnh rồi vì anh cứ hình dung khối năng lượng khủng khiếp tuyệt vọng phóng ra bởi các phụ huynh mà xem. Cần phải có một nguồn lực nào đó cao siêu hơn thế.

- Và điều này giải thích luôn vì sao chúng ta không thể đảo nghịch Số phận. Tôi nghĩ đến chuyện ta cố cứu một người khỏi bị xe tải cán, và người này cảm kích quá, vừa lắp bắp cảm ơn vừa lùi một bước... và rơi xuống một miệng cống đang mở và chết luôn!

- Đúng vậy. Ngôi sao của chúng ta là tập hợp của tất cả những hành động và suy nghĩ quá khứ của chúng ta, và những thứ ấy dày đến nỗi thường trở thành không thể đảo nghịch được. Câu nói “Cầu cho ý nguyện của anh thành hiện thực” là thế. Họ đã tạo ra dòng chảy đó cho chính mình trong quá khứ, và nay bị dòng chảy đó cuốn phăng.

- Và nếu chúng ta muốn thay đổi Ngôi sao bằng hành động cụ thể và có ý thức, điều mà ông từng đề cập ấy, có phải là sử dụng Core Gem không? Ý tôi là ứng dụng những công cụ của Core Gem ấy? Dùng chúng để nặn lại chính cái khuôn mà ta đã tự nặn cho mình trong quá khứ, nặn lại *dạng người* của chính mình?

- Ngoài cách đó ra thì chẳng còn cách nào khác, ngoài phép lạ, mà phép lạ thì hiếm thế nào anh biết rồi đó!

Tôi nghĩ - mà chúng ta cũng còn một mới học được cách sử dụng những công cụ của Core Gem. Phải có lòng tin sắt thép, cùng với sự nhạy cảm phi thường.

- Cần nhất là lòng tin thôi. Thế là đủ. Chúng ta đều sống trong Ma trận, ai cũng có thể thấy nó, nghe nó, cảm được nó. Và luôn luôn là thế. Vậy mà hầu như không ai ở đây ý thức được thực sự điều đó! Vấn đề không phải ở chỗ cố gắng nhìn cho ra Hiện-thực-thực... mà chỉ là biết đọc Ma trận một cách khác đi thôi.

- Như là nhìn thấy năng lượng và những chuyện tương tự ấy à? – tôi hỏi, rất phấn khích.

- Là một ví dụ đấy. Mà anh đã biết câu trả lời rồi cơ mà. Thật ra bản chất chuyện này chỉ là thay đổi tần số như vặn chuyển sóng chiếc radio thôi. Anh chỉ cần xoay chuyển cách cảm nhận của mình.

- Thì tôi sẽ cảm nhận được hiện thực số hai, số ba, số bốn, vân vân. Tôi biết nguyên tắc đó, đại khái có biết... nhưng nếu thật mọi chuyện dễ dàng như vậy, sao người ta không làm? Phải học mới biết cách, phải không?

- Mọi người đã làm điều đó một cách vô thức mà không biết thôi, trong những giấc mơ, hoặc những khi bị chấn động quá mạnh, bị bệnh thật nặng,

và những lúc đại loại như thế. Tôi nghĩ, không ai chủ động làm, chỉ vì họ không biết là họ có thể, thế thôi. Và cũng vì có bảo cho họ biết họ cũng không tin nữa. Mà người ta chỉ làm được những gì mà người ta tin rằng mình làm được.

- Điều này rõ rồi.

- Ít nhất là bây giờ thì anh biết! Cần phải có một chút cố gắng để gạt bỏ đi cái vỏ quá dày mà xã hội, nền văn hóa, giáo dục đã chụp lên trên chúng ta để có thể chạm vào Thế giới. Phải giáo dục lại khả năng cảm nhận của chúng. Cho đến nay, khả năng đó phát triển quá còi cọc, thoi thóp vì đã bị bỏ rơi nhiều thế kỷ.

Lửa vẫn tí tách trước mặt chúng tôi, chừng như sẽ chẳng bao giờ tàn. Vĩnh cửu. Bầu trời tròn lấp lánh sao choàng ôm lấy thung lũng. Đêm đen đến nỗi những ngôi sao được thấy trong tất cả ánh sáng huy hoàng của chúng.

Như đám thú rừng, chúng tôi túm tụm lại bên nhau, dựa sát vào nhau. Có điều gì đó thật cảm động trong cảnh ấy. Những hiểu biết mới này, về Vũ trụ và về sự Tạo tác, hơi ấm tình người này... Năng lượng của chúng tôi hòa vào nhau, khiến mỗi người thấy mình mạnh mẽ hơn lên. Đó là điều tôi cảm nhận cả nhóm người này đang tỏa ra, tôi đang cảm nhận trong lòng. Gần nhau, mọi thứ trở nên đậm đặc và hùng mạnh. Chưa bao giờ tôi nhận được nhiều câu trả lời như thế. Cứ như thể tôi đã được kết nối, được nạp thẳng từ nguồn... Ừ, như một radio đã chỉnh đúng tần số, đúng vậy. Với cách tả của Khayr thì mọi thứ trở nên dễ hiểu. Theo dòng thôi.

Tôi ngủ thiếp đi bình yên trong sức nóng của ngọn lửa vẫn luôn tí tách. Tôi không thấy lạnh nữa. Lehya thở nhẹ nhàng, dựa sát vào vai tôi.

Những giấc mơ liên miên bất tận mang tôi đi - tôi cảm thấy rõ và thả cho chúng mang mình đi. Thật dễ chịu.

Nếu đổi được Ngôi sao của mình, chúng ta cũng sửa được luôn những khiếm khuyết trong ma trận dệt nên đời mình, vốn là những sợi nhỏ của

chùm sợi Ma trận lớn - nguồn gốc của tất cả. Vậy là khi chữa lành bản thân, chúng ta cũng góp phần vào sự tiến hóa của Tất cả?

Phải chăng đó chính là sự tinh lọc của Khối nguyên thủy, của Nguồn, dần dần trở thành Khối đã tiến hóa, mới, lý tưởng hơn?... Vậy là cũng chẳng phải chúng ta sửa đi lỗi lầm gì! Chỉ là Toàn thức lao động để tự tinh lọc, tự tiến hóa, thế thôi.

Như những con vi khuẩn từ sữa tạo ra yaourt!...

Những tật bệnh - và có thể tất cả những thứ mà chúng ta thấy khó chịu trong đời - sẽ chỉ là những mẫu nhỏ của Nguồn cần được tiến hóa, chúng vậy gọi sự chú ý của chúng ta: “Đến đây, có việc để làm này!”. Thế là suy nghĩ và hành động của ta hướng về cải thiện những mẫu ấy. Đó là những mảnh đời lệch lạc, những bệnh hoạn, những điều thiếu lành mạnh... hay chỉ đơn giản là những bài toán cần được giải? Phải chăng sứ mệnh của chúng ta đích xác là như thế: thanh lọc những mẫu năng lượng thô ấy, làm chúng trở nên tinh tế và đẹp lóng lánh? Vậy là trong guồng tiến hóa vĩ đại, mỗi chúng ta tham gia làm cùng việc đó - dù ở mức độ nhỏ nhoi thôi - trong chính bản thân mình?

Đó là cách chúng ta đóng góp phần khiêm tốn của mình để giúp Toàn thức, giúp Sự sống tiến lại gần hơn đến phiên bản hoàn hảo hơn của chính nó.

Đó chính là lý do tại sao những con vi khuẩn có sức thanh lọc lớn nhất lại thu hút về nó những mẫu chất bẩn khó chịu nhất để xử lý! Những mảnh “khó xơi” nhất của Khối nguyên thủy sẽ phải đưa cho ai chuyển hóa bây giờ, nếu không phải là những linh hồn tiến hóa nhất?

Giấc ngủ choàng lên tôi tấm chăn mềm mại của nghỉ ngơi xứng đáng.

Tâm hồn tôi bay bổng lên. Một ngày thật đáng một ngày! Cuộc sống vật chất vất kiệt năng lượng ta đi biết bao nhiêu... được về trên đó nghỉ ngơi và tái tạo năng lượng thật là nhẹ nhàng biết mấy. Tôi không còn là Marc đang ngủ lặn quay bên vợ mình, bên đồng lửa. Tôi lại trở về là Tất cả, cả Thế giới mà tôi đang hít thở rất đổi nhẹ nhàng.

Jonathan chậm chậm trở về mảnh đất của loài người. Giờ đây anh đơn giản là để mình trôi theo dòng dẫn dắt của tự nhiên. Tinh thần anh giờ đây không mang hình dạng người nữa, điều này chẳng còn cần thiết. Anh giống một ngôi sao chổi thật mờ, người ta khó mà nhận thấy anh được.

Và đang lơ lửng như thế, anh gặp lại cô gái trẻ đòi tự tử thuở nọ. Cô không còn nằm trong giấc mơ xám xịt chết chóc nơi anh gặp cô khi ấy, giữa những ngã đường trống không của một ngôi làng bị bỏ quên. Bây giờ cô đang du hành, cũng như anh.

- Tôi đã nghĩ đến anh, – cô thốt lên khi lướt lại gần Jonathan. Jonathan vui vì gặp lại cô gái. Anh tự hỏi không biết cuộc gặp gỡ đầu tiên kia có giúp đỡ cô được tí nào hay không...

- Làm thế nào cô nhận ra tôi, lúc này này? – Jonathan hỏi, vừa mỉm cười chào cô gái.

- Đơn giản là tôi nghĩ đến anh... và tôi lập tức cảm nhận sự hiện diện của anh, như một làn hương. Vậy là tôi để cho mình được dẫn dắt, thế là tôi xuất hiện ở đây!

- Vậy thì cô làm tốt lắm đấy. Được gặp cô hôm nay, tôi thật hài lòng.

Nói chung là ở dạng năng lượng như thế này, người ta chẳng giấu diếm được gì. Không có cái gì gọi là vô thức, hay là những điều khó nói - ngại nói ra - như cách tương giao trong thế giới vật chất. Cô gái mỉm cười khi thấy Jonathan bộc lộ như thế. Đúng thật, cô đã khá hơn xưa nhiều. Cô muốn tự kể chuyện hơn là bắt Jonathan đoán mãi.

- Khi ấy, tôi ghét anh khi anh đi mất, anh có biết không?

Jonathan công nhận điều đó bằng một cái nhú mày. Cô gái nói tiếp:

- Khi anh bỏ đi, tôi suýt nữa thì chấm dứt đời mình...

- Cô có thể làm thế sao? – Jonathan hỏi, bối rối.

- Dĩ nhiên, mất lòng tin hoàn toàn thì cũng coi như đã bị hủy hoại rồi... Vậy mà tôi vẫn bám níu lại được dù không ý thức mấy vì sao. Có một ngọn lửa góm ghê giấu kín đâu đó rất sâu, ngoài tầm ý thức của tôi. Chính nó đẩy tôi lang thang vô định, điên rồ, nếu không thì lần đó anh đâu có tìm thấy tôi... Nếu tôi đầu hàng cái ngọn lửa đó thì...

- Tôi hiểu, – Jonathan ngắt lời cô, để tránh cho cô khỏi phải quay trở lại với những kỷ niệm bệnh hoạn. Còn bây giờ thì thế nào?

- Tôi đã mơ thấy anh. Tôi đã phóng đến anh những ý nghĩ độc địa nhất trên đời này!... Ít ra thì tôi cho là vậy, tôi nghĩ rằng mình thù ghét anh... cho đến tận cùng của giấc mơ của tôi, tôi đã tìm ra... một lẽ sống. Hay... có thể không chính xác là như thế, có thể chỉ là con đường đi tìm lẽ sống. Nhưng tôi đã cảm nhận được nó trong chính mình.

- Còn ngôi làng ấy thì sao? – Jonathan hỏi. Con ngựa đen? Tất cả?...

- Tôi không biết nữa. Khi ra khỏi cơn mơ ấy, cơn ác mộng chấm dứt. Tôi được giải phóng, tuy chưa thẳng băng lắm... Rồi, tôi lại nghĩ đến anh, và tôi có thể làm như anh, du hành!

- Thế là sao nhỉ? – Jonathan hỏi, tò mò muốn biết mình đã là hình mẫu cho cô gái như thế nào.

- Tôi để cho mình được dẫn dắt đi. Và tôi bắt đầu gặp gỡ người này, người khác... Tôi nhận ra trước kia mình cô đơn biết nhường nào... Giờ thì, những mối quan hệ, những mạng lưới... có thể có cả những người bạn... Đó chính là điều tôi thiếu thốn... Anh biết đó, ăn một mình khác với có ai đó cùng ăn biết bao nhiêu, dù người kia có thể gần như không quen biết. Dù gì, đó cũng là một sự hiện diện. Một ai đó. Ngay lập tức, ta ăn một cách thanh thản hơn. Có điều gì trong lòng ta vừa được làm dịu đi... Tôi tin rằng tâm hồn của con người chúng ta cần có nhau... Tôi cũng không biết nữa.

- Tuyệt lắm, – Jonathan khuyến khích. Tôi rất ngạc nhiên, và tự hào về cô!

Cô gái quay về hướng Jonathan và hình dạng năng lượng của cô to lớn ra để bao trùm lấy anh. Jonathan thấy khá là ngại ngùng, nhưng anh cảm nhận

được sự biết ơn của cô gái qua cử chỉ đó, nên anh lại để yên. Một lúc. Và rồi...

- Cuối cùng thì, điều gì dẫn dắt cô trở lại gặp tôi vậy? – anh hỏi trong khi tách mình một chút khỏi sự thân cận với cô gái.

- Tôi gặp một cô gái kia, cô ấy có thể cần được anh giúp đỡ.

- Vậy là sao?

- Đến đây!

Cô gái bay vọt xuyên không trung, về hướng Trái đất. Jonathan nhìn theo một chút, tự hỏi có nên đi theo cô hay không. Và rồi, dù sao thì cô ấy cũng đi về nơi anh muốn đi... tại sao lại không nhỉ?

Họ nhanh chóng đến một nơi có rất nhiều người đang ngủ, cùng dệt nên một khung cảnh hoành tráng cho cuộc phiêu lưu trong mộng. Đó là một kiểu đám mây thật dày bao bọc lấy hành tinh, đan xen là những giấc mơ và cả những ý nghĩ vô thức của những người hiện không ngủ.

- Lạ thật nhỉ, – Jonathan suy tư, những lần trước mình đã không lưu ý đến tầng mây này.

- Khi ấy anh bay xuyên qua chúng quá nhanh, – giọng Elean trả lời anh như một làn gió thì ào.

Vậy là cô lúc nào cũng ở bên anh! Anh mỉm cười, vừa thấy nhẹ lòng vừa thấy vui thích, và nụ cười cũng gửi tình yêu của anh đến cô.

- Đi đi anh, – cô trả lời. Làm chuyện anh cần làm...

Thế là Jonathan lại tập trung vào cô gái kia, cô đang chờ anh hơi xa phía trước. Cô bay lơ lửng phía bên trên cơn ác mộng của một người đang ngủ - một tâm hồn tan nát đầy thương tích. Cơn mộng xám xịt nhưng nền đám mây xám ấy lại đầy màu sắc, như thể một hòn đá nặng đang đè nát một cầu vồng.

- Cô ấy đấy, – cô gái nói, rồi lao mình vào cơn mộng xám. Không kịp nghĩ ngợi gì, Jonathan lao theo.

Cơ man là người trong giấc mơ ấy. Chính giữa, chủ nhân trẻ măng của toàn cảnh - có lẽ là một cô sinh viên - ngồi đứng thật yên lặng, như thể tách rời với toàn bộ thế giới. Rất nhạy cảm, cô nghe thấy hết, hấp thụ hết, không nói một lời. Nhưng hai bàn tay cô thì cứ xoắn vào với nhau, bứt rứt, không thể ngừng lại.

Jonathan lướt đến cạnh cô, tiếp cận nhẹ nhàng hết sức có thể để không làm cô sợ. Cô liếc mắt nhìn anh một cái, mà Jonathan dù không nhìn cô vẫn có thể cảm nhận bằng tầm nhìn ngoại vi của mình. Anh không nhìn trả lại. Chưa. Anh cảm thấy mình cần phải rất thận trọng.

Cô gái ấy có làn tóc nâu thật là nâu, ánh mắt đen đầy cảm xúc và những lọn tóc lòa xòa trang điểm cho khuôn mặt thanh như dáng người cô vậy. Cô mang một đôi giày to cộ, buộc dây cầu thả trông thật tương phản với chính cô. Đôi tất cô mang có màu cầu vồng, chẳng khác gì cầu vồng ở đáy giấc mộng này, đó là điều Jonathan mới nhìn thoáng đã lưu ý ngay.

Nếu những gì anh thấy đây chẳng qua là sự hiện thành hình của đám mây năng lượng mộng mị khi này anh đã thấy - trước khi lao mình vào nó?

- Chứ còn sao nữa! – giọng Elean thì ào vào tai anh. Làm thế nào mà khác được? Nào nào chớ có ba hoa nữa: tập trung hành động!

Jonathan giật mình vì bị chinh phục, mạo hiểm nhìn qua cô gái bên cạnh một phát. Đúng lúc cô gái cũng nhìn sang anh... Dường như họ có hẹn thì phải. Cô đang đợi anh! Anh không biết trước, cô cũng không, nhưng cuộc gặp gỡ này sao như có vẻ đã được định trước?

Có ai đó bước lại gần, phá vỡ vòng tròn huyền hoặc đang đan giữa Jonathan và cô gái. Người kia là một kiểu nhà trị liệu, hay nhà giáo dục chi đó. Ở thế giới này, những người ấy có nhiệm vụ chăm sóc những kẻ như cô gái này... những kẻ mà... mà *sao kia chứ?* Jonathan chưa nắm rõ lắm.

Nhà giáo dục kia trông có vẻ quen quen. Ông ta hướng về phía cô gái:

- Bây giờ cô nói đi, nào.

Hai bàn tay cô gái không xoắn lấy nhau nữa, cô giấu một bàn tay vào giữa hai đầu gối của mình, bàn tay kia vẫn vung vẩy gần khuôn mặt cô.

Đến lúc này Jonathan mới để ý rằng cách đây một thoáng, hai chân cô cũng loay hoay bứt rứt, thì nay lại lặng yên như thể năng lượng khuấy đảo chúng đã tìm được ngõ thoát đâu đó. Chỉ cần nói ra... Chỉ còn bàn tay kia, vẫn còn vung vẩy xoay xoáy trong không khí... Nó làm gì... nó như đang cố gắng lôi một cái gì đó từ bên trong cô gái ra ngoài. Ấn tượng này mạnh đến mức Jonathan suýt thì mở miệng nói ra ý đó. Nhưng may thay, anh kịp kìm mình lại không làm gián đoạn hai người kia. Anh vẫn chưa biết mình đóng vai trò gì trong cảnh tượng này.

Nhưng nhà giáo dục cũng đã lưu ý thấy sự nén lòng của Jonathan.

- Bộ anh biết làm thế nào để giúp cô ấy à? – ông ta hỏi.

- Ồ, có, tôi biết! – Jonathan trả lời ngay, nhẹ nhõm. Nhìn xem chân cô ấy đã thanh thản kìa! Và còn tay cô ấy thì...

- Tốt lắm, tốt lắm! – người đàn ông cắt lời anh. Đây, Elean, cô có đồng ý làm thử nghiệm này với Jonathan không?

Cái gì? Cô ấy tên là Elean à!!! Như *Elean của anh*!

Chắc đó là lý do cô đã khuyến khích anh đến đây can thiệp. Cô gái này có lẽ là một trong những khía cạnh của Elean, cũng như Jonathan là một phiên bản, một khía cạnh của Marc, anh chàng may mắn đang sống với Leahy đó?... Các phiên bản của chúng ta phải chẳng có mặt ở khắp nơi trong vũ trụ?

- Không, – giọng Elean trả lời. Không phải là nhiều phiên bản. Mà cô ấy là em. Như anh là Marc và Marc là anh. Tất cả chúng ta đều là Một.

Hơi chóng mặt, Jonathan lơ mơ nhận ra là anh và cô gái bên cạnh đã chuyển đến một nơi tránh xa những cặp mắt tò mò, để anh có thể tự nhiên giúp cô giải phóng khỏi cái điều đang làm ô nhiễm cô, *cái thứ* mà anh đã thoáng thấy, kẹt trong lồng ngực cô, để rồi giải phóng tất cả năng lượng đang bị dồn ứ, điều khiến cô hiện không tiến lên nổi, không sống nổi.

Nhà giáo dục kia cũng đến với hai người. Giọng ông khiến anh nghĩ đến ai đó... Mà đúng rồi, cô gái đơn độc đã dẫn anh đến đây, này giờ cô ấy ở đâu?... Có khi nào cô ấy là ông ấy? Cô ấy đã nói là tìm được con đường

thích hợp với mình: giúp đỡ những người lạc loài như cô đã từng là. Chỉ cho họ con đường thoát ra.

Jonathan yên tâm nhiều rồi giờ có thể tập trung hoàn toàn vào cô gái trẻ. Anh giải thích với cô điều anh cảm nhận: có lẽ, một ký ức nào đó bị kẹt trong cô, bám chặt theo một cách nào đó... Không, anh không cần cô kể lẽ đời mình. Không, anh không nói chuyện đạo đức gì ở đây cả. Không, anh cũng không thôi miên cô hay làm những chuyện gì đại loại như vậy mà khi đó cô không tự chủ được mình... Chỉ là anh giúp cô nắm lấy *cái thứ đó*, mà cô đang dùng tay chỉ cho anh thấy, cùng xem xét với cô xem nó bám lấy cô như thế nào, “bởi nếu nó bám không chắc thì đâu có phiền cô cho đến tận ngày hôm nay” - và cuối cùng, anh giúp cô tự giải phóng khỏi nó. Thế thôi. Không có phép màu gì ở đây cả... mặc dù kết quả có thể như một phép màu.

- Nhưng tôi không dám tin là nó sẽ đi khỏi tôi, – cô gái thú nhận, hơi phiền ngại vì nghe anh nói có vẻ quá nhiệt tình và tự tin.

Tôi đã gặp đủ loại nhà tâm lý trên đời... Ông cũng là nhà tâm lý phải không?

- A? Không... – Jonathan đáp, và ngay lập tức anh cũng tự hỏi mình câu đó. Tôi không biết tôi là ai. Tôi thậm chí còn không biết là chúng ta sẽ làm gì bây giờ nữa... Nhưng điều tôi tin chắc là nếu chúng ta không thử làm, chúng ta làm sao mà biết nó có tác dụng hay không.

Cô gái có vẻ dao động vì câu cuối cùng của Jonathan.

- Đồng ý, – cô trả lời, giờ tôi phải làm gì đây?

- Chỉ cần cô nhắm mắt lại.

- Nhắm mắt lại à? – cô gái kêu lên sợ hãi. Ông đã hứa với tôi rồi cơ mà!

- Chỉ là để nhìn rõ hơn nội tâm thôi, – Jonathan cười cười trả lời. Tôi chẳng làm gì cả. Và nếu cô sợ tôi bỏ đi, thì chỉ cần cô vẫn luôn nghe thấy tôi nói thì chắc chắn còn tôi ở đây, việc gì mà sợ.

Anh biết rõ đó chẳng phải điều cô gái sợ. Nhưng biết nói điều gì khác bây giờ. Nhìn bàn tay cô gái tự kẹp giữa hai chân, anh thấy lo. Có thể nào

cô ấy từng bị lạm dụng tình dục chẳng?

- Tôi cần kể ông nghe, – cô gái vừa nói vừa đỏ mặt lên, cúi đầu đến nỗi chiếc cằm nhỏ nhẵn gần chạm ngực... Tôi đã kể chuyện này cả trăm lần rồi...

Jonathan muốn lặp lại rằng anh không cần biết thêm, nhưng anh cảm thấy sự cương quyết nam tính trong cô và cả sự rụt rè nữ tính đang tìm cách tự biểu hiện. Nếu cắt lời không cho cô nói, có khi anh lặp lại một tình huống mà cô đã phải chịu biết bao nhiêu lần trong đời. Hẳn cô đã từng bị át lời, bị hiếp đáp mà không phản kháng được.

- Cha dượng tôi đã hăm hiếp tôi... từ khi tôi sáu tuổi, cho đến tận khi tôi bỏ nhà đi năm mười sáu tuổi... Có lần, trong một lộ trình trị liệu nhóm suốt mười lăm ngày, nhà giáo dục đã bảo tôi nói ra hết, phải cho mọi chuyện tuôn ra... Và rồi nó đã tuôn ra... Tôi đã giữ gánh nặng này lâu biết mấy.

- Và rồi nó trở lại sao? – Jonathan hỏi, lấy làm buồn vì biết mình đã đoán đúng. Nó đã ra đi... và rồi vẫn còn đó?

- Đêm đầu tiên tôi đã thấy rất hạnh phúc, rồi khi nó quay trở lại thì...

Khuôn mặt cô gái co rúm lại. Bàn tay phải của cô vung vẩy mạnh hơn nữa trong không trung, còn bàn tay trái túm chặt lấy lần vải ống quần, giữa hai chân.

- Nào, – Jonathan lên tiếng nhẹ nhàng. Nếu cô đã giải phóng nó ra một lần, cô cũng có thể tổng nó ra lần nữa... Nhắm mắt lại xem nào.

Anh nói giọng thân tình. Lần này, cô gái nghe theo anh.

- Nào, khi tay cô vờn trong không trung như thế, đẩy đẩy... cô như chỉ ra điều gì đó phải không? Ở đó có gì thế? Tả tôi nghe xem...

- Có một hình thù đen ngòm...

- To thế nào? Như tay cô đang diễn tả ấy à?

- Đúng, to như vậy, – cô gái trả lời thật nhỏ, ngón tay vạch ra một hình thù dài cỡ hai mươi xen-ti-mét, rộng mười hai.

- Gờ của nó tròn hay là...?

- Đúng, gờ tròn... còn nữa, nó rất nặng.

- OK, – Jonathan đáp giọng hài lòng. Cứ dùng tay giữ lấy nó, như thế, và nói tôi nghe... khi cô đẩy nó đến phía trước... nó có lùì không?... có đẩy đi luôn được không?... hay có điều gì đó giữ nó lại?

Cô gái tập trung một lúc, rồi trả lời:

- Có cái gì đó giữ nó lại...

- Được, có lẽ vì thế mà lần trước nó quay trở lại đấy... Cứ như là, có mấy sợi dây đai giữ nó lại, hay nó vướng vào bụi gai...

Vừa nói, Jonathan vừa nhận ra cô gái mặc một kiểu quần jean có hai dây đai đeo trên vai. Thật là hợp tình hợp cảnh mà! Bàn tay kia của cô gái đã thay đổi, không kẹp giữa hai chân nữa mà để trên bàn, bình yên. Có thay đổi, dấu hiệu tốt! – anh nghĩ.

- Nó bám thế nào? – Jonathan tiếp. Dính vào thôi hay cắm vào cô?

- Nó cắm vào tôi luôn, – cô gái lập tức trả lời, kèm một cái nhăn mặt.

- Ồ... vậy thì phải rất cẩn thận mới được... cẩn thận rút mạnh nó ra... đủ mạnh để làm bật rễ nó luôn, nhưng cẩn thận không làm đứt nhé... để kéo rễ nó ra hết... ai biết đâu rễ nó có thể đến luôn ngón chân thì sao?... Cố rút hết nó ra nhé...

Nói đến ngón chân, Jonathan nhìn xuống đôi chân cô giờ rất tĩnh lặng. Tay trái và tay phải của cô gái lúc này hợp tác với nhau để lôi ra ngoài sợi dây “tưởng tượng”, kéo nó ra như một thanh kiếm trước đó đã xuyên ngập cô từ đầu đến chân. Cô gái tập trung cực độ. Dù trước đó cô có nói không tin rằng mình sẽ thay đổi, giờ cô có vẻ dần thân hết mức. Trông cô hành động vừa đẹp, vừa ngây thơ lại vừa hết lòng hết dạ.

Lòng tin, – Jonathan nghĩ. Cô ấy có lòng tin. Và tất cả được kéo hết ra ngoài.

Cô gái làm một cử chỉ như thả một vật xuống trước mặt mình. Trông cô giãn hẳn ra.

- Được, thế tốt hơn rồi! – Jonathan khẳng định. Giờ thì cái khối đen đang ở đâu rồi?

Cô gái lại nhăn mặt.

- Tôi không thấy nó đâu cả, – cô trả lời, lo âu. Tôi không tìm thấy nó... tôi vô dụng quá... Ông thấy đó, tôi không bao giờ làm được cái gì!

- Không à! – Jonathan kêu lên với một vẻ ngạc nhiên toàn diện. Cô không tìm thấy nó à?... Vậy làm sao chúng ta vứt nó đi được?

Cô gái mất cả ba phút để hiểu rằng cuối cùng cô cũng thành công làm khối đen ấy biến mất. Cô không dám tin ngay!

- Tôi sợ, – cô run rẩy nói... Tôi sợ...

- Sợ gì cơ? – Jonathan hỏi nhẹ nhàng.

- Tôi sợ mở mắt ra!

- Vậy thì cô có thể cứ nhắm mắt.

Jonathan đã lấy lại giọng nói bình thường nghiêm túc, để giúp cô gái “lớn lên”. Khi này, rất bình thường khi anh nói giọng vỗ về với cô gái nhỏ đã bị lạm dụng, nhưng giọng ấy không hợp nữa với người phụ nữ đã lớn lên, đã trưởng thành.

- Còn nhiều việc phải làm lắm, – Jonathan giải thích. Nhổ cái dằm, cái gai ra là một nhẽ. Bây giờ cô phải bảo vệ chính mình, để không bao giờ chuyện ấy xảy ra nữa. Không bao giờ! Không với cô, không với con cái của cô... những đứa con tương lai. Không bao giờ... Và để có thể nhận vào lòng tất cả tình yêu thương của những người yêu mến cô... Ồ, tôi quên cảnh báo cô trước!

Cô gái hơi căng người lên, vẫn còn rất cảnh giác. Tuy nhiên khuôn mặt cô đã giãn ra, tỏa sáng, chẳng khác nào một thiên thần.

- Đúng vậy, tôi quên... – Jonathan thú nhận. Bây giờ cô đẹp hơn nhiều lắm... Đẹp... ngời sáng... Và người ta có thể yêu cô lắm chứ... Một không!

Nhận xét của anh có thể hơi mạo hiểm. Nhưng Jonathan đoán rằng trước đây cô đã thường xuyên chạy trốn đàn ông. Anh cần bảo đảm luôn chuyện

sau này cô có khả năng đón nhận được tình yêu, có thể chịu được ý nghĩ rằng “tôi quyến rũ”.

- Tôi có cảm thấy, – cô gái nói nhẹ nhàng, với nụ cười bên lên... Có một chàng trai kia.

- Ủ, tôi nghi lắm mà, – Jonathan đáp, cảm thấy nhẹ nhõm. Và nếu cô có một vòng tròn bảo vệ, vòng tròn ấy cũng có thể bảo vệ chàng trai ấy nữa... bảo vệ chống lại những gì làm hại cô, nhưng cho tình yêu xuyên qua... Cô biết rồi đấy, trong mấy bộ phim truyền hình ấy, kiểu tường bảo vệ vô hình quanh mấy con tàu vũ trụ ấy! Bắn không xuyên qua được, tia laser bắn vào bị bật lại, nhưng “người mình” thì có thể đi xuyên qua.

Cô gái cười rạng rỡ.

- Đúng, tôi hiểu ông nói gì... Tôi sẽ tạo một trường bảo vệ như vậy quanh mình.

- Đúng đó, – Jonathan khuyến khích.

Anh nhìn cô gái. Cô thay đổi rõ ràng, từ tư thế đến vẻ mặt. Và anh đã giúp được cô. Anh đã được tham gia vào phép màu đó!

Thế giới tôi vừa rơi tõm vào ngập tràn màu sắc...

Trong mơ, tôi có thể nhìn suốt quanh mình, mở rộng về mọi hướng, thậm chí nhìn thấu suốt cả thời gian – không dễ học để làm chủ khả năng này một tí nào, nhất là lúc đầu – vậy mà tôi vẫn giữ thói quen tập trung nhìn về một hướng. Chắc là thói quen cũ khó bỏ, tôi nghĩ vậy.

Lúc này, tôi “nhìn” thấy sau lưng mình là Trái đất nhỏ bé và Vũ trụ của nó, như một khối ánh sáng hơi tĩnh tại, tĩnh hơn là thế giới hiện tôi đang lơ lửng.

Tôi chỉ cần nghĩ đến một nơi xác định, vào một thời gian xác định, thì ngay lập tức tôi thấy mình đã ở đó. Vừa tiện lợi vừa nhanh. Tuy thế, theo thói quen tôi vẫn thích đi chậm chậm qua các lớp thời gian để tận hưởng tất cả những sắc thái năng lượng mà mình xuyên qua. Dù đã biết rằng tất cả những gì mình cảm nhận lúc này đều là sản phẩm của cảm nhận, một loại hiện thực tôi tự tạo ra cho mình để học hiểu dần về Toàn thức, tôi biết rằng bộ não tôi cần sự nương nhẹ, và tôi vẫn thấy tất cả những điều đó sao mà thực, sao mà đẹp! Cảnh tượng bình dị mà tràn ngập màu sắc, duyên dáng cho mắt nhìn, văng vẳng tiếng nhạc như thiên đường ve vuốt đôi tai... Lúc này tôi dễ dàng hiểu được những người xưa nói về Thiên đường và Địa ngục là từ đâu mà ra. Những tâm hồn bị hành hạ sẽ tự xây dựng nên những thế giới kinh khiếp, trong khi những con người hướng tâm trí mình về Thiện Mỹ chắc chắn sẽ dệt nên những cảnh sắc huy hoàng giữa đại dương thông tin mênh mông.

Tôi quyết định lao vào phiêu lưu, tập trung Ý định của mình để khám phá những điều có lợi cho mình, chưa cần biết chính xác những điều ấy là gì... Tôi vừa phóng ra tư tưởng ấy thì một tấm lưới huy hoàng đủ màu sắc như được tung ra, tràn ngập không gian. Có rất ít vết, chấm bất động, còn

lại là những mảng màu rung động hoặc trôi nổi không ngừng: thanh thiên, đỏ, lục, vàng...

Có một khoảng màu đỏ sẫm khiến tôi phải chú ý. Tôi dừng cảm gieo mình vào đó! Nó như thể một lớp đất, màu mỡ, nhưng nhúc nhích những mầm sống, bốc mùi rất mạnh và hăng. Tôi không ở lâu trong đó. Một vùng màu trắng bên cạnh trông tương phản rõ rệt, tôi tiến chậm chậm để tiếp cận. Ấn tượng đầu tiên khi dẫn vào đó là một vị nhàn nhạt, êm êm, hơi giống sữa có cho tí muối... Nhưng nó có vẻ giàu dinh dưỡng, và đủ trong lành để đón nhận những phôi thai của Sự sống. Tôi nhào lặn vào sâu hơn và màu trắng đục trong trẻo dần ra, nhấn tôi ngập trong ánh sáng. Ánh sáng, như ánh sáng của mặt trời chúng ta, đầy tình phụ tử và tôi thấy mình được bảo vệ chao ôi là ấm áp. Rồi đến một vùng trong suốt, từ đó lại sinh ra tất cả các màu. Cũng là Ánh sáng thôi, nhưng tinh tế tốt cùng, như thể chính ánh sáng đã thăng hoa thành siêu ánh sáng. Tôi thấy mình được thanh lọc đi khi được tiếp xúc với loại ánh sáng ấy, và ngay lúc ấy chợt ngỡ ngàng rằng thật ra nó vẫn luôn ở đây xưa nay, tràn ngập không gian sống của loài người, bao bọc chúng ta, bảo vệ chúng ta.

Không gian quanh tôi còn những màu khác nữa: xanh, cam, tím... tôi cảm nhận chúng, chúng quan trọng, chúng hiện diện, mà không cần một tí cố gắng tập trung nào về phía chúng. Có thể tôi cũng sẽ khám phá từng màu một đấy, nếu không có một rung động mạnh thu hút tôi... Chuyện gì đó nghiêm trọng vừa xảy ra. Tôi không biết xảy đến với ai! Tôi lo âu một thoáng thôi, vì sự đen tối của rung động đó bắt đầu chuyển sang thiện lành, hy vọng và vui tươi.

Vẫn muốn biết thêm, tôi tập trung về nguyên nhân của rung động đó... và loáng cái đã thấy mình ngồi trong một khu vườn!

- Muốn có màu đen tuyền à, phải cho thêm màu đen nguyên thủy vào! – giọng nói cất lên.

Tôi quay lại: một ông ngoại hết sức nhỏ con với bộ râu dài trắng đang nhìn tôi chăm chăm, tươi cười. Trông như các hình tượng nhà thông thái cổ xưa thu nhỏ lại vậy!

- Chào ông, – tôi nói, ông kể tôi nghe về các màu đi...

- Anh cần hiểu là không có màu sắc thật đâu. Chỉ có cảm nhận về màu sắc thôi. Nếu anh hiểu các cảm nhận, anh cũng hiểu luôn về màu sắc...

- Ý ông là, hiểu ý nghĩa của màu sắc? Về tính biểu tượng của chúng? Như là màu thanh thiên cao thượng và thần thánh, màu đỏ nguyên thủy và thể tục...

- ... và chúng hòa vào nhau để cho ra màu tím, đúng vậy. Nếu anh hiểu rằng chính bộ não anh đã tạo ra cảm nhận về các màu, thì anh hiểu hết. Chỉ trong thế giới vật chất này màu mới tồn tại. Đó là một trong những công cụ để anh hiểu thế giới. Một ngày nào đó, trình độ của anh sẽ vượt khỏi mức độ hiện tại, anh sẽ chẳng cần đến công cụ này nữa.

- Hừm... Trước khi ngày đó đến thì ông có thể giải thích cho tôi hiểu hơn một chút nữa không?

Ông già đi một vòng quanh một cái cây, rồi đến ngồi bên tôi.

- Con trai à, anh có biết là có hai loại màu sắc không? Loại thứ nhất đến từ Nguồn, chúng chói lọi như những phản chiếu của Ánh sáng, như mặt trăng sáng được trong đêm là nhờ phản chiếu ánh mặt trời. Chúng là những màu chính trong thế giới vật chất: màu đỏ gạch, màu xanh hồ thủy, màu vàng.

- Chúng có ý nghĩa gì? – tôi hỏi, nghĩ đến những cảm nhận mới ban nãy của mình.

- Màu đỏ là vật chất; màu xanh là tinh thần. Anh biết điều đó mà.

- Và sự hợp nhất của hai màu này tạo ra tâm linh, màu tím – tôi đáp.

- Đối với hạ giới, điều này đúng, là kiểu tâm linh chưa tiến hóa cao siêu, còn nhiều mờ mịt. Chỉ đúng với hạ giới thôi, bởi trong cái tổng thể thì màu vàng mới chính là tâm linh thần thánh, là toàn thức đã tiến hóa và hợp nhất.

Ông già thông thái tung cho tôi một quả cầu ý nghĩ. Nó nổ tung ra chụp lấy tôi, cho tôi những lời giải thích.

Tôi nhận ra trong đồ hình này những màu căn bản và những cách pha màu, mang ý nghĩa tuyệt vời. Nếu tinh thần (xanh da trời) được hướng dẫn từ trên cao (vàng) thì ta sẽ có sự hài hòa, sự chữa lành, sự hòa bình (xanh lá cây). Hòa lẫn vật chất (đỏ) và sự hướng dẫn thần thánh (vàng), ta có sự thông thương, sức khỏe, sự nhiệt tình sáng tạo (cam). Vậy mà hòa trộn tất cả lại tạo thành một loại màu tối tăm bất ngờ, gần sát với sắc đen.

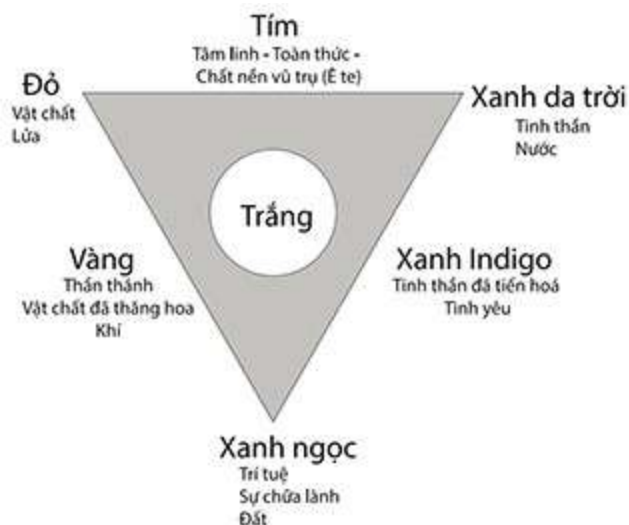

- Đó là vì anh mới chỉ đang trải nghiệm loại màu sắc thứ nhất, là các ánh phản chiếu. Loại màu sắc thứ hai thì chính chúng tỏa sáng. Một thời đến từ sự tối tăm, chúng đã trở thành Ánh sáng, như một giấc mơ trong mơ. Vẫn có hai màu đỏ và xanh là căn bản, nhưng chìa khóa trong hệ thống thứ hai này lại là màu lục - có thể anh đã ngờ được điều này rồi. Màu xanh ngọc, là cực tổng hòa của Vật chất và Tinh thần.

- Anh có nhận thấy điều lạ thường này không? Trái tim đen vẫn có được bao quanh bởi những màu của tương lai, và trái tim sáng vẫn còn được bao quanh bởi những màu từ quá khứ. Những yếu tố thì kết hợp với nhau và đem đến sự nhận thức, sự thần thánh và tình yêu. Anh nghĩ rằng nếu cả hai hệ thống nhập thành một thì sẽ dẫn đến điều gì?

- NGƯỜI sẽ xuất hiện?

Vào đúng lúc tôi thốt ra từ NGƯỜI, tâm trí tôi rung lên đến nỗi tôi gập đôi mình lại ngay tại chỗ! Không, không phải tôi sợ, mà đây là một cảm giác kính trọng vô biên – và ngay cả ông già thông thái ngay cạnh tôi cũng rạp mình sát đất không khác gì một cái bánh xèo!

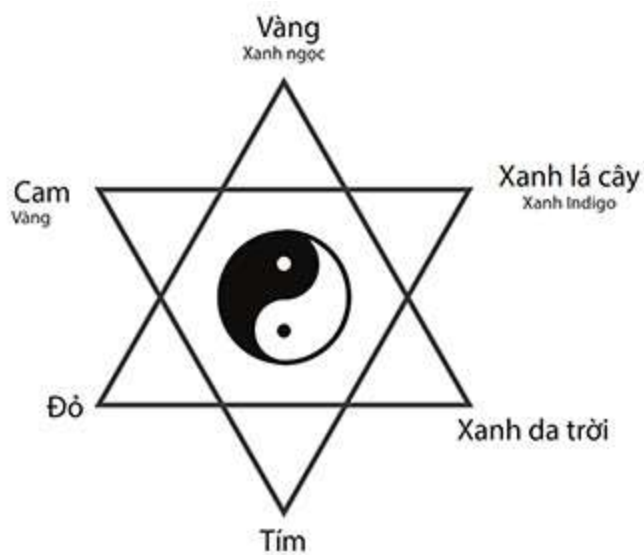
- Mồm miệng nhẹ nhàng tí nào! – ông kêu lên với tôi. Có những ý nghĩ mạnh hơn anh tưởng rất nhiều. Mỗi rung động gửi về... Người... đều đến được nơi đó, mạnh lên muôn ngàn lần, và dội trả lại chúng ta đấy.

Tôi hơi khó mà tin được những điều vừa nghe, nhưng cú sốc mà tôi vừa nhận khiến tôi hoang mang.

Một Ý nghĩ đến với tôi. Tôi cho phép mình nhận nó. Nó cho tôi xem kết quả của sự kết hợp linh thiêng mà chúng tôi vừa bàn đến. Thú thật, tôi không hiểu được mấy.

Phía dưới, nền tảng, chúng ta có ba màu tĩnh, trong khi nửa trên chúng ta lại có ba màu biến động. Và ba màu trên, chính khi chúng động và biến như thế lại khiến cho nhân trung tâm xoay chuyển. Dù rằng ý nghĩa sâu xa của tất cả những điều này còn nằm ngoài tầm nắm bắt của tôi, bộ giải mã của não tôi ổn định lại vì nhận ra một biểu tượng mà tôi đã biết. Vòng tròn trung tâm trắng và đen đã hiện diện trong hai hệ thống tam giác trước đó, mà tôi không nhìn ra được là khi nhập lại cùng nhau, chúng lại tạo ra được biểu tượng này...

Ý tưởng phóng nhanh vun vút trong tôi, cho đến khi ghi dấu vào trong tâm khảm mọi tế bào. Ngay đúng giây đó, biểu tượng xoay tròn, trắng đen nhập làm một và biến mất. Hay đúng hơn, tôi không còn nhìn thấy được nó nữa, nó đã biến thành ánh sáng.

Tôi tìm thấy sự tồn tại của ĐIỀU ẤY... và còn thêm một điều khác nữa.

- Rồi, bây giờ cô thấy thế nào?

Jonathan đã để cho cô gái tự xây nên trái cầu bảo vệ cho mình, và cô chỉ mất có hai phút để làm điều đó. Cô hành động quả quyết và có ý thức. Thật tốt biết mấy. Đại đa số sử dụng sức mạnh của tâm trí họ để khư khư duy trì những điều đã cũ, hơn là để thay đổi. Họ đòi phải có “bằng chứng”! Họ muốn thấy khá hơn *trước khi* bắt tay làm điều cần làm để thấy khá hơn... Bác sĩ, tôi sẽ chỉ uống thuốc sau khi bác sĩ giải thích và đưa ra bằng chứng là thuốc này hiệu quả... Và trong quá trình giải thích đó họ đã có thể kịp chết mất rồi!

Sự hoài nghi có thể làm mất mạng.

Nhưng cô gái này không có vẻ là người lằng nhằng như thế. Cô từng sợ, lúc đầu, nhưng cô hành động nhanh chóng.

- Giờ nó bao khắp quanh tôi rồi, – cô khẳng định.

- Tuyệt! Thế nó màu gì?

- Hơ... Màu trắng kem, khá dày.

- Được lắm. Nó bao phủ thật tốt chứ? Kể cả phía dưới chân?... Nhờ có thứ gì từ đất tấn công lên thì sao...

Cô chưa nghĩ đến việc đó. Jonathan thấy cô tập trung để điều chỉnh thêm chi tiết cần thiết đó.

- Được chưa nào? – vài giây sau, anh hỏi. Còn màu sắc, cô thích chứ?... Tôi thì tin rằng những câu nói thông thường thật ra có ý nghĩa hết đấy. Đầu tôi u ám mây đen, dĩ nhiên người đó bọc mình một khối cầu màu đen rồi. Cũng như những người nói *La vie en rose ...* Đời màu hồng vậy, khối bảo vệ của họ màu hồng.

Cô gái cười khúc khích. Cô có vẻ thư giãn, giờ đây Jonathan nhẹ người.

- Cho đến giờ thì tôi thích màu này.

- Tốt. Nó to không?

- Đến đây này, – cô gái đáp, giơ tay mô tả một ranh giới cách cô chừng bốn mươi xen-ti-mét.

- Được. Cô có muốn phóng nó to ra chút xíu không? Vậy có tốt hơn không?

- Tôi không biết...

- Thường người ta mô tả khối cầu bảo vệ bao quanh mình trong bán kính một dang tay. Tôi thì hình dung là nó càng to thì càng tốt.

Cô gái vẫn còn nhắm mắt. Cô tỏ vẻ đồng ý bằng một cái gật đầu, và cô chau mày tập trung. Jonathan hình dung là cô đang cho trái cầu của mình lớn thêm. Anh giữ im lặng.

- Tôi làm nó lớn ra thế này rồi, không lớn hơn được nữa, – cuối cùng cô nói, ra hiệu bán kính quanh cô bằng cánh tay dang rộng.

- Vậy là đủ lắm rồi, – Jonathan trấn an cô. Như thế, nó sẽ chặn hết những gì ám hại, và cho xuyên qua tình yêu cùng tất cả những điều tốt đẹp cho cô. Tôi từng thấy có người mang trái cầu bảo vệ rất mạnh đi trên phố, và những người không tử tế phải dạt qua tránh đường cho họ đi.

Lúc này, gương mặt cô gái phản ánh một nét thanh bình mà trước đây chưa từng bao giờ cô có được. Jonathan ngừng một tí, rồi tiếp:

- Cơ thể cũng giữ những ký ức trong từng bộ phận, từng tế bào.

Chúng ta cũng cần thanh lọc cả điều đó nữa... Chuyện này dễ thôi. Bên trong khối cầu của cô có màu gì? Cũng trắng kem như bên ngoài hay không? Hay màu khác?

- Tôi muốn bên trong tràn ngập ánh sáng cũng màu ấy, nhưng thêm kim tuyến nữa...

- Đồng ý, tôi để cô tự làm nhé, như lúc nãy ấy. Hãy cho chảy tràn bên trong ánh sáng đó, lấp lánh... Và rồi, cô sẽ thấy là khi cô thở... như thế đó... tất cả ánh sáng đó... cô sẽ hít vào... nó tràn vào trong... cô hít vào qua mỗi hơi thở! Và nó dần tràn đến mọi góc ngách bên trong cô... đầy tràn... Và

nhanh thôi, cô sẽ thấy mình đầy ắp ánh sáng đến nỗi ánh sáng chiếu ra từ từng lỗ chân lông luôn... hàng ngàn, hàng triệu tia sáng li ti...

Cô gái nhú mày. Cô có vẻ lo âu. Có chuyện gì đó làm phiền cô.

- Chuyện gì thế? – Jonathan hỏi nhẹ nhàng.

- Tôi không đủ mạnh để tỏa sáng, – cô gái trả lời lí nhí, bĩu môi buồn rầu.

- Tỏa sáng đi thì sẽ thấy mạnh liền thôi! – Jonathan khẳng định, không cho cô gái thời gian để than thở thêm. Giọng anh trở lại cha chú, để đáp ứng với giọng “cô gái nhỏ” của cô, của đứa trẻ bên trong cô đang nghi ngờ sức mạnh của chính mình. Anh cần động viên đứa trẻ đó.

- Đa số người ta không hiểu... – anh nói tiếp. Người ta chờ mạnh mẽ để tỏa sáng, chờ mình giàu có để có thể cho, trong khi thực tế diễn ra ngược lại. Sức mạnh đến từ ánh sáng mà ta dám tỏa ra quanh mình... Tinh thần ta xây dựng chính ta. Cứ tỏa sáng, rồi mạnh lên, rồi ánh sáng lại mạnh thêm lên, sôi sục hay dịu dàng tùy hoàn cảnh. Lựa chọn nằm trong tay ta.

Anh nghĩ thêm: người khác chẳng có chút “ăn nhậu” gì ở đây cả.

Cô gái có vẻ đã được thuyết phục. Cô hít một hơi thật sâu và lắc mạnh đầu, như thế để cho cổ mình thư giãn hơn. Trong cô, có điều gì đó đang tuần hoàn.

- Má tôi nóng bừng, – cô nói trong lúc giơ tay sờ má mình. Có thể nói da tôi cũng đang rung động!...

Vài giọt nước mắt ánh bạc long lanh nơi viền mắt cô. Anh nhận ra cho đến giờ anh đã trò chuyện và can thiệp đến nước này mà cô chưa khóc lóc gì. Đúng là trước kia cô đã tự bọc sắt chính mình.

- Tất cả năng lượng đang xoay chuyển đó là để thanh lọc mọi tế bào của cơ thể đấy, – Jonathan giải thích chắc nịch.

Sự thật là anh đã ứng biến ra toàn bộ cuộc trị liệu này, theo những ý tưởng anh có về cách cơ thể con người vận hành, và trực giác. Anh hình dung năng lượng của cô gái đang xoay tròn trong cô, và bây giờ cô đang

tỏa sáng, ngập không gian bên trong trái cầu bảo vệ của cô, và có thể còn vượt cả ra bên ngoài nữa. Anh giúp cô tạo ra một hiện thực mới, và cho năng lượng của mình tạm thời hòa với cô, nâng đỡ cô, trong thời gian cô thực hiện thay đổi.

Tuy nhiên anh không dám khinh suất. Nãy giờ anh đã tung toàn bộ chính anh – dạ thức của anh – để bao quanh cô gái. Anh bao bọc cô bằng những lời cầu chúc tốt lành. Và cũng vì vậy, anh chia sẻ với cô từng cảm xúc nhỏ nhất. Cùng một rung động năng lượng. Giờ mọi chuyện đều ổn thỏa, anh mới về trạng thái bình thường.

Cuộc sống lại tiếp diễn.

Hình ảnh một hành tinh, bao bọc bởi hào quang của trường điện từ bảo vệ. Như một trái trứng với lòng đỏ phát sáng. Như một hạt mầm...

Màu sắc biến ảo không ngừng như kính vạn hoa. Rung động. Tôi tìm thấy Sự sống trong mọi thứ. Từ cao cấp thanh nhã nhất đến thô sơ nhất. Những gì trước kia tôi chỉ xem như vật chất vô tri giờ hiện ra tràn ngập sự sống. Còn nữa, nay tôi thấy được rõ ràng trong vạn vật chỉ có rất ít vật chất sờ được, không gian choán gần trọn mọi thứ! Những hạt cơ bản tí xíu nhảy bần khiêu vũ của chúng trong không gian mênh mông... mà lại không hề trống rỗng. CÁI ĐÓ tràn ngập trong tất cả. Trong chúng ta... trong tôi, trong bạn.

Và từ những điều nhỏ nhất cho đến những điều vĩ đại đồ sộ nhất, tất cả đều một cấu trúc. Chỉ là vô số những phân dạng lặp lại và ghép với nhau, làm nên tất cả.

Có chìa khóa nào để hiểu điều bí ẩn đó chăng?

- Năng lượng dạt dào quanh anh, gặp anh rồi dội lại như nước đại dương bật ra khỏi một hòn đá. Giữa là hòn đá vật chất, một vùng lặng bao quanh, rồi đến làn sóng đầu tiên, rồi thứ hai, nhẹ hơn... và cứ thế lan xa mãi, cho đến khi mất hút vào đại dương.

Giọng nói vẫn theo tôi đến bây giờ. Nó kiên nhẫn giải thích cho tôi những gì đôi mắt tinh thần của tôi được thấy. Nó dạy tôi mãi. Tôi đã thôi không còn muốn xác định nó là gì nữa. Đối với tôi, nó như chính Sự sống vậy. Tôi có cảm giác mình được trò chuyện trực tiếp với Thế giới.

- Trong trường hợp lành mạnh, – giọng nói lại tiếp, những đợt sóng ấy bảo vệ cho anh – chúng đến rồi lại đi như nhịp mạch, nhịp đập trái tim... Chúng phủ tràn anh rồi lại rút đi để trở lại... Gần anh, chúng dày đặc và có thể nói chúng tạo nên anh và môi trường anh sống... Xa anh hơn, chúng tinh tế và thanh thoát dần đi.

Tôi hình dung một kiểu vỏ trứng nhưng đường biên không cứng, tĩnh mà lại động, có thể giãn rộng, hết sức rộng, đến mức như mất hút trong không gian.

- Đường kính lý tưởng của khối cầu bao quanh mình là bao nhiêu? – tôi hỏi.

- Của anh ấy à... Nó có thể là vô tận. Anh có thể cảm nhận những rung động từ anh, màu sắc của toàn thức tỏa ra từ anh mở rộng đến vô tận. Đừng hình dung nó như con người anh hiện tại, mà như con người anh có thể trở thành. Và hãy nhớ: tầm nhìn tương lai của anh sẽ tác động và định hình anh của hiện tại! Và cẩn thận này, đừng ôm vào trong khối cầu của anh những điều hắc ám, điều đó có thể phá vỡ mọi sự bảo vệ.

- Có cách nào bảo vệ mình chống lại những tấn công từ bên trong luôn không?

- Từ chính anh mà ra ấy à? Chỉ có thể, nếu anh tự nhận thức được điều đó. Khi anh nhận thức, trái cầu bảo vệ đầy sức sống của anh có thể giúp anh tẩy rửa chính mình, giữ cho anh cân bằng, ổn định.

Tôi thấy hình ảnh một cánh tay chìa ra, để nhận lĩnh hay đẩy ngược từ chối, để tiếp đón hay đuổi giết, để cho hay để đòi lại và cũng có thể là trả lại. Với người khác, và với cả chính tôi.

- Đúng đấy, – giọng nói xác nhận. Tình yêu, chẳng có gì cản được Tình yêu. Nó là Tất cả và nó tạo nên Tất cả. Nó sinh ra anh, nó sinh ra chính

nó... Trái cầu bảo vệ khiến mọi thứ hắc ám bật ngược lại. Nếu nó đến từ bên ngoài, nó sẽ bật ra không thể chạm vào anh. Nếu nó là từ anh phóng ra, nó cũng sẽ bật ngược và trở lại với anh.

Vậy là tôi hiểu vì sao có cái gọi là hiệu ứng boomerang! Lớp bảo vệ hoạt động luôn tốt, và kết quả là Cái ác bị dội trả ngược lại nơi nó đã được phóng ra.

- Những gì anh nhìn thấy với đôi mắt nhắm nghiền vẫn là thật, – giọng nói giải thích. Chúng là kết quả anh đã tổng hợp Thông tin. Chúng phản ánh những gì anh mang trong lòng mình. Khi anh điều chỉnh những hình ảnh ấy, anh điều chỉnh chính mình. Có thể nói là không có ranh giới phân biệt giữa thực và tưởng tượng. Chẳng cần thiết phải phân biệt. Tất cả đều là Một.

Anh có sẵn sàng để nghe về một điều bí ẩn khác không?

- Hãy nói tôi nghe, nếu người cho rằng tôi đã sẵn sàng để hiểu, – tôi đáp.

- Câu trả lời của anh sẽ mở anh ra. Trả lời đi.

- Vậy thì... được, tôi sẵn sàng, – tôi trả lời sau một thoáng suy nghĩ.

Dường như giọng nói mỉm cười. Còn như lấp lánh lên vì được kích thích nữa!

- Có nhiều điều để hiểu hơn là có thể được chuyển tải bằng lời. Anh cần đọc thẳng trong ta.

Tôi đồng ý, lòng tin tưởng.

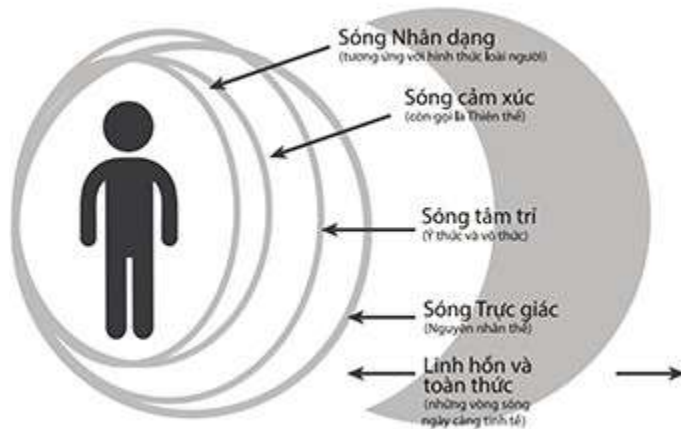
- Viên đá được ném vào đại dương không tạo ra những cơn sóng... – giọng nói bắt đầu giải thích. Chính là những con sóng đã tạo nên và củng cố hòn đá.

Đúng là lạ thật!... Tôi chỉ biết im lặng nghe đoạn tiếp theo. Tâm trí tôi đã học được cách giữ yên lặng khi cần thiết. Không biết bằng cách nào, tiếng nói nội tâm của tôi đã biết cách ngừng lời, có khi trong một thời gian dài. Chính là giữa những tâm tĩnh lặng này mà tôi từng có những lóe sáng trực giác rất chi sâu sắc.

Tôi cứ để lòng mình yên lặng...

- Có muôn trùng đợt sóng không thể đếm được giữa con người vật chất của anh đây và đại dương của Tất cả. Ta chỉ bàn đến những vòng sóng gần anh nhất thôi nhé.

Những đợt sóng này không tách rời nhau đâu, mà anh có thể nghĩ về chúng như những lớp nhiệt độ khác nhau của nước. Tất cả Sóng tâm trí đều là nước, không hề có ranh giới.

Anh thấy đó, phần vật chất của anh là phần năng lượng đậm đặc nhất hiện được thành hình. Tầng Tâm trí và Trực giác tinh tế hơn nên cao xa hơn vật chất. Những gì Tâm trí anh nảy ra, phóng ra xung quanh rồi cũng lại xuyên qua tầng Cảm xúc để phản chiếu trở lại tầng Nhân dạng của anh. Muốn thay đổi ư? Thay đổi từ phần Tâm trí, và dùng Trực giác để cảm nhận xem cần thay đổi như thế nào. Hãy lắng nghe Trực giác, vì đó là cầu nối giữa anh và những phần tinh tế hơn nữa của tâm hồn mình.

- Vậy Vô thức là gì?

- Cái mà anh gọi là Vô thức thật ra là một phần Toàn thức bị nhốt trong bóng tối. Toàn bộ *tâm trí* của anh đều trong tầm tay, chỉ cần anh học được cách để tiếp cận và nhào nặn nó. Tất cả những gì anh nghĩ, tất cả những gì anh tưởng tượng, đều tồn tại và đều trong tầm tay anh.

Tôi suy ngẫm một lúc. Một điệu nhạc văng đến. Cơ thể tôi theo nhịp điệu của nó, cứ thế lắc lư theo. Thật là dễ chịu.

Chợt tôi hiểu ra một điều:

- Ô, thế có nghĩa là có nhiều điều không xuất phát từ bên trong chúng ta, mà là từ bên ngoài đến? Chúng ta chỉ là cộng hưởng theo vũ trụ, hài hòa với bên ngoài?

- Anh gọi cái gì là *bên ngoài cơ*?

- Vậy chứ điều nặn nên tôi là cái gì? Rất cao hơn là tầng vật chất chứ, phải không?

- Là năng lượng tập trung đậm đặc đã tạo nên anh? Hiển nhiên là thế! Cũng là điều tạo ra hình dạng của trái tim hay của một cái cây, tóm lại là vạn vật.

- Vậy là cả những bệnh tật hay sức khỏe của chúng ta cũng được gửi đến từ những tầng cao tinh tế đó?

- Thậm chí từ những tầng cao hơn thế nữa mà anh chưa nghĩ tới. Chúng là những vết chưa hoàn thiện của Ma trận, cần được “làm việc” để có thể tiến hóa.

Ồ đồng ý. Một làn sóng hiểu biết chợt mở ra trong tôi. Nếu bệnh tật đến từ những tầng xa hơn là cơ thể, thì chúng ta có thể chặn chúng lại, “làm việc”, cải tạo và làm cho chúng biến mất từ ngay tầng tâm trí hay tầng cảm xúc, trước khi nó kịp chạm đến tầng Nhân dạng là cơ thể. Tinh thần tốt thì cơ thể khỏe mạnh thôi!

Và nếu tâm trí nối liền với linh hồn và toàn thức, thế thì giải thích được ngay những hiện tượng như *Tạo tác* và Đồng thời tương ứng! Tôi hiểu hết rồi!! Tôi cần phải ghi nhớ tất cả những điều này mới được...

Hệ thống của chúng ta là một bản sao của Hệ thống lớn.

Với Jonathan và cô gái, thời gian như đã dừng lại. Phía sau hai người, nhà giáo dục vẫn thảo luận với đám đông. Không ít người vẫn liếc mắt sang theo dõi tiến triển công việc của Jonathan. Nếu cô ấy mà cũng có thể được chữa lành quá khứ, có lẽ họ cũng có thể được chữa lành?

Jonathan theo nhịp điệu của cô gái, cô cần bao nhiêu thời gian thì anh sẽ chờ bấy nhiêu, dù anh không hề lạc hướng khỏi những gì cần làm cũng như tiến triển hiện đang đến đâu. Năng lượng trước kia bị bế tắc của cô gái giờ đang luân chuyển từ dưới lên trên. Anh cũng đã can thiệp để năng lượng cũng có luồng luân chuyển từ trên xuống dưới nữa, và không bỏ sót bất cứ bộ phận nào của cơ thể. Có vẻ như tất cả đều đang tiến triển thuận lợi.

Cô gái có vẻ như không còn cần được kết nối với *bên trên* nữa. Jonathan có thể cứ hướng cô gái về điều đó, nhưng giờ đây anh đã biết phân biệt giữa “điều anh thấy là tốt” và “điều thực sự có lợi cho đối phương”. Và anh biết cô ấy khác *anh*. Vì vậy, anh để cô kết nối chặt chẽ với Đất. Đất sẽ giúp cô hữu hiệu hơn, vào lúc này.

- Cô có thấy năng lượng chuyển động trong chính mình không? – anh hỏi. Tất cả chuyển động được một lúc rồi, có phải thế không?

Hỏi tu từ quá đi! Cô gái trẻ không nhin được cười.

- Cô cũng đã kết nối được với *bên trên* rồi đúng không? – Jonathan nói thêm.

Thật ra anh muốn ám chỉ sự trốn tránh vào các hoạt động tinh thần. Rất nhiều trẻ bị đánh, hoặc là nạn nhân của tình dục loạn luân, tự biết cách phân ly mình khỏi tình huống, tinh thần chúng bỏ chạy. Cơ thể thì không chạy được, mắc kẹt trong tay kẻ tấn công, còn chúng, tự đánh lạc hướng tinh thần mình, như bay lên một góc phòng và nhẩn nại chờ *chuyện đó* qua đi.

Thực vậy, cô gái thừa nhận bằng một nụ cười tội nghiệp.

- Vậy thì... tôi mong rằng tất cả những năng lượng mới mà cô đang có đó, giúp cô hạ xuống... dễ lắm thôi, đang hạ dần xuống rồi kìa!... như thế cầu vòng đáp xuống, như đôi tất màu cầu vòng của cô... một phần ánh sáng của cô chiếu xuống bụng, xuống chân, xuống tận nền đất... sâu cả vào lòng đất... đến tận tâm trái đất, biết đâu đấy!... Có thể là cả chùm tia sáng, hay hai chùm từ hai chân?... Và tưởng tượng xem, nếu ánh sáng ấy... vòng tay ôm lấy tâm trái đất... và rồi... sự hùng mạnh không thể tưởng tượng ấy quay trở lại với cô, trở lại...

- Tôi cảm thấy rồi! Nó xoáy tròn trong bụng!

- Tốt lắm!... Rất tốt, – Jonathan khen cô. Vậy cứ để nó xoáy tròn... hay tốt hơn là giúp nó xoáy nhanh hơn nữa... càng lúc càng nhanh... như một con vù, xoáy nhanh đến nỗi ta có thể để nó trên mép chiếc ly, mà nó cũng không rơi... cả một khối năng lượng xoáy nhanh như con vù ấy... sẽ luôn giữ cho cô thăng bằng, đứng thẳng, tràn trề sức sống... mạnh mẽ... tự tin.

- Tôi cảm thấy rồi, – cô lặp lại, đầy cảm xúc.

- Nó là thiên hà nội tại của cô đó, là bản sao của vũ trụ, nằm trong cô... là tâm của sự cân bằng... Xoáy càng nhanh thì nó lại càng mạnh, càng thăng bằng... không thể đánh ngã được... Như nguồn phát năng lượng sống.

Jonathan bốc lên rồi. Anh nói thật nhanh và diễn tả bằng đôi tay vòng xoáy xoắn ốc của thiên hà, tay anh quay càng lúc càng nhanh.

Cô gái trẻ lúc này đây kết nối với Trời cũng vững vàng như với Đất. Sức mạnh xoáy vòng trong bụng cô càng lúc càng lớn.

- Nó như một vòi rồng ấy, – bỗng nhiên cô thốt lên. Cứ như rốn tôi đã trở thành trung tâm vũ trụ vậy!

- Có thể nói, như lỗ đen nằm ở tâm của mỗi thiên hà, – Jonathan nói, bắt vào ẩn dụ mà cô gái sử dụng. Có thể nào chính là thông qua đó, chúng ta kết nối với bên ngoài, với cái bao bọc cả vũ trụ này? Một lối thông thương giữa những thế giới? Một kết nối linh thiêng... – anh không thể ngăn mình nói thêm, dù anh không chắc cô gái có thể hiểu điều anh muốn ám chỉ.

Rồi anh nói thêm với giọng vui vẻ:

- Cô biết không?

Cô gái mỉm cười, lắc đầu.

- Hãy thử tự xoay quay mình xem, như một cái nút dò đài của radio tìm bắt một tần số mới... Hôm nay cô đã vượt phịch trước mặt mình một gánh nặng cũ đáng ghét. Đời cô đã rẽ ngoặt. Làm sao để thay đổi này trải rộng mãi về tương lai... và cả tương lai của những đứa con của cô. Ừ, thế đấy, cứ xoay như thế...

Jonathan giúp cô gái bắt đầu xoay, vì ngay cử động đầu tiên cô hơi hướng về phía gánh nặng cũ cô đã vứt bỏ khi nãy. Rất cẩn thận trọng khi cái mới còn chưa kịp được củng cố, như sơn còn ướt, như xi măng mới trát chưa kịp đông tử tế! Anh kéo cô hơi “xa khỏi quá khứ”, hướng về phía phải là “phía tương lai”. Cô bắt đầu xoay hơn nửa vòng tại chỗ, hai mắt vẫn nhắm. Chỉ nửa vòng thôi mà cực kỳ quan trọng đối với đời cô!

- Thế tương lai cô trông ra sao? Kéo dài đến chân trời chứ?

- Không, – cô gái trả lời, bặm môi. Nó xám ngắt.

- Xám đến đâu cơ?

- Nó không dẫn đi đâu cả, – cô thú nhận.

- Bình thường thôi, – Jonathan động viên. Một giờ trước đây cái tương lai đó còn chưa tồn tại mà! Bây giờ, nhà ảo thuật là cô. Cô lấy đĩa thần ra chưa?

Cô gái đã lấy lại được nụ cười. Cô gật đầu.

- Rồi, cô thi thố đi! Giờ cô muốn gì nào? Một con đường tương lai đẹp như xa lộ hiện đại, đầy ánh sáng? Hay một con đường ven sườn núi, xanh rì cỏ cây? Hay một dòng ánh sáng? Hay một đại dương?...

- Ừ, một đại dương! – cô kêu lên, phấn khích như một đứa trẻ.

- Tuyệt! Một đại dương, – Jonathan lặp lại.

- Mênh mông, mặt nước lấp lánh sáng...

Jonathan để cô gái ngập chìm trong cảnh tượng đó một lúc, để thông tin mới này được ghi sâu sắc vào tâm hồn cô. Như thế, khi cô mở mắt ra, cô sẽ

ngay lập tức tiến vào tương lai cô nhìn thấy đó. Rồi anh nói với cô:

- Bây giờ cô chỉ còn cần mở mắt ra. Điều tuyệt diệu đó đang chờ cô, cùng tất cả những món quà mà cuộc sống đã để sang một bên, dành riêng cho cô, đã chờ cô trong suốt bao năm!

Nhưng cô gái lại nhắm mắt lần nữa.

- Tôi không thể mở mắt ra được, – cô run lên.

- Vì sao? – Jonathan hỏi nhẹ nhàng.

- Tôi sợ! – cô trả lời, òa lên khóc.

Đôi tay cô giơ ra hướng về phía anh. Jonathan tiến tới một bước, và cô gái chớp lấy vai anh. Cô vẫn nhắm nghiền mắt.

- Tôi ở đây, tôi ở đây mà, – Jonathan nói, ngạc nhiên vì cử chỉ của cô.

Cô gái cuối cùng cũng bình tĩnh lại được, và chớp chớp mắt, mở mắt ra. Cô nhìn quanh như thể người mù lần đầu tiên được thấy.

Rồi cô nhanh chóng quay nhìn vị trí cô đã trút xuống ký ức đớn đau kia. Jonathan đứng chặn tầm mắt cô ngay lập tức.

Cô gái có vẻ hoảng hốt:

- Nó không có ở đó nữa, – cô lặp đi lặp lại. Tất cả những năm tháng ấy... giờ không còn nữa... Không còn nữa!

Cô lấy tay chụp vào không khí, vào nơi trước kia ký ức đó đeo đẳng bám theo cô. Chẳng còn gì ở đó! Cô ngạc nhiên quá đổi, gần như bị sốc, và cô sụp xuống khóc. Cho đến ngày hôm nay cô chưa từng để cho mình sụp đổ, cho mình khóc.

- Không thể được... tất cả những năm tháng ấy... giờ đã qua! Cô gieo mình vào tay Jonathan. Anh đón lấy cô, có chút phiền ngại. Anh cảm thấy cô áp sát vào anh thân hình gầy guộc, rung lên vì những cơn nước nở.

- Được rồi, – anh trấn an cô... Mọi chuyện đã kết thúc rồi... qua rồi.

Như thế tâm hồn của họ cũng đang ôm nhau vậy. Anh đã biết về sự thông thương tinh tế giữa những tạo vật, nên tiếp tục trấn an cô gái với tinh thần của mình, tay anh thì vuốt tóc cô.

Cô gái trút nốt một cơn nước nở cuối cùng trên vai anh, vùi đầu vào đó một lúc, để bình tĩnh lại.

Cảm nhận một điều gì đó, Jonathan quay nhẹ đầu lại. Cả nhóm thanh niên đang nhìn họ như thể đang được chứng kiến một phép màu. Nhà giáo dục đưa mắt cảm ơn Jonathan. Anh đáp trả lại bằng một nụ cười.

* * *

Cả nhóm quyến luyến không muốn để Jonathan ra đi. Cô gái trẻ giờ đứng lẫn vào với họ, ném những ánh mắt bối rối tươi cười về phía Jonathan, người đàn ông đã giúp đời cô thay đổi.

Jonathan thì đợi để được trở về thực tại trước đó, như những lần trước đây vẫn thế, khi anh rơi vào những tình huống trị liệu tương tự. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Anh bắt đầu sốt ruột, và không biết phải chia tay nhóm này như thế nào. Cả nhóm đang đứng trên lề đường, trời đã tối và lạnh, nhưng những thanh niên vẫn tiếp tục đặt cho anh hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Jonathan vẫn còn cảm thấy năng lượng của cô gái trong anh. Nhóm này chưa muốn để anh đi, điều này cũng dễ hiểu thôi, nhưng anh bắt đầu thấy không thoải mái, không quen lắm với nhiều lời cảm ơn đến thế.

- Tôi vốn không phải là người ở đây, – cuối cùng anh đành nói ra, để nói ra lời rút lui.

- Anh không phải người Galway sao? – một anh chàng hỏi. Jonathan dụi mắt, nhìn quanh. Anh có biết con đường này...

Họ đang ở Galway: thành phố quê hương anh, ở Ireland!

Anh đã về đến nhà.

Tôi thức dậy một cách rất nhẹ nhàng, trong một hiện thực khác. Thế giới từ nay không còn như trước nữa.

Tôi đã hiểu bằng cách nào chúng ta có thể *thay đổi* nhân dạng của mình, với tinh thần, với những gì đã nhào nặn nên chúng ta. Hiển nhiên là thế, mà trước kia tôi hầu như phớt lờ không muốn hiểu điều đó. Quá hiển nhiên. Đó chính là chìa khóa! Cứ như người tìm mắt kính của mình suốt buổi, để rồi phát hiện nó vẫn luôn nằm ngay trước mũi mình...

Và, trực giác cũng cho tôi cảm nhận rằng *phần hồn tập thể* - phần nhiều là vô thức - của chúng ta cũng là cái khuôn tạo nên thế giới của chúng ta.... Thế giới chúng ta đang sống chính là hình ảnh của những gì loài người chúng ta mang trong tâm hồn.

Thế thì... Chúng ta cần một liều *lạc quan* cực mạnh, và cả lòng dũng cảm, cả những phóng chiếu tích cực, nếu chúng ta muốn thế giới này khá lên!

Chúng ta cần một động lực thật mạnh, cần một cái gì đó có thể dạy dỗ, có thể giúp chúng ta chuyển biến. Điều gì đó có thể mở toang nhận thức của chúng ta, nhanh hơn nữa...

Giải pháp không xa đâu. Tôi đã cảm nhận được nó ở đâu đó rất gần!

Vũ trụ đang chỉ ra cho chúng ta Con đường. Hãy mở to mắt, hãy nhìn.

* * *

“Họ sẽ hỏi anh làm thế nào để băng qua cuộc sống này.

Hãy trả lời: Như băng qua một vực thẳm, trên một sợi dây treo rất căng, đi cho duyên dáng, cho dữ dội, cho thật thận trọng”.

- Đối thoại với thiên thần -

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn Jack Vizzard và William Peter Blatty về ý tưởng về sự tạo thành của Vũ trụ.

Cảm ơn Patricia, Sibulle, Thierry, Olivier, Laurent và Emmanuel vì đã đọc lại bản thảo của cuốn sách này.

Cám ơn tất cả những người đàn ông và phụ nữ, đã giúp tôi với những suy nghĩ của họ.

^[1] Tác giả chơi chữ: “*corps-j’aime*” (tiếng Pháp) phát âm hoàn toàn giống *Core Gem*.

^[2] Nguyên văn tiếng Pháp: “*Au-delà*” hoặc “*D’ailleurs*” (cách dịch của tác giả đối với thuật ngữ tiếng Anh “*Spacelike*”: cái tương tự không gian).

^[3] Kỹ thuật chụp hào quang *Kirlian*: Khi một vật thể được nối với một nguồn điện thế cao, và đặt trên một tấm phim trải trên một mặt dẫn điện, nó sẽ được chụp lại trên phim với một vòng hào quang tỏa quanh. Kỹ thuật này được đặt tên theo kỹ sư điện người Nga *Semyon Kirlian*.

^[4] *Diabolein* (tiếng Hy Lạp) có nghĩa là phân cách, đối nghĩa với *symbolein* là kết hợp, hòa hợp. Từ phái sinh của *diabolein* trong tiếng Pháp là *Diable* (quỷ dữ). Từ phái sinh của *sumbolein* trong tiếng Pháp là *Symbol* (biểu tượng).

^[5] Tác giả chơi chữ: transporter (di chuyển, mang đi) có thể được tách thành transe (trạng thái thôi miên) và porter (mang vác) - transe-porter.

^[6] Delphi (/ˈdɛlfaɪ/ hay /ˈdɛlfi/; tiếng Hy Lạp: Δελφοί, [ðelˈfi]) nổi tiếng là một đền thờ cổ xưa, nơi tọa lạc của vị thần vốn thường được hỏi ý kiến trong suốt thế giới cổ đại. Ngoài ra nó còn được xem là trung tâm của thế giới Hy Lạp cổ được đại diện bởi Omphalos. Cái tên Delphoi có cùng nguồn gốc với δελφύς delphys, “dạ con”, và có thể biểu thị sự tôn thờ cổ xưa đối với Gaia tại nơi đó.

^[7] Apollo có liên hệ với nơi đó vì biệt danh Δελφίνιος Delphinios, “the Delphinian”. Biệt danh này gắn với ý nghĩa cá heo (tiếng Hy Lạp: δελφίς, -ῖνος) trong bản tụng ca Homeric Hymn to Apollo (dòng 400), kể lại truyền thuyết về cách Apollo đến Delphi lần đầu tiên trong hình dạng của một con cá heo, mang theo linh mục Cretan trên lưng. Tên Homeric của vị thần này là Pytho (Πυθώ).